

СЮЗЪН ДЖОНСЪН ТАБУ

Част 3 от „Сейнт Джон-Дюра“

Превод от английски: Ивайла Божанова, 1999

chitanka.info

Скъпи читатели,

Някои от вас вероятно знаят, че по времето, когато проучвах материалите за предишния ми роман — „Дете на порока“ — бях запленила от генерал Андре Масена. По-късно разбрах, че искам да напиша книга за него. В „Табу“, героят Андре Дюра е моята интерпретация на Андре Масена. Промених името, за да имам повече свобода, защото строгото придържане към историческите факти ограничава въображението.

Затова вероятно ще ви се стори обърквашо да преоткриете Андре Масена от „Дете на порока“ като Андре Дюра в „Табу“. Надявам се, ще успеете да помирите двата образа.

Обикалях пеша по бойните полета, по улиците на градчетата и селата, където Масена е живял и се е сражавал в Швейцария. Опитвах се да видя всичко през неговите очи. Отидох и до Ница — родното му място — където в един малък музей се съхраняват няколко негови вещи. Но онова, което ме порази най-много, бе откритието ми, че съществува такова нещо като „типичен жител на Ница“. Беше изключително преживяване да виждаш по улиците лицето на Масена. Двама мъже, с които се разминах във фойето на хотела, бяха истински негови двойници — същия ръст, телосложение, черти, цвят на косата. За малко да ги спра и да ги прегърна.

Гробът на Масена в Пер Лашез в Париж впечатлява със своята простота. Върху белия мраморен обелиск са отбелязани единствено името му и четири от най-значителните му победи — Риволи, Цюрих, Генуа и Еслинг. При всички тези битки неговите кураж, смелост и решителност са спасявали Франция.

Надявам се романът, който загатва какъв е бил този мъж и представя и жената, разкрила му какво е любовта, да ви допадне.

ПРОЛОГ

През 1789 година, веднага след Френската революция, Великите сили, независимо от враждебното си отношение към новото Републиканско правителство са прекалено заети, за да се намесят. Австрия и Русия воюват с Отоманската империя. Пруският канцлер подписва договор със султана, предвиждащ освобождението на всички заети от турците територии. Англия обаче отказва да подкрепи Прусия — самата тя е пред прага на война с Испания за контрол на един пролив по тихоокеанското крайбрежие.

За щастие на Франция всички тези препирни й позволяват кратък отдих.

До пролетта на 1791 година Източната криза е уредена по дипломатически пътища и Австрия е готова да се изправи срещу Франция. Но минава още цяла година преди всички сили да се споразумеят за стратегията, жизнените интереси и подялбата на бъдещата плячка.

Във френския парламент възникват разногласия. Повечето политици гледат на събитията главно като на средство за завоюване на власт. Стратегическите и дипломатическите сметки имат второстепенна роля. И без да вземе под внимание критичното състояние на армията, на 20 април 1792 година мнозинството в парламента гласува за влизане във война.

Съюзниците нападат Франция с остаряла артилерия, командвана от пруски офицери, които вече тридесет години не са участвали в сериозни боеве. Въпреки това обаче те печелят битка след битка и напредват решително към Париж. Оказва се, че френската армия, съставена от необучени и неопитни доброволци, е лесно преодолимо препятствие. Такова е положението до утрото на 20 септември, когато при Валми французите отблъскват две атаки на прусаците.

Тази победа се оказва повратна точка. Опитът на европейските сили да смажат революцията е провален.

През следващите двадесет и три години, до разгрома на Наполеон при Ватерло, различни държави, обединяващи се във всевъзможни съюзи, водят войни срещу Френската Република. Англия е движещата сила на първия съюз, който в началото на 1793 включва Австрия, Прусия и Испания. Ала взаимните подозрения, големите амбиции и задълбочаващото се съперничество разколебават единството му. До средата на 1795 година само Австрия и Англия все още воюват с Франция. Но през октомври 1797 година Австрия е принудена да подпише мирен договор. Франция става доминиращ фактор в западна Европа.

Катастрофалната египетска експедиция на Наполеон през 1798 обаче променя баланса на силите. Русия и Турция временно прекратяват вековното си съперничество и заедно подхващат война срещу Републиката. Франция търпи загуби и Австрия вижда нови възможности за облаги, ако се включи във войната. Англия се оказва в отличната позиция да сформира нов съюз. До края на 1798 Австрия, Русия и Англия се обединяват.

Тогава в Париж осъзнават, че военните действия ще започнат веднага щом руските корпуси пристигнат в Австрия.

Това накратко е предисторията на събитията в този роман. Когато действието започва, щабът на една френска дивизия, командвана от генерал Андре Дюра, се намира в Сарган, Швейцария. Френската армия се готви за война.

1.

*Щабът на френската армия
Сарган, Швейцария 3 март 1799 г.*

— Бьоф-Симон е докарал съпругата на Корсаков.

Генерал Дюра вдигна проницателните си тъмни очи от разгънатите по бюрото карти.

— Съпругата на Корсаков?

— С целия й блясък — уточни адютантът му с усмивка. — В приемната е. Бьоф-Симон не успя да измисли по-подходящо помещение в лагера за една руска графиня, загърната с кожи.

— Как, по дяволите, се е озовала на седемдесет километра зад вражеските позиции?

— Придружаващите я казаци очевидно са завили в погрешна посока при Брегенц. Ескортът ѝ е впечатляващ — разполага с легло, храна, прислужница... Явно не се е налагало да спират по пътя и затова не са разбрали за заблудата си. Взводът на Бьоф-Симон ги е спипал при моста в северната част на града.

Дюра се облегна на стола и въздъхна.

— Тя можеше да избере и по-подходящ момент. След три дни предприемаме офанзива по целия фронт. Господи, не мога да я изпратя обратно точно сега!

— Има вероятност корпусът на Корсаков да започне отстъпление след седмица.

— И какво от това?

— Мислех... Искам да кажа...

Гласът на полковник Боней заглъхна под острия вторачен поглед на генерала.

— Смяташ, че бих могъл да я върна в хаоса на отстъпващата руска армия? — В гласа на Дюра прозвучаха хладни нотки, докато той повдигаше вежди с циничен скептицизъм. — Дори нейните казаци няма да могат да ѝ помогнат при такава анархия. Колко души я придружават?

— Четирима.

— Само четирима мъже между нея и цялата паплач? Отлично, няма що — промърмори Андре Дюра възмутено.

— Графиня Гончанка не би ли могла да се погрижи за нея?

— Не мисля. — Генералът стана насмешлив. — Натали не се слави с добро отношение към жените. Всъщност — той хвърли бърз поглед към часовника на стената, — ще трябва да отпратиш Натали. Планирала е да вечеряме заедно след малко.

— Тя не слуша обикновени полковници.

— Ще ѝ предадеш бележка от мен. — Посегна за хартия и перо. — Ще отложи вечерята, а ти не споменавай за присъствието на съпругата на Корсаков тук.

— Не е изключено вече и да е чула. Подобни новини бързо се разпространяват.

— Което значи, че австрийските шпиони скоро ще разполагат с информацията. Не се нуждая от този допълнителен проблем точно сега. Всички войници и запаси да са готови до пети — обяви Дюра, развя листа, за да засъхне мастилото, преди да го сгъне и да го подаде на Боней. — Мостът при Трубах ще бъде ли готов навреме?

— Инженерите обещаха да приключат до полунощ на пети.

— Добре. Предай бележката на Натали и искреното ми съжаление. Дали защитата на северната страна на крепостта в Сен Лузистег е надеждна? — Вече беше изоставил изцяло мислите за любовницата си и беше вперил отново поглед в картите по бюрото.

През последните два месеца посвети цялата си енергия да планира предстоящата офанзива.

— Според нашите агенти е непробиваема.

Генералът продължи да изучава топографските карти, после вдигна глава и се усмихна на младия офицер.

— Тогава ще се наложи аз лично да командвам атаката.

— В такъв случай крепостта все едно вече е в наши ръце, сър — увери го Анри Боней, а усмивката му проблесна в зимния здрач.

— Да се надяваме. Трябва да прекосим реката. Хайде! Тръгвай! Не желая графинята да цъфне тук, докато под покрива ми е съпругата на Корсаков.

— Може да се познават.

— И таз добра! Една темпераментна руска графиня ми стига.

— Редно е да отидеш и да видиш дамата.

— Ти се оправяй, Боней. — Дюра отново се съсредоточи в картите.

— Няма къде да я настаня.

— Аз ще спя в твоите покои. Така става ли?

— Изглеждаше ми изплашена — отбеляза адютантът с упрек.

— Е, тогава я утеши. Нали си има придружители? Няма да се превръщам в бавачка на съпругата на Корсаков, Боней, независимо колко тъжно ме гледаш.

— Какво ще ти стане, ако ѝ предложиш подкрепата си? Да я увериш, че ще бъде изпратена обратно след края на офанзивата. И Корсаков би постъпил така с твоята съпруга.

— Моята съпруга, скъпи ми Анри, не напуска Париж. Затова, освен ако руснаците не влязат в града, на Корсаков няма да му се налага да се прави на кавалер пред нея. Макар че би се ползвал от нейната благосклонност, ако се окаже победител в подобно състезание.

Бракът на генерала отдавна бе сведен до хладна любезност. Недискретното поведение на съпругата му бе всеизвестно. Но човек не би се развел с племенницата на Талейран, политически съветник едновременно и на Бурбоните, и на Директората, без да застраши трудно извоюваната си кариера. А съпругата му се опияняваше от това да е омъжена за военачалника, извоювал най-много победи за Франция.

— Само за пет минути, сър. Ще ѝ кажа, че ще се отбиеш.

Устните на Дюра се извиха в лека усмивка.

— Няма ли да спреш с опитите си да ме направиш джентълмен, Анри?

— Ти си по джентълмен от Бурбоните. Младата дама просто ми изглежда притеснена. Това е всичко.

— И с основание. Добре, Анри, съобщи ѝ, че ще се отбия да ѝ засвидетелствам уважението си.

— След пет минути.

Дюра се засмя и привлекателното му лице стана момчешко.

— След десет, Анри, защото все още аз командвам тук. И не очаквай от мен да ѝ се поклоня. — В тъмните му очи блесна насмешка.

— Баща ми никога не би одобрил подобно поведение.

— Добре, сър. Ще съобщя на дамата.

Изминаха обаче повече от десет минути. Наложих се полковник Боней още два пъти да му напомня. Най-накрая генералът отмести картите и напусна импровизирания си кабинет. Тръгна по разкаляната улица на малкото гранично градче. Вече беше тъмно. Дюра мислеше за инженерните части, заети с денонощна работа в ледените води на Рейн. През двата слънчеви дни се разтопи много сняг и реката преля, така че беше невъзможно да се прекоси. Имаше отчаяна нужда от този мост, за да прехвърли войниците и снаряженията си на другия бряг и да нападне руския корпус на Корсаков — най-новия съюзник на Австрия.

Какво точно се казва на съпругата на човека, когото възнамеряваш да унищожиш след три дни?

Пред къщата на кмета, предоставена му за квартира, имаше стража. Боней държеше на тези неща. Дюра побъбри малко с мъжете. Благодарение на приятелското си отношение към войниците, те бяха готови да го следват навсякъде. Откакто се сдоби с генералските нашивки на двадесет и девет години, не промени навиците си. Част от успеха му се дължеше именно на тяхната преданост. Но онези, които го познаваха по-добре, бяха наясно, че той притежава природната дарба да ръководи — решителност, безпогрешен усет, храброст, тактически умения и непреклонна воля.

Всичките тези качества будеха завист не само у Наполеон, но и във военното министерство, където политическите интриги мотивираха повишенията по-често, отколкото способностите. Но той им бе нужен тук, в Швейцария. Съзнаваше го не по-зле от тях. На него бяха поверили завладяването ѝ, което имаше първостепенно стратегическо значение.

И след три дни той започваше офанзивата.

Почука на вратата на всекидневната и влезе в осветената със свещи стая. Не знаеше, че има толкова много свещи. След като се вгледа, разбра, че те не са негови. Ароматизираните восъци бяха поставени в тежки сребърни руски свещници.

Застаналата до камината прислужница го наблюдаваше боязливо. Чертите ѝ бяха азиатски, а облеклото — руско. Графинята не се виждаше.

— Къде е господарката ти?

— Тук, генерале — отговорът беше на френски. — Яли ли сте? Играете ли шах?

Дюра прекоси застлания с килим под и застана на прага на малката трапезария. Тогава я видя — седеше пред шахматна масичка и очевидно играеше сама.

Тъмните ѝ вежди, контрастиращи на фона на бялата ѝ кожа, леко се повдигнаха, когато насочи очи към него.

— Портретите не ви правят чест, генерале. Доста по-млад сте.

— Добър вечер, графиньо Корсакова. Не ми изглеждате изплашена. От Боней разбрах, че присъствието ми тук е задължително, за да успокоя страховете ви.

Беше много млада. И с екзотична хубост. Като се имаха предвид близките връзки на семейство Корсаков с двореца, Андре не се съмняваше, че той е разполагал с твърде богат избор за съпруга.

— Младият полковник е възприел моята сдържаност за страх — бегла усмивка озари зелените ѝ очи.

— Значи не се страхувате?

Графинята леко поклати глава.

— Генерале, и двамата знаем правилата. Ще ме размените за един от вашите офицери, който сега е в плен на австрийците. Той ще е доволен да се завърне тук, а аз... — тъмните ѝ мигли леко се сведоха надолу — ... ще се върна при съпруга си. Играете ли шах?

— Да.

Крайчетата на устните ѝ весело се извиха.

— Ще поиграете ли с мен?

— Съжалявам. Може би някой друг път.

— Яли ли сте?

Дюра се поколеба дали да не излъже.

— Не сте? Трябва да хапнете нещо, генерале. Защо не сега?

Би било невъзпитано да откаже.

— Благодаря ви!

С пляскане на ръце графинята повика прислужницата и ѝ даде наставления какво да поднесе на госта.

— Ще ви правя компания! — Тя великодушно се надигна сред диплите на кадифената си рокля. Със сдържан жест отклони намерението му да ѝ помогне да се настани в срещуположния край на масата и седна от лявата му страна.

— Препоръчвам ви рагуто, а вината тук наистина са чудесни. Съпругът ми е напълно уверен в победата си. Толкова уверен, че ме повика да му правя компания. — Тя небрежно се облегна и посрещна бързия му изучаващ поглед с усмивка. — Просто търся тема за разговор. Той не ми доверява такива неща, но прислужниците ми знаят всичко.

Преди да поднесе хапката рагу към устата си, той попита:

— На колко години сте?

Отговорът дойде с момичешка непринуденост — Дюра не успя да определи дали е кокетство, или невинност.

— На двадесет и осем.

— Изглеждате по-млада.

Генералът продължи да се храни. Бялата ѝ като порцелан кожа и тъмните коси, огромните ѝ умни очи и стройната фигура ѝ придаваха деликатен младежки вид.

— На него това му допада.

Дали беше млада и глупава, или просто цинична?

— Липсва ли ви? — Лапна крехко парче месо.

— А на вас липсва ли ви съпругата ви?

Изгледа я изпитателно.

— Съпругът ви ще ви поиска ли обратно?

— О, да. Със сигурност. — В тона ѝ се прокраднаха хладни нотки. Тя се облегна назад. — Прекалено съм ценна, за да ме загуби. Съпругът ми си има своите егоистични причини, за да...

— Да спрем дотук. Не ме интересуват семейните ви отношения.

— Простете ми, генерале. Липса на тактичност.

Няколко минути той се хранеше мълчаливо — не желаше да обсъжда тактичността на тази свършено непозната му жена. Накрая заговори равнодушно:

— На този стадий от войната не мога да ви разменя, но ще се постарая да се чувствате удобно.

— Колко дълго ще остана тук?

— Най-много месец. Ще се погрижим да сте в безопасност.

Остави приборите — мислите за предстоящата офанзива отново изпълниха съзнанието му. Преди два дни беше прехвърлил войниците си при Сарган. Предстоеше огромна работа.

— Благодаря. Не хапнахте много.

Дюра сви рамене и бутна стола назад.

— Ще ям по-късно. Ако имате нужда от нещо, потърсете Боней.
— Стана. — Лека нощ, графиньо. Беше истинско удоволствие да се запознаем.

Кимна, обърна се и излезе. Е, Боней трябва да е доволен, мина му през ума, когато отново влизаше в кабинета си.

Отдавна минаваше полунощ. В щаба бяха само Дюра и Боней, когато в стаята връхлетя един от стражите. Извини се припряно и, очевидно развълнуван, със заекване се опита да обясни нещо. Най-после накъсаните му фрази придобиха някакъв смисъл.

Излизаше, че графиня Гончанка е в спалнята на Дюра, където се е сблъскала със съпругата на генерал Корсаков.

Проклятие! Дюра реши, че Натали вероятно е възмездието за многобройните му грехове, и прекъсна несвързаните приказки на стража:

— Благодаря, ефрейтор. С Боней ще се погрижим.

— Защо и аз? — незабавно възрази Боней.

— Защото ти заповядвам — отвърна Дюра с привидна строгост,
— и защото не съм в състояние да се справя с две жени едновременно.

— Според слуховете не е точно така — промърмори иронично подчиненият му.

— Е, поне не тази вечер. Хайде, размърдай се.

Глъчта, която се носеше от стаите на втория етаж на кметската къща, обърнати към улицата, вече бе привлякла малка тълпа.

— Представлението свърши — обяви Дюра, провирайки се сред солениите подмятания.

— Или точно сега започва, а, генерале? — отвърна му весел глас.

— Всички да се връщат в казармата — разпореди Боней.

— Иска ги само за себе си — обади се друг глас и насъбралите се избухнаха в смях.

— Чухте заповедта — обяви Андре Дюра спокойно от верандата. — Всички в казармата.

Смехът мигом секна и войниците започнаха да се разпръскват.

— Надявам се и дамите да те послушат тъй безпрекословно — отбеляза насмешливо Боней, правейки път на генерала да влезе.

Миг по-късно вече бяха в спалнята.

— Дяволите да те вземат, Андре! — изкрещя графиня Гончанка и запрати бронзовата статуетка, предназначена за съпругата на Корсаков, по него. — Дяволите да вземат коварната ти душа!

Дюра се наведе, за да избегне удара, но енергично се устреми към Натали и хвана здраво китките ѝ.

— Дръж се прилично, Натали!

— Значи не можеше да вечеряш с мен тази вечер? — пицеше пленницата, опитвайки се да се измъкне. — И сега знам защо, копеле такова! Мръсен долен тип!

— Господи, Натали, успокой се. Тя е гостенка.

— Съвършено съм наясно с твоите гостенки — изсъска тя, като не преставаше да се извива в ръцете му и дори направи опит да го срита в слабините. — Винаги има по някоя нова жена в леглото ти, нали?

— Стига, Натали! Боней ще те придружи до дома ти.

Графиня Гончанка прекриваше границата на търпението му. Той ненавиждаше кавгите.

— За да можеш да спиш със съпругата на Корсаков необезпокояван?

— Не. За да можем всички да поспим! — Едва сдържаше гнева си.

Предаде я в ръцете на Боней и се загледа как от живота му изчезва една руска графиня, която така приятно го бе забавлявала през последните няколко месеца. Щеше да се погрижи да е на път за Париж още на сутринта.

— Нарани ли ви? — попита Дюра, обръщайки се към съпругата на Корсаков, намерила прикритие зад паравана от орехово дърво.

— Често ли ви се случват подобни неща? — осведоми се тя любезно, докато се измъкваше иззад импровизираната си барикада.

— Не. Виждам, че ви няма нищо.

Не биваше да го казва. Но нямаше начин да не обърне внимание на стройната ѝ фигура, така добре очертаваща се през тънката батиста на нощницата.

— Да, добре съм.

Тонът ѝ бе дружелюбен, а не прелъстителен. Странното разминаване между чувственото ѝ тяло и прямотата на отговора незабавно го заинтригува.

— Как се казвате? — попита той, макар да съзнаваше, че прибързва.

— Тео.

Гласът ѝ прозвуча нежно и мелодично — пълен контраст на пискливите крясъци на Натали.

— А истинското ви име?

— Теодора Остиюк.

— Не Корсакова?

— Не. — Тя се усмихна.

— Желаете ли роба? — попита той внезапно, понеже усмивката ѝ го плени.

— Нужна ли ми е? Често ли въсите вежди по този начин?

— Натали е все още прекалено пресен спомен.

— Разбирам. Били ли сте някога просто приятел с жена?

Отговор не последва и тя закачливо продължи:

— Вие направо ме пренебрегвате, генерале, макар репутацията ви да е друга. Но аз не съм като Натали. Вярна съм на съпруга си, така че нямам никакво намерение да ви прелъстявам. Нали не възразявате?

— Ни най-малко.

— Колко нелюбезно!

— Искях да кажа — не, докато крясъците на Натали все още ехтят в ушите ми. Защо сте вярна на съпруга си?

— Ще изиграете ли една партия шах с мен?

— Сега?

Нямаше желание да остава сама и образът на съпруга ѝ да изниква от време на време в съзнанието ѝ.

— Ще си поговорим за верността, докато играем, а и Натали наистина ме разсъни...

— Само една кратка игра тогава, докато ми дадете определение за вярна съпруга. Все пак това е рядкост в нашия свят!

— И в нашия. От мъжете, естествено, не се очаква да са верни.

— И аз така знам.

— Добре сте ориентиран. Да си сложа ли роба?

— Струва ми се разумно.

Дюра играеше шах, както воюваше — бързо, решително, нападателно. Но и графинята не се предаваше, макар стилът ѝ да бе по-малко агресивен. След доста борба той взе коня ѝ и отбеляза:

— Ако съпругът ви е наполовина толкова добър, ще се окаже опасен противник.

— Не съм сигурна дали водите битките си като него.

— Вие сте го виждали да се бие?

— Срещу дядо ми в Сибир.

— И въпреки това сте се омъжили за него?

— Изборът не беше мой. По традиция руснаците вземат заложници от победените племена. Аз се оказах сибирския вариант на това правило. Моят клан изпраща на съпруга ми дарове в злато всяка година. Разбирате защо съм безценна за него.

— Не е само заради златото, сигурен съм — отбеляза Дюра и се наклони да премести топа.

— Колко си галантен, Андре — закачливо отбеляза тя. При споменаването на името погледът му се стрелна нагоре, а ръката му застина. Очите им се срещнаха за миг. Огънят бумтеше приятно в камината, тиктакането на часовника отекваше в тишината и въздухът сякаш се наелектризира. Генералът се усмихна:

— На път си да загубиш офицера си, Тео.

Не успя да му отвърне непринудено — дъхът ѝ секна, трябваше ѝ време, за да преодолее странната топлина, която я обля.

Погледът му се плъзна по поруменелите ѝ скули, после по шията и накрая се спря върху очерталите се зърна на гърдите ѝ, напирани под бялата кашмирена роба. Премести топа, пое дълбоко въздух и се облегна на стола, сякаш като увеличи разстоянието между себе си и тази невероятна невинност, щеше да възвърне здравия си разум.

— Твой ред е!

— Може би да не играем повече?

— Твой ред е.

Прозвуча по-скоро като заповед.

— Не се подчинявам на нареждания.

— Ще съм благодарен, ако направиш ход.

— Не съм сигурна, че знам какво точно правя.

Той се отпусна на стола — висок, строен, силен, с хищен поглед, но с толкова нежен глас:

— Това е само игра.

— Шаха ли имаш предвид?

— Естествено. Какво друго бих имал предвид?

— Омъжиха ме, когато бях на петнадесет. След две години в пансион за благородни девици в Смолни. — Изпитваше желание да му се довери.

— И затова си толкова изискана. — Чудеше се какво ли знае тя за любовта след тринадесет години верен, натрапен брачен живот.

Отново плъзна поглед по гърдите ѝ. Мислите му вече не бяха заети с шаха.

— Съпругът ми никак не е изтънчен.

— Характерно за повечето руснаци.

Усещаше как получава ерекция, но съзнаваше колко съсипващо би било, ако ѝ покаже и друга страна на любовта.

— Става късно — пророни тя с леко треперещ глас.

— Ще те придружа до стаята ти.

Когато се изправи, желанието му бе очевидно: тясно прилепналите панталони обвиваха тялото му като втора кожа.

Стискайки облегалката на стола, тя едва успя да прошепне:

— Не.

Дюра заобиколи шахматната масичка и я докосна — нямаше сили да се въздържи, докато я гледаше как трепери от желание като девственица, опияняваше се от представата да я държи в обятията си. Сведе леко глава към рамото ѝ и усети цялата ѝ изкусителна топлина.

Тео го погледна, поднесе му устните си и промълви:

— Целуни ме.

Той я изправи на крака и я притисна към себе си.

— Дари ме с дете! — Произнасяше думи, които бе мечтала да изрече от години.

— Не.

Отговорът му прозвуча спокойно, сякаш бе поискала невъзможното от един непознат. Ала устните му се впиха в нейните. Целувката им се задълбочаваше, разгорещяваше кръвта им и прогонваше всякакъв здрав разум. Изпитваха невероятно блаженство — двама души, отдавна загубили всякаква надежда.

Тогава долетя гласът на прислужницата ѝ:

— Той ще те убие!

Дюра откъсна устни от нейните и извърщайки глава по посока на звука, попита:

— Какво каза?

— Припомни ми за последствията.

— И какви са те?

— Гневът на съпруга ми.

Понечи да я утеши с едно егоистично „Не се притеснявай“, но усети как тялото ѝ се скова след предупреждението на прислужницата и прецени, че е по-добре да замълчи. Нямаше да е до нея, съзнаваше той, за да я защити от гнева на съпруга ѝ, а и тя беше съвсем невинна, за да прекарат една случайна любовна нощ.

— Тамир е гласът на здравия разум.

Дюра отпусна ръце и отстъпи — сам не си вярваше, че ще обуздае обзелите го силни страсти.

— Всички се нуждаем от гласа на здравия разум. Благодаря ти за партията шах.

— Съжалявам.

— Не повече от мен.

— Ще те видя ли отново?

— Естествено. — Отстъпи крачка назад — копнежът по нея отново го заливаше. — Ако имаш нужда от нещо, докато си при нас, по всяко време можеш да повикаш Боней.

— А не мога ли да повикам теб?

— Имам доста задачи, а и за да съм по-откровен — гласът на прислужницата ти едва ли ще успее да ме възпре втори път.

— Разбирам.

— Извини прямотата ми.

— Извинен си — увери го тя нежно.

— Лека нощ, графиньо.

— Лека нощ, Андре.

— При други обстоятелства... — Сви рамене и се отказа от обяснението си.

— Знам — пророни тя тихо. — Благодаря ти.

Излезе припряно от стаята. Оттеглянето не бе характерно за най-храбрия генерал на Франция, но не беше сигурен доколко ще се държи като джентълмен, ако остане.

2.

Докато крачеше към покоите на Боней, генералът се насилваше да прогони прелъстителния образ на Тео — изпълнена с желание, готова, потреперваща като младо момиче. Колко странно, че бе запазила виталността си след толкова години съпружески живот с Корсаков.

Руснакът се славеше с бруталността си. Преди време, когато Франция ухажваше Екатерина Велика заради огромните златни залежи, самият Дюра бе станал свидетел на една случка. Като част от антуража на генерал Гуибер го бяха изпратили източно от Урал, за да уговорят размяна на руско злато срещу френски оръдия. Дали беше през 1783, или 1784 година? Не си спомняше точно, но никога нямаше да забрави как за пръв път видя Корсаков. Сцената се запечати в съзнанието му не заради своята уникалност — и във френската армия налагаха с камшик — а заради очевидното удоволствие, изписано по лицето на руснака. Самият той нанасяше ударите с всички сили и при всеки замах неприкрито се наслаждаваше на мъките на жертвата.

От суровото наказание войникът умря, а Корсаков просто подаде камшика на адютанта си, избърса с везана копринена кърпичка опръсканото си с кръв лице и отиде да закуси.

Спомняйки си това, Дюра си даде сметка, че Тео Остийок едва ли е подходяща за случайна връзка. Със съпруг като нейния, за нея бе най-разумно да избере верността.

Жалко! Беше толкова пленителна! Но като се има предвид, че враговете бяха струпали 220 000 войника по границите на Франция, нямаше време за жени.

Дюра изкачи пъргаво стъпалата пред жилището на Боней, отвори вратата и влезе в новата си квартира.

За разлика от генерала, който веднага потъна в дълбок сън, Тео не можа да мигне. Седеше пред огъня в дневната на кметската къща и

се опитваше да успокои обзелата я възбуда.

Тя не познаваше изкушението. Руската аристокрация тънеше в пороци и скандали. Прахосването на време и флиртовете бяха опит да се преодолее скуката. Красотата ѝ привличаше мъжете, но до тази вечер все оставаше равнодушна. Леко потрепери при спомена от разгорещеното си преди малко тяло. Определението „флирт“ бе прекалено слабо да изрази секващото дъха желание, което изпита в обятията на Дюра. И продължаваше да го желае... Независимо от всичко, което ѝ диктуваше здравият разум...

Трепереше.

Споменът за него изпълваше съзнанието ѝ: тъмните му — по-скоро черни, отколкото тъмносини пламтящи очи; стройното му гъвкаво тяло с изваяни мускули, така различно от отпуснатото тяло на Корсаков; допира на ръцете му; силната му възбуда, притисната към слабините ѝ. Неволно изскимтя, почувствала как тялото ѝ се изпълва с копнеж и желание. Не бе в състояние да ги потисне. Все едно бе омагьосана. Стана рязко от стола и закрачи напред-назад като тигрица в клетка. Чудеше се как би могла да го открие, къде ли спи тази вечер. Съзнаваше колко опасни са подобни мисли.

Ала емоциите я заляха изцяло. Не можеше да ги овладее и твърдоглаво реши да го намери. Тръгна към вратата, усмихната на приповдигнатостта си, на невероятно силното си желание и неподправената си страст.

Тамир обаче ѝ попречи да напусне къщата — дребното ѝ тяло изникна на прага.

— Не можеш да отидеш!

Тео погледна жената, която ѝ прислужваше от детски години, и се опита да се измъкне:

— Само ще се поразходя.

Тамир не се подведе.

— Корсаков изпитва удоволствие да убива. Събличай пелерината и ела да си легнеш. Дядо ти очаква да те опазя, а и Дюра скоро ще замине.

— Не искам съветите ти. — Тео се загърна с пелерината, сякаш това щеше да я предпази от злобата на съпруга ѝ.

— Майка ти също не ги искаше и макар че баща ти продължи да я обича до края, не успя да спаси живота и на двамата.

— За пръв път разбирам какво е изпитвала — прошепна Тео.

— Не предизвиквай Корсаков да те убие.

— Но той не е тук, а и аз не съм затворничка.

— Нищо няма да го умилостиви, когато разбере. А неговите шпиони са навсякъде.

Тео вирна брадичка предизвикателно.

— А ако не желая да съм повече негова заложница?

— Заради Дюра ли?

— Заради чувството, че отново съм жива, бабушка — промълви тя много тихо.

Тамир замълча, а после нежно заговори на детето, което сама бе отгледала, след като убиха родителите му:

— Корсаков не е вечен.

— Но на мен ми се струва безкрайно — не се предаваше Тео.

— Не прибързвай, пиленцето ми!

— Но аз искам да бързам... Времето минава... — Тео се извърна и пристъпи към прозореца.

— Дори не подозираш къде е Дюра. — Тамир говореше преднамерено спокойно. — Всеки шпионин в лагера ще узнае за среднощното ти издирване.

Графинята рязко се обърна и сухо нареди с тон, който доста приличаше на властния маниер на дядо й:

— Тогава ти го открий!

— Добре. Но сутринта, за да няма доклади до Корсаков.

— Ще се видя с него и без твоето одобрение. Нищо няма да ме спре!

— Напиши му бележка. Ще го открия сутринта.

Тео се поколеба, прецени, че до зазоряване остават броени часове и с въздишка се предаде:

— Предполагам, че няма да се зарадва, ако го събудя сега.

Седна и написа писмо на мъжа, който бе пробудил такова вълнение в душата й. Умоляваше го да дойде при нея, изля сърцето си, сякаш го бе познавала цял живот. Пишеше екзалтирано и радостно и се чудеше дали не е обхваната от странна треска.

На сутринта Тамир така и не предаде това писмо, нито следващото, което Тео написа. Вярната прислужница искаше да спаси господарката си. А междувременно се опитваше ту да я развесели, ту да я вразуми, привеждайки ѝ разни доводи за мълчанието на Дюра — в навечерието на битка един генерал има безброй задължения, Тео е съпруга на негов враг и какви ли още не, включително и неопровержимите истории за многобройните и краткотрайни връзки на генерала с всякакви жени.

— Не ме интересува — повтаряше Тео, отегчена от всички тези предупреждения. — Не ме интересува какво е правил Дюра миналата седмица, миналия месец или дори вчера, защото нищо от това не може да се сравни с ужаса, който ми навяват изминалите тринадесет години. Съдбата ми подхвърли късче щастие като дар и аз възнамерявам да го взема — втори път едва ли ще ми бъде предложено подобно нещо.

Но тъй като часовете минаваха и прерастваха в дни, Тео престана да вярва, че той ще отговори на писмата ѝ. Изпадна в мрачно настроение. Изведнъж окаеният ѝ живот ѝ се стори непоносимо бремене. Нима ѝ оставаше единствено надеждата, че ще надживее съпруга си? Това ли ще е жалката награда? *Защо се случва на мен?* С всеки самотен час меланхолията ѝ се задълбочаваше, а чувството, че ѝ е отнето нещо, се засилваше. Каква ирония — най-послед да се докосне до страстта и да се окаже, че е било напразно.

За Дюра същите тези дни бяха изпълнени с напрегнати безсънни часове, през които провеждаше срещи, заседания и планиране на кампанията. Докато проверяваха бойната готовност на частите за предстоящата офанзива на пети, присъствието му бе наложително почти навсякъде. Въпреки критичното му отношение към плана на Директората, той се подчиняваше на дълга си и насочи усилията си да го осъществи. На север от Сарган ерцхерцог Шарл напредваше срещу Журдан с 85 000 войници. Дюра незабавно получи инструкции да защити десния фланг на Журдан и същевременно да се насочи срещу двадесетхилядния корпус на фон Хоц. Самият той разполагаше всичко на всичко с 26 000 войници. Налагаше се да ги раздели на две, което добавяше опасността от оголване на фланговете, ако напредването на Журдан се провали.

Говореше непрекъснато, до преграждане, за да е сигурен, че всеки батальонен командир е наясно със задачата си; обясняваше, уточняваше, конкретизираше и обсъждаше свободно — това бе неговият стил на командване — докато всеки разбереше съвсем точно какви функции има при сблъсъка със задаващата се голяма австрийска сила. Войниците му бяха разположени в прекалено тънък и дълъг фронт — имаше вероятност да не стигнат до победа. Лично разучи западния бряг на реката, като премина на кон разстоянието от Рагаз до Вадуц. За него беше важен всеки детайл. Беше виждал прекалено много военачалници, които правят планове си в щабове, без да отчитат наличието на блата, планини или непреодолими прегради.

Изграждането на моста при Турбах напредваше под личното му наблюдение. Вечерта отново заваля сняг. Беше тръгнал да огледа почти завършеното съоръжение. Часовите едва се различаваха през бялата пелена.

В десет вечерта Дюра даде последните си заповеди. Боней настоя генералът да легне за няколко часа.

Стори му се, че само няколко секунди по-късно Боней го разтърсва и поставя бележка в ръката му. Буквите играеха пред уморените му очи. Накрая думата *отчаяно* се задържа на фокус.

„Моля те, отчаяно трябва да те видя.“ Най-после написаното достигна до съзнанието му.

Сега да се люби с красивата Тео е немислимо. Но в следващия момент хвърли поглед към часовника, за да *види* колко остава до зазоряване.

— Прислужницата ѝ донесе бележката преди няколко часа. Твърди, че господарката ѝ не е преставала да плаче от два дни.

— Но ти не ми я даде?

— Изглеждаше потънал в работа.

Веждите на Дюра леко се стрелнаха нагоре.

— И какво те накара да промениш решението си?

— Предстоящата атака...

Боней сви рамене, без да е напълно сигурен защо точно е събудил генерала.

— Допускаш, че може да не се върна?

— Подобна участ застрашава всеки от нас, сър.

— Прочете ли го?

— Да, сър.

— Доста нахално, Анри — възропта Дюра, но устните му се извиха в усмивка.

— Чудех се дали да те събудя. Толкова малко си спал.

— Излиза, че и дамата не е спала.

— Да, сър. Ще ѝ отделиш ли няколко минути?

— За да я утеша?

— От теб зависи. Ще дойда да те взема, когато стане време.

Дюра отново хвърли поглед към часовника и се намръщи — всичките му сетива бяха обзети от трепетно очакване. Изруга тихо и поемайки си дълбоко въздух, отметна завивките. Седна на тясното походно легло хем неспокоен, хем нерешителен, загледан в лъснатите до блясък ботуши на Боней.

— Господи, Боней — промърмори той със стегнат от напрежение глас, — тя е като девственица.

— Плаче от два дни.

— Което не ме изпълва кой знае с какъв възторг. *Merde!* Не е редно да го правя, Господ ми е свидетел.

— Приеми го като на израз на добра воля.

Дюра погледна цинично адютанта си.

— Нямам нужда от окуражаване, Анри, а от възпиране.

— Но тя се нуждае от теб.

Тишината натежа. Дюра поиска ботушите си и посегна за мундира.

— Ела да ме вземеш точно в три и половина — нареди той.

Тамир смръщено отвори вратата. Промърмори нещо, което ясно издаваше неодобрението ѝ.

— Знам — увери я Дюра. — Не е редно да съм тук. Но не мога да се спра.

Тя го погледна, сякаш да се убеди в искреността му.

— Няма да я нараня — обеща тихо той, без да е напълно сигурен доколко Тамир го разбира.

Ала тя кимна, изрече няколко думи на родния си език — очевидно напътствия — и се дръпна настрана, правейки му знак да се качи.

Докато взимаше стъпалата по две наведнъж, усещаше погледа ѝ и изпита облекчение, че е толкова предана на Тео. Имаше вид на жена, която знае как да използва ножа, втъкнат в меките ѝ ботуши.

Влезе без колебание и без почукване. Изгаряше от нетърпение.

Тя стоеше с отпуснати ръце до прозореца. Използваше цялата си воля, за да запази спокойствие, макар че цялата трепереше.

— Гледах улицата. Благодаря ти, че дойде.

— Не би трябвало да съм тук.

Застана неподвижно, изпълнен с нерешителност.

— Затова ти благодаря още повече.

— Тръгвам на зазоряване.

— Знам. Тамир се опитваше да ме държи под контрол през последните няколко дни. Непрекъснато очакваше заминаването ти.

— Явно Боней пък е действал като моя гувернантка. Получих бележката ти само преди минути, иначе щях да се появя по-рано.

— Изпратих ти три умолителни писма. Очевидно цялата ми гордост се е стопила.

— Получих само последното. Явно разполагаме с верни хора, които искат да ни опазят от собствената ни недискретност. И сега Тамир не ми изглежда особено доволна, че съм тук.

— Тя е против това.

— Странно. И аз съм против... А в същото време...

— Излишно е да поемаш каквато и да било отговорност, генерал Дюра.

— Естествено, че ще поема моята отговорност. — Все още стоеше при вратата, но съзнаваше, че го постига с огромно усилие на волята. Тя изглеждаше по-красива, отколкото я помнеше. С нощницата, която се спускаше по стройното ѝ тяло, беше изкусителна като ябълката в Райската градина.

— Познавам съпруга ти. Срещали сме се няколко пъти.

— Моите прислужници са предани единствено на мен.

— Но слуховете бързо се разпространяват...

— Не ме е грижа.

— Редно е един от нас да го е грижа.

— Моля те, недей. Не ме напътствай кое е правилно и кое не. Никога преди не съм постъпвала така. Това не е просто прищявка.

— Не съм сигурен дали съм готов да се нагърбя с нещо обвързващо.

— Имаш репутация на мъж, който винаги подхожда с лекота. Нали те наричат Дюра от Сарай? Просто гледай на мен като на една от жените от многобройния си харем.

Той не оспори основателно придобитото си прозвище, а само промълви:

— Де да можем.

Гласът му прозвуча почти заплашително. Непознати досега чувства го смуцаваха. А би трябвало изцяло да е съсредоточен върху предстоящата битка.

— Тогава ще те улесня — обяви тя и развърза панделката, прикрепяща нощницата. — Нали ще ми доставиш удоволствие? — Прокара ръка по фината материя. — После ще поспиш. — Измъкна ръка от ръкава, оголвайки едната си гърда. Зърното ѝ бе щръкнало от възбуда. — Чувала съм, че доста те бива.

Страните ѝ пламтяха. Руменината се спускаше и към шията и сякаш огряваше бялата ѝ кожа. Измъкна и другата си ръка. Нощницата се задържа за миг на талията и се свлече на пода.

Тръгна към него. Той не помръдваше. Чакаше я, разтреперан като плах юноша. Тя застана пред него. Едва тогава я докосна. Загубелите му ръце се устремиха първо към раменете ѝ и нежно ги погалиха. После я привлече към себе си и пророни:

— Трябваше да се срещнем преди тринадесет години.

— Но нали все пак се срещнахме? Моля те, остани при мен до сутринта.

— Бих искал да остана хиляда години.

Устните му докоснаха нейните с невероятна нежност. Целувката му бе на любовник, който дарява любов. Нейната — на невинна девойка, завладяна от толкова силни емоции, че в очите ѝ се появиха сълзи.

— Изплаши ли те моята любов? — попита тя.

Не можеше да не зададе този въпрос. Разполагаха с толкова малко време.

— Не — отвърна той, макар хилядите пъти, когато бе чувал тези думи досега, да му се бе искало да побегне. После, докато устните му

потреперваха над нейните, добави съвсем тихо: — Значи това е любовта?

— Така мисля.

— Може и да е...

Да се сблъска с любовта точно когато времето е толкова малко, а животът — поставен на карта!

— Не искам да чакам — прошепна отчаяно Тео. — Трябва ли да ти сваля дрехите?

Той се засмя.

— Сам ще го направя. Имам повече опит.

И наистина го направи много бързо. Хвана я за ръка и я отведе до голямото легло с очароваща увереност. Беше толкова убеден в способностите си да задоволява.

Тогава се обърна усмихнат към нея:

— Представях си този момент поне десетина пъти, откакто те оставих: докато Фой ме информираше за разположението на артилерията ни, няколко пъти докато обсъждахме конструкцията на моста при Трубах, два пъти докато диктувах на Боней и, за жалост, точно когато Камбасерес ми съобщаваше къде точно поставя оръдията си — ще се наложи да го попитам повторно. Затова, госпожо, предупреждавам те, едва ли ще спра. Чакам го от дни.

— Моля те, не спирай! Аз го чакам цял живот.

3.

Кожата му бе смугла като на мавър.

— Бил си на слънце — прошепна тя, докато той я притегляше на леглото към себе си.

— А ти сякаш никога не си се показвала на открито. — Прокара нежно пръст по бялата ѝ ръка.

— Слънцето в Сибир не грее така силно.

Надигна се и целуна брадичката му. Имаше чувството, че най-после е намерила своето пристанище.

— Бях там през... лятото на 1783. — Просто се сети, че когато се върна през есента, стана кръстник на първородното дете на сестра си.

— Къде точно? — Игриво го събори по гръб, настани се на гърдите му и целуна разтегнатите му в усмивка устни. — Каж ми къде! Искам да знам, че си бил близо до мен.

— В Самаров и Тройкое. Тогава си била на дванадесет... прекалено малка...

— Били сме на петдесет версти в лятната ловна хижа. Мили, колко близо сме се оказали.

Този път целувката ѝ бе пламенна и жадна. След секунди устните ѝ се откъснаха от неговите.

— Повтори го — помоли той.

Веждите ѝ се стрелнаха въпросително нагоре.

— Каж ми, *мили*! — Плъзна ръка по гърба ѝ.

— О, вярвам, че си го чувал многократно, *мили*. — Шеговитото пламъче озари очите ѝ.

— Но не и от теб. — Постави ръце върху ханша ѝ. — Дълбоко ме трогва.

Усещаше ерекцията му.

— Колко дълбоко?

— Бих могъл да ти покажа.

— Точно на това се надявах.

Сърцето ѝ биеше лудо.

— Сигурна ли си?

Тя кимна, а в очите ѝ запариха сълзи — внезапно я обзе съмнение, че ще успее да приеме неминуемата им раздяла.

— Можеш да останеш при мен — прошепна той, сякаш прочел мислите ѝ. — Няма нужда да се връщаш при него.

Смая се от думите си още докато ги изричаше.

— Трябва! Иначе племето ми ще пострада.

„Ще го убия“, мина му през ума. Стори му се напълно естествено. Колко странно бе всичко... Неочаквано... Ново.

Взе я в прегръдките си, претърколи я и проникна в готовото ѝ да го посрещне тяло.

Усещането сякаш разтопи костите ѝ. Насладата бе невероятна. Съвършена. Не бе подозирала, че такова нещо съществува. Не преставаше да повтаря *благодаря* под разпалените му целувки. Ритъмът на тялото му я докара до пълна забрава. Потъваше в блаженство, което ескалира във вик.

След доста време се реши да отвори очи. Учестеното ѝ дишане отчасти се бе успокоило. Взря се в усмихнатото му лице и едва-едва пророни:

— Какво щастие, че те срещнах.

Смехът му отекна в малката спалня.

— Щастието е за мен, графиньо! — Целуна я леко, галантно и съвсем почтително. — Искаш ли миг почивка?

— Още ли ще има? — Кокетираше, очарована от новооткритата в себе си страст.

— Ако нямаш нищо против...

— В състояние ли си да го направиш отново?

— С удоволствие.

— Значи затова всички жени те преследват.

— Убеден съм, че всеки мъж може да го направи. — Веднага осъзна грешката си. — Извинявай. — Радостта в очите ѝ бе помръкнала и на нейно място се бе появила пустотата. Нежно погали копирената кожа на бузата ѝ. — Разкажи ми за твоето племе. Отведи ме в твоята страна по времето, преди да срещнем всички други хора в живота си. Отдавна, когато сме били...

— ... само ти и аз.

Кимна и докосна устните ѝ със своите.

— Само ние двамата — прошепна той. — Лято е. Короните на дърветата са зелени. Небето е безкрайно синьо.

Устните ѝ се извиха в лека усмивка при спомена за отминалите лета.

— Дядо казваше, че небето принадлежи единствено на нашия народ.

— Заведи ме на разходка в гората под вашето небе.

Тя вдигна изящните си ръце и обхвана привлекателното му лице.

— Ще те отведа и ще те запазя за себе си.

— Дълбоко в гората... до сребристите води на езерото с говорещи риби и палави феи. Плуваш ли?

— Чужденците не понасят студените ни води.

— Ти ще ме стоплиш. — Нежният му шепот предизвика тръпки по гърба ѝ. — Възпламеняваш ме. Трябва да останеш при мен.

— Цяло лято?

Радостта се върна в очите ѝ.

— Цяло лято — отвърна той, макар че навън валеше сняг, а армията му бе готова да тръгне на зазоряване.

Никога досега не бе изпитвал такива пламенни чувства, нито желание да убие мъж заради жена. Затова, когато Тео прошепна *почакай*, докато се наместваше между бедрата ѝ, едва не отвърна *нямам време*. Нужни му бяха няколко секунди, за да се овладее. Пое си дълбоко дъх и попита:

— Колко?

— Да съм с теб.

— Сега вече може ли?

Не бе сигурен, че е в състояние да поддържа още любовната игра.

— Да дойда с теб в крепостта — уточни тя.

Поразен, той се опита да се съвземе от шока.

— Няма да преча — продължи тя припряно.

— Господи, не — изръмжа Дюра и се претърколи. От гняв възбудата му се стопи.

Секс срещу услуга — това неприятно му напомняше за стила на съпругата му. Надигна се от леглото и бързо засъбира дрехите си.

— Андре, моля те! — Тео също скочи.

— Знаех, че не бива да идвам!

— Извинявай! Моля те... — Хвана ръката му. — Не исках така да прозвучи.

Дюра отблъсна ръката ѝ. Очите му бяха тъмни и гневни.

— А какво искаш?

— Просто не си представям, че ще си отидеш. — Така тихо говореше, че се наложи да напрегне слуха си, за да я чуе. — Не си тръгвай!

Черните ѝ коси падаха по раменете като копринен водопад. Бледата ѝ кожа все още руменееше от любенето. Испита ужасен, неловък копнеж — почти животински.

— *Трябва да вървя!* — Каза го едва чуто. Долови съжалението в тона му.

— Моля те! Не точно сега! Извинявам се за всичко, което казах. — Беше захвърлила всякаква гордост. — Остани още малко при мен. Моля те... Поговори с мен. — Плахо докосна ръката му и зачака реакция. — Прегърни ме! — Пръстите ѝ потрепнаха.

— Невъзможно е да дойдеш с мен — отсече той, без да помръдва, но цялото му тяло бе напрегнато. — Разбери ме. Прекалено опасно е.

— Така се страхувам да не ти се случи нещо — изхлипа и, потъпквайки всякакво достойнство, го прегърна силно през кръста.

Ароматът на косите ѝ нахлу в ноздрите му, а топлината на тялото ѝ възпламени сетивата му. Първичният му инстинкт прогони всякакъв разсъдък. Ръцете му я обгърнаха. Беше готов да я защитава срещу целия свят.

— Не се тревожи. Господ ме пази.

— Обещай ми, че ще се върнеш при мен — настоя тя, без дори да се замисля дали има право да изисква подобно нещо, — а аз обещавам да не плача като тази вечер. — Преглътна напирещите сълзи и се опита да се усмихне. — И да съм по-изтънчена като...

— Шшт... — прекъсна я той и прокара палец по потреперващите ѝ устни. — Няма нужда да си изтънчена.

— Ще ми направиш ли дете?

— От друга страна — отбеляза той с лека усмивка, — не съм сигурен дали мога да се справя с подобна наивност.

— Ти *нямаш* деца — напомни тя тихо.

— Значи знаеш? — Това го развесели.

— Моля те, Андре. — Очите ѝ не се откъсваха от неговите. — Не си играй с мен. Толкова много те обичам.

— Сигурна ли си, че е любов — нежно ѝ се противопостави той, — след като никога досега не си била влюбена? Ще ме забравиш след седмица.

— Не бъди жесток. *Никога* няма да те забравя.

Убедеността, с която говореше, го потресе. Целият му живот бе несигурен низ от опасни ситуации. Имаше стотици причини да не я допуска в него.

— Дори да се съглася, може да не забременееш точно тази вечер.

— Ще забременея. *Знам*, че ще стане! — Тео се задъха, плътно притисната към него.

— А как ще отгледам детето си? Ти ще ми го отнемеш.

— Не. Ще намеря начин да остана.

— Ами племето ти?

— Корсаков от другата страна на Рейн ли е?

За пръв път споменаваше името на съпруга си.

— Такива са слуховете.

Разузнавачите му бяха сигурни.

— Утре срещу него ли ще се биеш?

— Вероятно.

— Смяташ ли, че ще загине?

— Това ли искаш?

— От цялото си сърце — прошепна тя.

Би трябвало да я попита защо, да настоява да чуе причините за подобна ненавист. Ако не я желаше така безумно, сигурно щеше да го направи. И ако не познаваше така добре Корсаков.

— Ще видя какво мога да сторя по въпроса.

Замисли се какъв ли е бил животът ѝ с мъжа, когото наричаха Касапина.

Самият той остана женен заради апатия, леност и малка изгода.

— А когато войната свърши, ще направим необходимата промяна.

— Предлагаш ми да се оженим ли?

Не ѝ отговори веднага. След миг отвърна с обикновената мъжка предпазливост:

— Не съм сигурен.

— А кога ще знаеш? — Тя преливаше от щастие.

— Не забравяй, че те виждам едва за втори път. — Нямаше навика да предлага женитби.

— За трети — весело го поправи Тео и съвсем не така предпазливо като него добави с усмивка: — Знаеш, че ме обичаш.

Смайване се изписа върху лицето му. Тя се засмя, повдигна се на пръсти и леко го целуна.

— По-късно ще ми отговориш — прошепна тя. — Сега ми дай дете.

Този път *той* се засмя — на решителността и на заразителното ѝ веселие.

— Кога тръгваш?

— В три и половина.

Тя погледна часовника върху полицата над камината.

— Разполагам с достатъчно време — увери я Дюра нежно.

4.

Вдигна я на ръце и я понесе към леглото с пълното съзнание каква лудост се готви да извърши. Ала нищо не бе в състояние да го възпре, както нищо не можеше да промени хода на събитията, които щяха да започнат на зазоряване.

— Какво искаш — момче или момиче?

— Ти реши — отвърна тя смирено, влюбено и блажено, което не ѝ се бе случвало, преди да усети тези невероятни приливи.

— Защо не и двете? Или направо цяла дузина — продължи Дюра, — така че никога да не ме изоставиш!

Обзе я зашеметяващо желание. Сърцето ѝ се изпълни с надежда. Невъзможността да чака повече възпламеняваше сетивата ѝ. Притегли лицето му и го целуна така страстно, че той се спря, за да поеме силната ѝ ласка. Когато устните ѝ най-после се отделиха от неговите, той, все още пленен от лумналата ѝ страст, призна:

— Много се радвам, че обърка пътя при Брегенц.

— А аз се радвам, че съм жива — отвърна тя възторжено, — и съм в обятията ти...

— И под мен — прекоси краткото разстояние до леглото, положи я върху зелената кадифена кувертюра и се отпусна върху нея, — където и възнамерявам да останеш — прокара език по устните ѝ, докато умело се настаняваше между бедрата ѝ, — доста дълго.

— Поне докато ми направиш дванадесет деца! — Тео обгърна врата му с ръце и леко се надигна, за да го посрещне.

— Поне дванадесет. — Потреперващите му устни не се отделяха от нейните. — Възнамерявам да те *задържа*...

Оргазмът ѝ започна, преди да завърши думите си и преди да е проникнал изцяло в нея. Самата идея да бъде притежавана от такъв мъж я замая. Затова върховната наслада я връхлетя така внезапно — почувства как цялата се разтреперва, очите ѝ се разширяват и остава без дъх.

— Вероятно те желая прекалено много — промълви тя след малко, кое още смаяна от тръпките, които пробягваха по тялото ѝ.

— Никога не е прекалено — отвърна той нежно, като проникна по-дълбоко в нея и сведе глава, за да чуе радостния ѝ стон. — Ето! Как се чувстваш?

— Прекрасно... Невероятно... Сякаш...

Думите ѝ преминаха във вопъл. Ноктите ѝ се впиха в гърба му и след части от секундата вече бе дълбоко в нея. Утробата ѝ го желаше. Дивият ѝ копнеж замъгляваше съзнанието ѝ, сякаш нищо друго отвъд чувствеността не съществуваше.

Тео представляваше същинска разтопена лава под него. Дюра искаше едновременно и да се забави малко, за да се наслади докрай, и да се отпусне, отдавайки се на заслепяващия пламенен оргазъм.

Тя за втори път стигна до края и той леко се усмихна, независимо от силните страсти, които го раздираха. Намали ритъма и продължи да прониква дълбоко в нея, за да усети още по-пълно насладата ѝ.

Вкопчена в него, Тео не преставаше да издава тихи, възторжени стенания.

Зашеметяваше го парфюмът ѝ, невинността ѝ и внезапната му необходимост да бъде баща на детето ѝ, не само за да задоволи каприза ѝ. Затвори за миг очи и се зачуди какво става с него.

Истинска лудост! Оставаха им само няколко часа. Утре може и да е мъртъв.

Нейното всеотдайно *обожавам те* го накара да повярва, че трябва да е с нея — отново и отново. И ако съдбата е решила още тази нощ да я дари с дете.

Отново проникна дълбоко. Бедрата ѝ се разтвориха по-широко, за да го приемат. Почти останала без дъх, с невероятна нежност и невинност Тео промълви *обичам те*. Почти се сепна. Обзелото го желание за бащинство бе нещо ново. Но то премина така светкавично, както се бе появило. Замени го неизразимо силното желание да я притежава — повече не бе в състояние да се контролира.

— Дръж се — прошепна Дюра, сякаш щяха да скачат от планински връх.

Тя изглежда го разбра, защото още по-силно се вкопчи в него и едва промълви:

— Отведи ме и накрай света.

В следващите няколко мига той я отведе на място, където звездите танцуваха, а пламналите желания искряха като сини огньове.

После остана смълчан. Държеше я в обятията си — и двамата се наслаждаваха на връхлетелите ги силни чувства. Не разговаряха, само мълвяха любовни слова. Не разговаряха и по-късно, когато отново се любиха — когато той прокараваше ръка между краката ѝ, когато езикът му проникна в нея и я накара да стигне до оргазъм за кой ли път. И двамата не искаха да изгубят рая, в който се бяха озовали.

— Благодаря — каза той най-сетне и се надигна от леглото. Два пъти се върна да я целуне, няколко пъти застава надвесен над нея полуоблечен.

— Насладата беше за мен — увери го тя с усмивка.

Когато Боней дойде да го вземе, Дюра бе вече готов. Тео съзнаваше, че не бива да плаче. Дъщеря и внучка на храбри племенни вождове, тя добре знаеше как трябва да се държи в навечерието на битка.

— Върни се при мен!

— Точно така възнамерявам да постъпя.

Стояха много близо един до друг, с преплетени пръсти. Бялата ѝ роба докосваше тъмния му мундир и високите ботуши.

— Кога?

— Надявам се, след няколко дни. — Сви рамене. — Зависи.

— Не бъде неразумен.

Дюра леко се усмихна.

— Именно с това печеля.

— Аз никога не действам така.

Пръстите му се отпуснаха. Боней го чакаше до вратата.

— Благодаря ти за детето.

Усмивката му се разшири.

— Толкова ли си уверена?

— Да — отвърна тя простичко и отпусна ръката си. — Ела си у дома при нас.

5.

— Докато те нямаше, пристигна куриер от Париж — събщи Боней още щом Дюра затвори вратата на спалнята зад гърба си.

— Сигурно с новите разпоредби от Министерството на войната — изсумтя генералът насмешливо. — Струва ли си да се чете?

Боней се усмихна.

— Естествено, не. С изключение на бележката от съпругата ти.

Дюра се извърна, за да го погледне.

— Още съвети от чичо й Талейран?

— Да, както и поръчката й за няколко самурени кожи, конфискувани от разгромените руски войски.

— И никаква загриженост за моето здраве, предполагам — промърмори Дюра, пъхайки ръка в ръкавицата си.

— Не забелязах.

— Ако случайно умра, те моля да се погрижиш самурените кожи да пристигнат заедно с трупа ми — подметна той небрежно, пригладжайки ръкавицата.

— В ковчега ли да ги сложа?

Дюра се засмя и белите му зъби блеснаха.

— Би било добре. Кажу ми, Анри, как успя да си намериш толкова подходяща жена? Моят се интересува единствено от името и положението ми.

Със същото внимание си сложи и втората ръкавица.

— Амали и аз израснахме заедно, сър. Тя бе под попечителството на леля ми.

— Аха. — Двамата мъже бързо заслизаха по покритото с килим стълбище. — А аз срещнах *моята* съпруга на един прием в Люксембургския дворец. По-консервативните парижани ги наричат оргии, понеже жените се явяваха съвсем леко облечени в гръцки туники, залозите бяха високи, а новите танци — шокиращи. Истински разгул!

— Тя бе изключително красива — вметна Боней снизходително.

— Така е. — Никой не отричаше красотата на русокосата Клодин. — Но по онова време аз се интересувах повече от политиката.

По препоръка на Барас и Талейран Дюра бе предложен за Директората през пролетта на 1797.

— Тук сме извън политиката — напомни Боней и отвори вратата, за да мине генералът.

— И слава богу. — Няколко високопоставени политици, сред които и Наполеон, така и никога не му простиха, че е привлякъл вниманието на всички през въпросната пролет. — Както сме далеч и от инструкциите на Министерството на войната. — Дюра с наслада вдиша студения въздух. — Подписа ли се за получаването на разпоредбите?

— Сложих и твоето, и моето име.

— Отлично. Ако днес победим, Министерството на войната може да обере лаврите заедно с благословията ми, стига чиновниците да си стоят в Париж и да не ми се пречат.

Светлините на временния щаб се мяркаха в края на улицата.

— Офанзивата започва след десет минути, нали?

— Пет, сър. Отпуснах ти пет при графинята.

Дюра се засмя.

— Ти си истински романтик, Боней.

Малко по-късно, когато Тамир влезе в спалнята, Тео навличаше обшитите с кожа панталони, а зимният ѝ ловен костюм бе на леглото.

— Ще го последвам. И недей да спориш с мен, защото нося неговото дете.

Върху пълното лице на Тамир не се изписа никаква изненада.

— Предлагам ти да измислиш план за бягство от Корсаков, когато бременността ти започне да личи.

— Забравяш, че изтърпях гнусните ласки на съпруга си в Залцбург — отвърна спокойно Тео и се пресегна за ботушите си от еленова кожа. — Би ли убил собственото си дете?

— Детето няма да е със светли коси.

— И аз не съм светлокоса. А на Корсаков му е нужен наследник, нали? — Тео нахлузи ботушите.

— Възнамеряваш ли да останеш при него?

— Нито минута повече от необходимото. Заблудата за детето ще ме пази.

— Как си сигурна, че си бременна?

Тео метна коженото си елече.

— Напълно съм сигурна.

— А Дюра иска ли детето?

Графинята се усмихна.

— Успях да го убедя, че го иска.

— Разбирам. Значи оставаме тук?

— Ако убие Корсаков днес, можем да го сторим със сигурност.

— Значи Злия е от другата страна на реката?

— Дюра смята така. Е, идваш ли с мен?

Тео не обичаше да слуша за съпруга си, нито да чува името му или да ѝ се напомня, че той все още разполага с живота и съдбата ѝ.

Тамир стисна устни.

— Оставяла ли съм те някога?

— Прости ми, бабушка. Разбира се, че не си.

— Дядо ти ми завеща да те пазя.

— Още утре може да сме свободни, мила Там — изрече Тео с надежда, — и тогава няма да има нужда да ме пазиш.

— Стига така да желаят духовете.

— И няма повече да живеем в страх.

— Ще запаля малко мъх довечера и ще призова предците.

— Помоли ги да ми позволят да съхраня щастието си, Там.

— Не бъди прекалено доверчива, дете. Дюра може и да не се интересува от любов.

— Грешис. Той е великолепен, добър и сърдечен и май ме поиска за жена. — Графинята се усмихна на спомена. — Няма да ти позволя да говориш лоши неща за него. Ако го познаваше, щеше да ме разбере!

— Хм! — изсумтя Тамир. — Сякаш ти го познаваш, след като си била няколко часа с него.

— Толкова съм щастлива, Там. Не ми отнемай това чувство.

— Просто се опасявам да не те нарани, дете. Това е всичко — изрече прислужницата нежно. — Жените не се задържат за дълго в живота му.

Безразлична към всичко, освен към безкрайното си блаженство, Тео се усмихна.

— Щастлива съм. Ще имам детето, което винаги съм искала. *Неговото* дете. Не се тревожи и ако ще идваш с мен — побързай, че ще пропуснем прекосяването на реката!

Сърпът на луната и няколко звезди проблясваха по осеяното с тъмни облаци небе. Всеки момент отново щеше да завали сняг. Тео и Тамир пристигнаха при реката. Пехотинците вече пресичаха по моста и стъпвайки на източния бряг, се разгръщаха в редица, готови за навлизане в австрийска територия. Следваше ги конницата, после — артилерията. По десетина коня теглеха оръдията, чиито колела бяха обвити с парцали, за да се приглуши шумът. Прекосяването на реката щеше да продължи поне два часа.

Дюра и офицерите, на коне, загърнати в дебели мундири и с проблясващи на оскъдната светлина оръжия, наблюдаваха придвижването. Малко настрана от групата, генералът безизразно следеше марша на войската. От време на време някой пехотинец го поздравяваше и той отвърщаше подобаващо.

Дюра вярваше в републиканските принципи за равенство и приятелското му отношение към обикновения войник бе неподправено и естествено.

Колко по-различен е, помисли си Тео, от мъжа, който насила я беше накарал да се омъжи за него. Семейното богатство бе осигурило поста на Корсаков и той гледаше на всички с високомерие. Сега, докато стоеше до Тамир зад тъмните борове и наблюдаваше преминаването на френските войски на територията на Австрия, графинята се надяваше, че предстоящата битка ще сложи край на жалкия живот на съпруга и нито съвестта, нито съжалението разколебаваха омразата й.

Точно преди ариергардът да мине по моста, Дюра потегли, следван от офицерите си. Конят му пристъпваше предпазливо по напречните греди. Буйно течащите води проблясваха между дъските и изнервяха животното. Генералът дръпна леко юздите, наведе се напред, прошепна нещо в ухото му, погали го по врата и конят мигом се успокои.

Трогната от този жест, Тео се просълзи. Сети се как любимият й кон бе убит от съпруга й миналата година заради нищожно

неподчинение.

— Той ще се върне — опита се да я успокои Тамир, погрешно изтъкувала сълзите. — Твърдят, че куршум не го лови.

— Моли се да е така — промълви Тео, докато силуетът на мъжа потъваше в сенките на боровете от другата страна на реката.

Натрупалият през нощта сняг придаваше приказен вид на тъмната гора върху фона на сивото небе. Пред първите войници нямаше отъпкана пътека. Изглеждаше невъзможно сред цялата тази белота да ги чака касапницата на битката.

Ниски облаци се стелеха над Сен Лузистег, където само няколко стражи стояха на пост по крепостта. Дори димът от комините се виеше лениво. Укреплението се издигаше на върха на хълм и препречваше пътя от Фелдкирч към Чър. Вляво стръмната планина Фалкнис образуваше естествена бариера, а вдясно по-ниската Флашербер се спускаше към Рейн.

Беше още тъмно, когато френската армия достигна края на гората, откъдето започваха покритите със сняг склонове към северната страна на крепостта. Вещо и бързо разположиха оръдията и когато всичко приключи, Дюра даде знак да започне обстрела.

Спокойствието бе разтърсено от оглушителен тътен: добре обучените и сръчни войници изстреляха първите снаряди. Те се стовариха по укреплението и оставиха големи пробойни.

Войниците от гарнизона се събудиха шокирани — изобщо не очакваха нападение. Дори предишния ден бяха изтеглили няколко взвода, понеже предвиждаха Дюра да атакува Чър — на петдесетина километра в южна посока.

Австрийците се втурнаха към оръдията, за да отвърнат на удара. На светлината на изстрелите се виждаха бягащи силуети.

Разположил армията си така, че да е защитена от обстрела, Дюра наблюдаваше от коня си настъпилия хаос в крепостта. Прецени, че изходът на сражението вече е въпрос на изчакване.

Бе организиран офанзивата стандартно — първо обстрел с цел дезорганизацията на врага. Дори войници ветерани трудно издържаха на артилерийския огън. Огромните метални снаряди се сипеха като дъжд и разкъсваха на парчета.

И след това — нападение. Дюра даде знак на Боней.

— Сменете позицията на четвърто и седмо оръдие. Снарядите им не попадат в целта. — Складовете с муниции, за които имаше сведения от разузнавачите си, все още не бяха засегнати. — И нагласи едно оръдие така, че да разбие портата.

След петнадесетина минути генералът започна да проявява видимо нетърпение, като барабанеше с пръсти по седлото. Стискаше сабята, а пистолетите бяха заредени и готови за стрелба.

Складовете с муниции си оставаха все така невредими.

— Боней! — раздразненият му глас прокълтя над тътена на битката.

В следващия миг, сякаш да отговори на гнева му, снаряд уцели склада и избухналото огнено кълбо озари сивото утринно небе на километри наоколо.

Пришпорвайки коня, Дюра даде знак за атака. Едрият му жребец се втурна напред. Полето зад него потъмня от галопиращи войници. Барабаните ехтяха насърчително.

Гъсти редици се устремиха напред, сякаш тласкани от невидима мощна вълна. Само след секунди прегазиха дебелия сняг и окачиха стълбите по крепостните стени. Сториха го нещо и в синхрон.

Дюра насърчаваше хората си. Те не го разочароваха.

След като първите бойци се прехвърлиха през стената, генералът насочи коня си към масивните порти, вече разбити от точните артилерийски попадения. Там го чакаха кавалеристите. Той вдигна високо сабята, пришпори коня си и полетя напред. Кавалеристите го последваха — триста души се устремиха към зейналите порти. Дюра префуча пръв. След него хората му започнаха да сеят смърт и рани сред австрийците, които бяха обхванати от ужас и паника. Парализирани от стремителната атака, те започнаха да отстъпват, но губеха връзка с командирите си и нямаше къде да избягат. Кавалерията безмилостно напредваше. Защитата рухна бързо и само след броени минути оглавяващия крепостта офицер развя бяло знаме. Батальонният командир бе загинал още при артилерийския обстрел. Сега командващият полковник предаваше сабята си. Дюра я прие, но мислите му бяха другаде. В мелето не се бяха мярнали никакви руски войници, нито една царска униформа.

— Корсаков тук ли е? — Тонът му бе рязък.

— Не. — Австрийският полковник дишаше тежко, а кръглото му лице бе зачервено. Не бе участвал в боеве и бе пристигнал от Виена едва преди два дни.

— А беше ли тук?

— Да.

Устните на австриеца се свиха презрително, докато наблюдаваше простата куртка и обикновените панталони за езда на Дюра. *Колко недодялано и грубо!*

— Кога тръгна? — попита тихо Дюра, но нетърпението ясно личеше в острия му тон.

— Вчера — отвърна полковникът високомерно.

— По-точно?

— Следобед.

— Накъде се отпрати?

— Не ми е разрешено да кажа.

Проклетник, изруга наум Дюра. Австрийските военни от аристокрацията не проявяваха никакво въображение и все още стриктно се придържаха към противоречивия тромав устав от 1769. *Некомпетентен стар глупак.*

Дюра даде знак да отведат полковника и се обърна към Боней.

— Погрижи се за пленниците и ранените. Искам един кавалерийски взвод от най-добрите коне и войници да е готов да ме последва след десет минути.

— Руснаците имат двадесет и четири часа преднина.

— Може да се движи бавно, ако е с корпуса.

— Или да се движи бързо, ако е само с казаците си.

— Съвсем скоро ще разбера. Вие продължавайте към Чър. Ще се срещнем някъде по средата. И предай на Сакер колко съм разочарован от информацията му. Трябваше да остави някой тук вчера.

— Заради предстоящата атака всички агенти бяха отзовани.

— В бъдеще няма да е така. Трябваше да знам за изтеглянето на Корсаков.

— Защо не изчакаш. Неминуемо ще се срещнем с него съвсем скоро.

— Бих предпочел това да не стане — отвърна Дюра рязко. Очите му бяха ледени.

Боней го бе виждал такъв само веднъж — тогава лични проблеми бяха обсебили мисълта му по време на битка. Преди години при Гуардиола врагът бе доста по-многоброен. Роялисткият генерал с аристократична арогантност бе изпратил послание, в което обещавахе да набучи главата на Дюра на кол, преди падането на нощта. „Ние ще ви унищожим“ — написа в отговор Дюра.

И точно така стана. Повече никой никога не го подценяваше.

— Поне вземи повече войници — настоя Боней. — Все пак ще яздиш във вражеска територия.

— По-важна ми е бързината и възможността да напредвам незабелязан. Затова искам ограничен брой хора.

— Рискуваш прекалено много заради някакъв каприз.

— Скъпи Анри, все пак нека го задоволя. И без това не можем да се организираме за по-малко от два часа, за да тръгнем оттук. Дотогава в галоп ще успее да стигна на половината път до Чър и да се върна.

— А ако Корсаков е тръгнал на север? Носят се слухове, че има руски корпус и в Галиция.

Дюра поклати глава.

— Сакер нямаше да пропусне това. Корсаков е на път за Чър.

— Или към Тирол.

— Губиш ми времето, Анри. Иди събери взвода.

— Да, сър — отвърна дипломатично адютантът, дал си сметка, че няма да го разколебае. — Искаш ли да изпратя някакво съобщение?

— Обичайното съобщение до щаба, известяващо победата. Знаеш как се пишат.

— Имах предвид съобщение за графинята.

— Не — отвърна Дюра спокойно. — Но благодаря за проявения интерес. Какво е това облекчение, Боней? Не съм забравил, че съм главнокомандуващ. Просто ще направя един малък разузнавателен обход и докато напредваме към Чър, не е изключено да налетя на генерал Корсаков.

Боней наистина нямаше защо да се притеснява. Независимо от чувствата си, Дюра си оставаше военен. А що се отнася до Корсаков — ако бъде намерен и убит, това щеше да бъде само добре дошло.

6.

За разлика от времето в Сен Лузистег, пролетното утро в Париж бе топло. Нахлуващата в будоара на Клодин Дюра слънчева светлина озаряваше преплетените върху разхвърляното легло тела. Търсенето на удоволствието тази сутрин бе по-спокойно и бавно. Сетивата им сякаш още спяха. Ритъмът с нищо не напомняше за бурната страст предишната вечер.

— Твоето настроение винаги е в унисон с моето — промърмори мъжът на средна възраст.

— Защото се разбираме — отвърна Клодин с въздишка на наслада.

— Животът е сладък.

— *Любовта* е сладка, чичо, и тя прави живота сладък.

Бившият епископ на Отун Шарл Морис дьо Талейран, известен още като Куция Дявол, се усмихна, а после целуна поднесените му устни.

Закусиха късно на закътаната малка тераса до будоара. Платното, провряно през металните решетки на перилата, ги предпазваше от лекия пролетен бриз. Бяха потънали в разговор.

— Пиер Колет направи поредното щедро дарение за банковата ми сметка вчера — обяви Клодин. — Успях да му набавя препоръчителни писма, за да се представи пред главния интендант на Андре.

— Много щедро от негова страна. Той е напълно наясно с правилата. Иначе нямаше да е най-богатият военен снабдител на Франция — за момент Талейран се заигра с лъжичката си, — което ме подсеща за Рапина, друг мъж със завидно състояние. — Вдигна поглед. — Пише, че има проблеми с Андре. Можеш ли да надраскаш няколко думи...

— Странно чувство за хумор притежаваш, Шарл. — Едната вежда на Клодин се изви нагоре. — Ако изпратя Рапина при Андре, той вероятно ще нареди да го разстрелят. — Сви безразлично рамене, с

което даде да се разбере, че темата повече не я занимава. — *Tu* пиши и упражни натиск върху упорития ми съпруг. Накарай го да се вслуша в изпратения от Париж комисар. В края на краищата ти си външният министър.

Талейран се усмихна леко над ръба на чашата си.

— Може би по-нататък. В момента не желая да упреквам за нищо Андре. Съпругът ти е единственият победоносен генерал на наше разположение.

— Бонапарт?

Талейран поклати глава.

— Директоратът предпочита мъж с неговите амбиции да си стои в Египет и да се бие с неверниците.

— Катерина ми сподели, че ѝ е изпратил златна огърлица. Уж принадлежала на Клеопатра.

В момента мадам Гранд бе официалната любовница на Талейран.

— Младият корсиканец е завършен политик. Не само Катерина получава подаръци от него, а и половината от парламентаристите — уточни насмешливо той.

— Колко дълго ще просъществува Директоратът?

— Очевидно си разговаряла със Сейес. — Бившият епископ спомена името на йезуита, запленил сега мисълта на политическите фракции, които се готвеха да отидат по-далеч от революцията и да установят конституционен парламент в страната. — Той си търси „оръжие“ за своя преврат.

— Но генерал Хоц е мъртъв, а Бернадот не е склонен да поема рискове. Значи остават Жобер, Макдоналд и Моро.

— Но никой от тях не е заинтересуван истински, доколкото чувам. Дали няма да успеем да убедим Андре? — вметна лукаво Талейран.

— Колко приятно би било! — Клодин въздъхна с копнеж. Допадаше ѝ идеята да управлява Франция в ролята на съпруга на човека, застанал начело на страната. Следващата ѝ въздишка бе пълна със съжаление. — Но за жалост Андре ненавижда политиката.

— И е перверзно честен — тъжно отбеляза Талейран. — Не съм сигурен дали ще пасне дори на човек като Сейес, ако бъде убеден да заеме поста, разбира се. Направо съм изненадан, че все още е женен за теб, *ma chere*.

— Не ме сравнявай с лицемер като Сейес — лениво възропта тя, поднасяйки намазаната със сметана кифличка към устата си.

— Естествено, скъпа. — Последва характерната бърза реакция на дипломат: — Ти винаги си живяла в откровена недискретност.

— А не ме ли е научил на това истински майстор, епископе? — По устните ѝ останаха съблазнителни пухчета сметана.

— Бивш епископ, слава богу — поправи я Талейран тихо.

Клодин се загледа в него замислено и проникателно.

— Колко ли мразиш баща ми, задето ти е отнел онова, което ти се е полагало по рождение?

На четири години, докато за него се грижела някаква селянка, Талейран паднал от шкаф и си наранил крака. Останал недъгав и затова му отнели наследството в полза на по-малкия брат. Тъй като нито можел да се сражава, нито да танцува, останала му единствената възможност да се посвети на църквата и там да придобие богатство и слава. За жалост това поприще никак не му се нравело.

— Баща ти беше бебе по онова време. Враждебността ми е насочена към попечителите ми. Но вече съм си отмъстил — отвърна небрежно той, успял да овладее прокрадналата се преди малко злоба.

Клодин се облегна на стола и му хвърли предизвикателен поглед.

— Отмъстил? Каква нехристиянска дума в твоята уста!

— Какво те кара, скъпа, да пробуждаш такива неприятни спомени у мен? Да не би да ти липсва твоя смел и дързък съпруг?

Тя леко се засмя.

— О, *mon cher*, как ме провокираш. И Андре, и аз водим бурен живот, както ти е добре известно. Но той ме прави изключително богата, за което съм му благодарна. И bankerите, и военните снабдителни не престават да ме ухажват.

— Не само заради това, че си съпруга на такъв велик мъж.

— О, ти ме ласкаеш! За радост — добави тя с престорена скромност, — има и такива в неговия щаб, които истински ме харесват.

— Онова хлапе Фурет продължава ли да ти пише всеки ден?

— Да, скъпи. Той бе доста впечатлен от ваканцията, която изкарахме заедно в Сен Клод.

— Ти си ненаситна, мила моя.

— С което приличам на теб — отвърна тя весело.

— Така е — увери я министърът на външните работи с подobaваща усмивка.

Малката група кавалеристи начело с Дюра пресрещна армията, която бързо се придвижваше към Чър, късно следобед. Неуспял да настигне Корсаков, генералът беше мрачен.

— Вероятно е в града — предположи той, раздражен от неуспеха си. — Или в Тирол. Войниците готови ли са?

— Да — отвърна Боней. Бързата победа при Сен Лузистег ускори напредването на армията и те взеха разстоянието до Чър за рекордно кратко време. — Готови са да печелят слава и злато, сър. Не са получавали заплата от два месеца.

— Париж си въобразява, че можем да живеем единствено със слава. — Обикновено така реагираше, станеше ли дума да упражни натиск върху министерството, за да си изпълнят задълженията по плащанията. — Нещо ново за дажбите? — Имаха запаси само за още пет дни.

Боней поклати глава.

— Рапина трябва да бъде притиснат.

— И ако не беше брат на министъра на финансите, вероятно щеше да е възможно — отбеляза насмешливо адютантът.

— Помисли си колко по-лесно щеше да ни е, Анри, ако се налагаше да се бием единствено с врага, а не и със сбирщината негодници в Париж.

— Не е изключено да се оттеглим в южна Франция много по-рано от предвиденото, сър.

— Приятно би било! — Дюра много обичаше родната си Ница и винаги съжаляваше, че рядко ходи там. — Нареди артилерията да заеме позиции при онези хълмове и ще видим дали няма да ускорим хода на тази война.

Със същата отдаденост, с която превзе Сен Лузистег, след двудневна битка Дюра прогони австрийците и от Чър. Общо 2980 военнопленници, три знамена и шестнадесет оръдия попаднаха в ръцете на французите. Оттам Дюра се насочи към Тирол и четири дни по-късно французите превзеха главния град на провинцията — Мартинсбрук.

Заради корумпираните чиновници в министерството, френските войници бяха останали без продоволствия и дажби и започнаха да плякосват. Дюра написа гневно писмо до Директората направо от бойното поле.

— Проклети военни снабдители — кълнеше той и нервно крачеше напред-назад по хълма, от който се виждаше горящия Мартинсбрук. — Как да продължа настъплението, ако армията ми не е нахранена? — През последния час бе утъпкал пътека в тревата на хълма. — Лекурб твърди, че десният ми фланг не разполага с провизии за повече от седмица. Храната трябваше да ни е доставена още преди десет дни! *Искам главата на Рапина!*

По време на тирадата му офицерите мълчаха. Всички осъзнаваха критичността на положението. Нямаше начин да продължат победния си ход или да достигнат батальона на Корсаков.

— А дали пък не очакват от мен да накажа хората си, защото грабят храна, за да оцелеят? Какво си въобразяват онези чиновници с дебели задници, докато си седят спокойно в Париж? Дяволите да ги вземат тях и безполезните им кожи! Боней, с колко пари разполагаме?

— Петстотин и шестдесет хиляди франка, сър.

Не беше достатъчно. Спирайки нервното крачене напред-назад, Дюра се загледа към плякосвания пред очите му град, без да е в състояние да преодолее раздразнението си.

— Идете и приберете мародерите — нареди той с въздишка. — Не искам никой да бъде разстрелян. Погрижете се населението да бъде компенсирано. А сега, господа, заминавам за Сарган, за да измъкна парите от Рапина. Връщам се след три дни.

— Ще подготвя ескорта — обади се Боней, докато генералът се насочваше към коня си.

— Грижиш се за мен като майка, Анри — усмихнато отбеляза Дюра. — Ще забравя как навремето сам мислех за себе си.

— В околността сигурно има австрийци дезертъори. Гонто, пригответи взвода си! — Младият капитан хукна да изпълни заповедта, но Дюра вече имаше триста метра преднина.

Той се движеше в равномерен тръст — щадеше силите на животното. Из малките селца между Мартинсбрук и Сарган нямаше конюшни, за да сменят конете.

През първите няколко часа гневът му към Рапина не стихваше. Сблъсъците им бяха започнали още когато пое командването на армията през януари. Нито парите, нито продоволствията, отпускани на Рапина, имаха изрядна документация. Ако нямаше корупция, сигурно цялата армия на Дюра щеше да се угощава с трюфели и гъши пастет до Коледа. Многократно се бе оплаквал в Париж, но без никакви последствия. Миналата година взе заем на свое име, за да осигури необходимите средства. Дяволите да я вземат цялата бюрокрация!

Колкото повече обаче приближаваше Сарган, толкова по-често в съзнанието му се мяркаше образът на Тео. Почувства как го обзема растяща екзалтация и необуздан копнеж. Изпълнен с невероятно приятно усещане, той се усмихна сред спускащия се здрач.

Вероятно щяха да пристигнат към осем-девет часа. При тази радостна перспектива Дюра се смили над придружаващите го войници и отби в двора на някаква странноприемница. И хората, и конете се нуждаеха от храна.

Надраска набързо бележка, докато приготвяха вечерята, и изпрати едно конярче да я отнесе на графинята. После за пръв път от дни насам се наслади на топла храна.

Три часа по-късно Дюра и войниците му влязоха в Сарган уморени, мръсни и премръзнали. Канеше се отново да завали сняг.

— Ела с мен — обърна се той към младия капитан, докато слизаха от конете пред голямата къща, превърната от Рапина в резиденция. — Нужен ми е свидетел. И освободи хората си. Трябва да поспят.

Отправи се към входната врата, където спря за миг, за да поблагодари на войниците, и изцапан, кален и мокър влезе в луксозната квартира. Двама прислужници се втурнаха към него, чули вратата да се отваря с трясък. При резкия му въпрос и двамата посочиха към осветената със свещи трапезария.

— Кой смее да нарушава вечерята ми? — провикна се Рапина гневно. Гласът му прокълтя. — Изрично наредих...

— Сам ще се представя — обяви Дюра, без да се впечатлява от виковете, а леденият му тон накара двамата прислужници да застинат на място. — Хайде, Гонто, да го обезпокоим.

Стаята беше обляна в светлина. Свещите не се пестяха, а огънят в камината приятно топлеше. На отрупаната с ястия маса се хранеше един-единствен човек — едър и закръглен, тъкмо посягаше да отпие от чашата с вино.

Част от изтънченото бордо се разля и образува кърваво петно върху бялата ленена покривка. Дюра, в изцапана униформа и небръснат от четири дни, застана на прага. Черните му вежди бяха свъсени. Тръпки побиха Рапина. Все едно дявол от ада бе застанал пред него. Отвори уста, после я затвори. Най-сетне успя да си поеме дъх и да заговори.

— Генерале... Какво удоволствие...

В следващия миг пребледня. Пистолетът на Дюра, здраво стиснат в ръката с ръкавица, по която имаше засъхнали петна австрийска кръв, бе насочен към главата му.

— Хората ми нямат храна.

Независимо от привидно благия тон, Рапина потрепери и още по-силно пребледня.

— Уверен съм... Сигурно има някаква грешка. Ако ми позволиш...

— Вече съм чул всичките ти лъжи. — Не го интересуваха нито политическите настроения, нито връзките на влиятелните роднини на Рапина. Гледката как военният снабдител се тъпче, докато хората му гладуват, го възмути. — Бих искал главата ти на поднос, проклетнико, но ще се задоволя с номерата на банковите ти сметки. — Единствено безотказният му самоконтрол го възпираше да натисне спусъка. — На всички сметки! Дори и онези на името на съпругата ти. Искам парите да бъдат прехвърлени по сметката на армията в Швейцария. Нужните за целта документи да са на бюрото ти до десет минути. — Показалецът му леко се сви върху спусъка и Рапина изпищя приглушено. — Арестуван си, докато парите не бъдат прехвърлени — продължи ледено Дюра. По-късно Гонто разказваше, че Рапина едва не умрял от страх. — И ако пак постъпиш така с войниците ми, жив ще те одера, преди да те убия. Ясно ли е?

Едрият мъж направо се смали пред очите на генерала. Не му бе възможно да проговори и затова само кимна.

— Копеле! — просъска Дюра през зъби и натисна спусъка.

Рапина изкрещя. Куршумът премина през зализаните му черни коси и той припадна над агнешкия си котлет.

— Отличен изстрел, сър — възхити се Гонто.

— Жалко, че не мога да го убия. Нужни са ми номерата на банковите сметки. Е, да се надяваме, че утре ще ми се отдаде подобна възможност. Ще премисля и предложението на брат му.

— Директоратът има нужда от вас, сър.

— Дано политиците се сетят за това, когато Рапина се съвземе и започне да пици да бъде отстранен. Хайде, погрижи се този негодник да прехвърли сумите. Лазун ще ти помогне. После вземи въоръжен кортеж, иди в Цюрих, изтегли пари в брой и се погрижи да пристигнат колкото е възможно по-скоро. Знам, че не си спал през последните няколко дни. Ако ти е трудно, ще потърся друг.

— Не, сър. За мен ще бъде чест — отвърна сияещ Гонто.

— Крайно време бе да му дам урок. — Дюра прибра пистолета в кобура, после посегна към агнешките котлети и направи знак на Гонто да последва примера му. — Прислужниците ще се погрижат да извадят физиономията му от вечерята. — Взе втори котлет от крехкото месо и добави с усмивка: — Лека нощ, капитане. Желая ти успешно пътуване.

По-късно се отби в щаба, даде разпореждания за ескорта на Гонто до Цюрих и попита за последните пристигнали указания.

Купчината съобщения и писма бе огромна.

— Това е последното, сър — уточни младият помощник Шолет и затършува из купа. — Току-що пристигна от Майнц.

Веждите на Дюра се стрелнаха изненадано нагоре, когато Шолет му подаде плик с двуглавия орел на руската армия. *Майнц е доста далеч от Тирол*, мина му през ума.

Съобщението бе кратко и дипломатично: Тео се споменаваше като съпруга на генерала и се говореше за чест и джентълменско поведение. Настояваше се незабавно да бъде освободена.

Не, помисли си Дюра, сякаш отговорът зависеше единствено от него и не съществуваха такива неща като конвенции, договорености и война. Не още... Не сега... Никога! Вдигайки поглед към помощника, той нареди:

— Изпрати тактичен отговор. Обясни трудностите да бъде направена размяна точно сега, в разгара на войната. Знаеш как да го

завоалираш, Шолет. — Дюра се усмихна съчастнически. — Пиши, че графинята е в добро здраве, подпиши ме и го изпрати във Виена.

— А не в Майнц?

— Във Виена — тихо повтори Дюра.

През следващия час той внимателно проучи съобщенията за действията на армиите на Бернадот и Журдан. Ерцхерцог Шарл се приближаваше с всеки изминал ден и бе най-вероятно именно Журдан да поеме основния удар. Тонът в съобщенията му бе удивително оптимистичен, сякаш не съзнаваше опасността. Четиридесет и една хилядната армия, предвождана от него бе прекосила Рейн на 1 март и напредваше на изток, без да среща никаква съпротива.

Според донесенията на разузнавачите, корпусът на принц Шварценберг, иначе казано — авангардът на армията на ерцхерцога, се намираше само на километри от последния лагер на Журдан.

Дюра издиктува набързо бележката — съобщаваше му местонахождението на принца, макар да бе немислимо той вече да не го знае. После свика агентите си и ги разпита за последните събития на север. Двама от хората му не се бяха явили предишния ден. Това го тревожеше, макар шпионите невинаги да успяваха за срещите. „Но дали не беше предупреждение?“ Накрая разпореди всички съобщения, които пристигат до сутринта, да му бъдат донасяни в къщата на кмета.

7.

Бележката, която Дюра изпрати на Тео, не бе любовна. Просто надраска: „Нека ме чака готова баня в девет часа“, и понеже осъзна колко заповеднически звучи, добави: „ако обичаш“. Поне се подписа с малкото си име.

Той обаче не се появи в девет. Вече беше десет, когато Тео изпрати Тамир да разбере дали въобще се е върнал. С облекчение узна, че е пристигнал безпрепятствено. Тогава се посвети на грижите да му пригответи храна и баня. Изпълнена с въодушевление, че е жив, направо ѝ стана жал за останалите хора по света, които не изпитват подобно щастие. Смени роклята си три пъти, докато накрая Тамир суховато отбеляза:

— Той и без това няма да я забележи.

— Но аз искам да изглеждам безупречно. Искам всичко да е отлично! — Тео се смееше и се завъртя на пети. — Искам да е така щастлив, както съм и аз. И да изпитва същото блаженство. Искам да се чуди как е могъл да живее без мен! А когато пристигне тук, да стои, стои, стои...

Изплашена от подобно предизвикателство към съдбата, Тамир промълви:

— Не говори така, дете! Боговете ще забележат това диво ликуване.

— *Моите* богове не са толкова строги. Те го обичат, Там.

Шестдесетгодишната ѝ бавачка бе преживяла прекалено много, за да вярва в дълготрайността на подобно екзалтирано блаженство. Но как да лиши Тео от първите ѝ истински мигове щастие?

— Радвам се, дете, че ви обичат и двамата!

С цялото си сърце желяеше младото момиче да намери истинската и трайна любов.

Водата в приготвената за Дюра вана изстина. Храната — също, но Тео чакаше търпеливо. Съзнаваше отговорностите на генерала и знаеше, че не е възможно да зареже всичко, за да дойде при нея. Опита

да почете. Закрачи напред-назад из всекидневната. Погледна през прозореца с надеждата да го зърне в сградата на щаба.

Забеляза, че въпреки късния час там кипи усилена дейност: разни мъже — с и без униформи — постоянно влизаха и излизаха. Малка група кавалеристи пое нанякъде. Чудеше се дали и тя липсва на Дюра, както той на нея, и дали със същото нетърпение очаква срещата им. Изведнъж се разсмя, защото изпита огромно облекчение, че той всъщност е тук, на няколко метра от нея, а не в битка с австрийците или със съпруга ѝ, не е изложен на опасност, не е в някой студен лагер някъде далеч.

За пръв път истински разбра силата на любовта, целият ѝ свят бе променен — невзрачното селце Сарган с тесните си улички и скромни жители се бе превърнало в самия Рай. Тя харесваше всяка локва по калната улица, всяко цвете в дома на кмета, всеки камък от зида на извисилия се над града замък.

Той е *тук!* Нетърпелива и неспокойна, Тео се отдръпна от прозореца.

— Накарай готвачката да приготви нещо прясно, Тамир, и нареди да отнесат чиниите от масата. Той не може да яде студена храна. Не се мръщи така. Готвачката ми каза, че няма нищо против. Как мислиш — дали Андре ще иска първо риба или телешко? Мъжете май винаги предпочитат месо. Искам да знам кои са любимите му блюда! А съм го виждала единствено как хапва малко рагу. И представа нямам какви вина харесва. Дали предпочита ароматизиран или неароматизиран сапун? А дали трябва да извадя дрехите му? О, Там, помогни ми! Ти знаеш *всичко*.

В кухнята на кмета под зоркото око на Тамир вече се приготвяше нова храна, когато Дюра най-после напусна щаба. Застанала до прозореца, Тео изпищя от възторг, щом го зърна, и хукна. Само след секунди се озова на входната врата. Не усещаше нито хладния нощен въздух, нито водата, която се просмукваше през пантофките ѝ, докато тичаше към него, викайки го по име.

Щом чу гласа ѝ, той вдигна очи и я видя: видя развятата ѝ рокля, сияйната ѝ усмивка, протегнатите за прегръдка ръце. През тялото му премина радостна тръпка. Спря насред улицата. За миг дъхът му секна. После се усмихна.

— Скъпа моя Тео — прошепна Дюра.

Миг по-късно я държеше в прегръдките си — целият свят наоколо можеше да се срине, но те не биха го забелязали.

„У дома съм си“, мина му през ума. Наистина странна мисъл за човек, който цял живот е бил на път.

— У дома съм — изрече го той на глас, заравяйки лице в копринените ѝ коси.

— Да, да — пророни Тео, притисната към него. — Кажи ми, че ще останеш.

— Ден... Може би два.

— О, блаженство! — Тя се надигна на пръсти, за да го целуне. — И ще бъдеш само мой през това време?

— Между разучаването на отделните доклади. — Галеше я по ръцете. — Наредих да ги носят при теб.

— Ще ти помагам да ги изчиташ или ще си седя тихо и няма да ти преча.

— Не е нужно да мълчиш. Приятно ми е да чувам гласа ти. О, господи — беше забелязал петната по ръкавите ѝ, — съсипах роклята ти!

— Не ме интересува. Съсипи ги всичките. Само остани в прегръдките ми. Излъжи ме. Кажи, че повече не ти се налага да воюваш.

— Никога повече! — За пръв път през живота си наистина изпита желанието да спре войните.

— Ще седим пред огъня и ще гледаме как си играят децата ни.

— Аз ще пуша лула, а ти ще бродираш — добави Дюра закачливо.

— Де да можех. — Тео очарователно се усмихна.

— Тогава ще наемем някой да бродира.

— Тамир много я бива.

— Е, значи го уредихме. Липсвах ли ти?

— Всяка секунда, при всяко поемане на дъх, при всеки удар на сърцето. А ти мислеше ли за мен?

— Дори когато не биваше. Боней бе моята съвест.

— Трябва да му благодаря, че те е съхранил.

— Имах всичките причини на света да се върна. — Изведнъж се сети за писмото на Корсаков. — Щастлива ли си тук?

— Сега вече — да.

— Никакви лоши предчувствия ли нямаш?

— Само за името на детето ни. Тамир твърди, че не мога да го кръстя Сарган.

— Сигурно ти е студено. — Дюра смени не само темата, но и тона. Не искаше да мисли за деца, за имена, за места, които може би никога няма да посети, за евентуални загубени битки, за смърт, за бъдеще, в което няма нищо сигурно. — Трябва да сменя тази униформа.

— Разбира се! — Тео се стресна от промяната в гласа му.

— Получи ли бележката ми?

— Да. Благодаря ти, задето ме уведоми, че си жив.

Промяната, която долавяше в него, я озадачаваше.

— Извинявай, че бях така лаконичен. По-късно си помислих дали няма да те засегна.

— Не, не. Какво стана? *Казах* ли нещо нередно?

— Просто съм уморен. Не сме спали, откакто тръгнахме.

— Не е нужно да ме забавляваш. Изкъпи се, нахрани се и поспи.

— Едва ли ще спя — обърна се той към нея с усмивка и в очите му отново имаше топлина.

Сякаш слънцето я окъпа в лъчите си.

Тео му помогна да се съблече, ужасена от грозните белези на войната и от кръвта по униформата. Нямахше начин куртката да бъде спасена — ръкавите бяха раздрани на няколко места.

— Отне ни повече време, отколкото предполагаме, да завземем Мартинсбрук — отвърна той небрежно на въпроса ѝ за бойните действия. — Хвърли тази куртка във в коридора. Чакай, ще взема да хвърля и тези дрехи — добави Дюра и тръгна към вратата.

Тя се извини за изстиналата вода и предложи да нареди да сгреят нова.

— Не е задължително да е гореща — увери я той и стъпи в медната вана пред камината.

Бързо се изкъпа и избърсна, доволен, че отмива мръсотията от битката и щастлив, че такава жена го чака в леглото.

Отхвърли предложението ѝ да му помогне да се изкъпе — просто не му се правеше любов в хладката вода. Излезе от ваната, набързо

подсуши косата си и оставяйки мокри следи по килима, се насочи към леглото.

— Прекалено много дрехи има по теб. — Тъмните му очи проблясваха от страст.

— Толкова си красив! — Тео не можеше да откъсне очи от лъщящата му от водата кожа и от грациозното движение на мускулите му.

„Прилича на северен бог“ — мина ѝ през ума. — „Висок, жизнен, широкоплещест, с белези от рани — истински войн.“

Сепнатият ѝ вик привлече погледа му към кървящото място. Дюра се спря пред скрина — доскоро негов — отвори едно чекмедже, извади кърпичка и я омота около ръката си.

— Съвсем повърхностно.

За малко да я попита: „Съпругът ти никога ли не е бил раняван?“, но не го стори. Не желаше да провали нощта. Тогава си напомни, че не го интересува нито съпруга ѝ, нито това, че той е истинско чудовище, нито, че не е изключено Тео да носи вече неговото дете.

Последната мисъл се бе загнездила в главата му след закачливите ѝ подмятания на улицата и малко го плашеше и напрягаше.

— Защо си толкова нещастен? Аз съм толкова доволна, че съм с теб!

Спря до леглото. Тя седеше като малко дете, с провесени надолу крака, а голите ѝ стъпала се виждаха под изцапания подгъв на роклята.

— Не съм нещастен. Не и с теб!

Разцъфналата върху устните ѝ усмивка подобри настроението му. Усмивката ѝ май можеше да стопи всички зимни снегове.

— Той определено не е нещастен — отбеляза Тео, хвърляйки поглед към красиво оформилата се ерекция.

— Той мислеше за теб през целия път към вкъщи — отвърна Дюра тихо. — А ти си все така навлечена.

— Аз ли да ги сваля? Или ти?

— Ще го направиш ли? — Тонът му подсказваше колко е уморен. — Имам чувството, че съвсем скоро ще заспя.

— Колко скоро? — Тео кокетираше.

— Не чак толкова. — Наведе се да я целуне, преди да се отпусне върху леглото. — Но виждам света през някаква пелена, като при залез.

— Тогава да побързам.

— Ако обичаш.

Беше прекалено уморен дори да намести възглавницата под главата си. Четирите денонощия безсъние започваха да си казват думата.

Тео обаче не успяваше да достигне копчетата на гърба на роклята си и предложи да повика Тамир, но той грубо възрази. Тогава тя се наведе към него и той с усилие фокусира ситните копчета. Все пак разкопча достатъчно, за да може дрехата да се изхлузи през главата. Тънка полупрозрачна долна риза доста го поразсъни.

Тео се качи на леглото, а той се отмести, за да ѝ направи място до себе си. Опряна на бедрото му, тя развърза джуфката на ризата. Душата ѝ ликуваше. Бе го открила и не искаше нищо друго, освен да седи до него и да усеща погледа му върху себе си. Дюра вдигна ръка и смъкна едната презрамка. През тялото ѝ премина гореща вълна.

— Докато те нямаше, си представях как ме докосваш — тихо пророни тя. — Какво ме караш да изпитвам...

Бе мислил за топлината ѝ, когато му бе студено и когато бе уморен, когато нападеше Чър и Мартинсбрук; когато безуспешно преследваше Корсаков; когато настъпваха тъмните хладни часове преди зазоряване.

— И аз си мислех за теб — отвърна протичко той.

— Ще бъда твой талисман!

— Ти си.

Изпитваше ново и непознато чувство. Дясната му китка запулсира. Очевидно порязването бе дълбоко и щеше да се наложи да шият раната сутринта. Не бе съвсем сигурен, че разполага с достатъчно енергия, за да не заспи. Вдигна здравата си ръка и отметна и втората презрамка — ризата се задържа за миг върху гърдите ѝ, преди той да я дръпне надолу, за да ги разкрие изцяло.

Тео започна да разкопчава копчетата нетърпеливо — възбудата му предизвикваше трескавото ѝ желание да усети пулсациите му между бедрата си. В бързината скъса последното копче. Изхлузи ризата и се залови с панделките, които стягаха фустата на талията.

— Изправи се, докато си сваляш фустата. — Прозвуча малко заповеднически, макар и нежно.

— Тук ли?

— Тук, за да те виждам. Свали я през главата.

Тонът му бе равен, но тя усети как пулсът ѝ се учестява от заповедническите нотки.

— А ако не желая? — отвърна тя.

— Напротив — желаяш го!

Очите му останаха приковани в нейните за момент. После ѝ се усмихна.

— Не бъди така уверен. — Руменината плъзна по страните ѝ.

— Дълго време ли ти се сториха седем дни? — Наблюдаваше как руменината се придвижва надолу по бледата кожа на шията и привлекателната извивка на гърдите. — Изправи се! — Прокара ръка по зърната ѝ. — Искам да видя дали си готова за мен.

Последва приглушен стон.

— Покажи ми. — Гласът му ѝ действаше като нежна ласка.

Помогна ѝ да се задържи на колене.

— Хвани се за ръката ми! Така можеш ли да си вдигнеш фустата?

Тео кимна, обзета от желание, което заличаваше всичко друго. Развърза панделката на кръста, хвана копринената материя, вдигна я и той зърна перлената течност, която се стичаше между краката ѝ. Затвори очи за миг, за да преодолее необуздания порив да я положи на леглото и да проникне в нея.

Когато отново отвори очи, тя вече изхлузваше фустата през гърдите си, освободи и главата си и я метна настрана.

— А сега е мой ред — пророни Тео разгорещено. — Не мърдай!

Настани се върху бедрата му и след миг прокара пръсти по ерекцията му, като обгърна гладката глава на члена му. След малко пръстите ѝ се плъзнаха надолу, по цялата дължина на органа.

Дюра не помръдваше, целият бе очакване и възбуда. Видя как Тео се повдига на колене, как нежно поставя главата на члена му в деликатното отворстие между краката си, усети лекото търкане и изпита нова вълна на похот, когато тя леко се сниши върху него.

И изведнъж търпението му се стопи.

Вдигна ръце, без да обръща внимание на болката в китката си, и дългите му тънки пръсти се впиха така силно в бедрата ѝ, че оставиха белези по бледата ѝ кожа.

Леко стенание се чу сред учестеното им дишане.

Погледна я — очите ѝ бяха затворени, а на добре оформените ѝ устни имаше сладостна усмивка. Натисна бедрата ѝ и се надигна леко нагоре, за да проникне докрай в нея.

Дивият ѝ вик изпълни стаята и го възбуди още повече.

Не попита дали я боли — не го интересуваше. Прекалено дълго бе чакал точно това.

Но след секунда все пак се върна към част от действителността и стреснат да не е бил прекалено груб, прошепна:

— Прости ми!

Изрече го и силните му ръце отново я повдигнаха, само за да я отпуснат пак. Миглите ѝ потрепнаха. Тя леко отвори очи и изстена от удоволствие.

— Добре ли си?

Тео кимна и се усмихна, положила ръце върху неговите, за да го придърпа отново към себе си.

— Поспи сега. — По устните ѝ играеше мързелива усмивка. Съзнателно бавно се отпусна върху члена му. Лекото ѝ потриване му се струваше невероятно. — Сега вече ще бъда тиха.

— Но аз съм буден...

— Усещам...

Дюра приплъзна ръката си и притисна палец към онова място между краката ѝ, където нейната кожа се сливаше с неговата, и леко я погали — по тялото ѝ премина сладостна тръпка.

— Имах нужда от това... Мислех за това през цялото време...

Гласът му бе приглушен, а очите полузатворени, но палецът му не преставаше да се движи сред влажните ѝ тъмни къдрици. Направи лек кръг във влажното отверстие — простенването ѝ го насърчи и той пъкна палеца си по-навътре. Стаеният им дотогава дъх се разгорещи, придружен от диви, сладостни потрепервания на телата им.

Въпреки че бе изтощен до краен предел, Дюра усещаше непозната наслада, която проникваше във всяка негова клетка. Не успя да се въздържи и простена през зъби от удоволствие.

— Ще те задържа тук — обяви Тео.

Миглите му бавно се разтвориха и той внимателно я погледна.

— Колко дълго? — Очите му бяха пълни с копнеж.

— Не съм решила още.

Тайнствена прелъстителка! Стройна тъмнокоса Венера, възседнала члена му!

— Е, човек винаги може да се надява... — отбеляза го с усмивка.

— Ти стой мирен. Аз ще се движа.

Членът му набъбна в нея.

— Не — възпря го тя и постави ръка върху корема му.

— Не ли?

— Слушай ме!

Той така стремглаво се впусна в нея, че за миг я остави без дъх, а от изпитаната наслада тя едва успя да промълви:

— Но ти не ми съдействаш!

— Не знаех, че трябва. Правила ли има?

— Мислех да създам няколко, но очевидно...

— Никак не си падам по правилата! — Бързо и гъвкаво я положи под себе си и се озова отгоре. — А сега — продължи той с приглушени развеселени нотки, — да видим какво става с пасивната роля.

Тя повдигна бедрата си и с бавни ритмични движения му позволи да прониква все по-дълбоко и по-дълбоко в нея. Придърпа главата му и нежно ухапа устните му.

— За мен подобно сътрудничество е нещо ново — прошепна той, като тялото му нито за миг не спираше да се движи с ритъма, наложен от нея.

— Ще те науча.

— Взаимно ще се учим.

— Чудесно!

Сега вече постигаха някакъв нов вид хармония. Младата жена още не можеше да дойде на себе си от непознатата страст. Тя потреперваше от копнеж и плам, а той изпитваше невероятна тръпка, сякаш за пръв път бе с жена. Ръцете му не преставаха да гаят нежната ѝ бяла кожа, устните му не се откъсваха от нейните. Тя му предлагаше девственото си сърце и се надигаше, за да посрещне всяко негово проникване. В стаята стана задушно. Телата им, разгорещени и влажни, се прилепваха едно към друго и съвсем скоро нетърпението измести хармонията.

Потреперваха, изгаряха, не можеха да се наситят един на друг. Той едва я виждаше през замъгления си поглед. Тя се притискаше към него все по-силно и по-силно, като всяко отдалечаване я караше

отчаяно да копнее и очаква следващото му проникване. Изострената му чувствителност му подсказа, че Тео е на ръба на оргазма и като изчака да преминат първите тръпки, се впусна в нея. Телата им се сляха.

— Господи...

Облегнат на лакът, потънал в пот, задъхан, с влажни черни коси, той едва проговори.

Щом чу гласа му, Тео отвори очи, но после отново ги затвори — усети в слабините си последните потрепервания на екстаза.

Не забеляза кръвта. Няколко капки блестяха на рамото ѝ. Едва когато отново отвори очи, различи алените петънца. Все още не възприемаше света съвсем ясно и отначало не се замисли какво точно вижда. В следващия миг сетивата ѝ се пробудиха.

— Ти кървиш!

Думите ѝ едва проникнаха в замъгленото му съзнание и той придърпа чаршафа, за да избърше кръвта. В следващия момент се отпусна изтощен по корем.

Сега раната се виждаше съвсем ясно, понеже част от коричката се бе откъснала.

— Не мърдай! Сега се връщам! — Тео се надигна от леглото.

Дюра измърмори нещо неразбираемо и когато тя донесе леген, топла вода и превръзки, той вече спеше дълбоко.

8.

Цяла нощ остана будна да бди над съня му. Оправяше възглавницата му, подпъхваше одеялата, за да го предпази от течението и всички злини на света. Понякога лягаше до него и го наблюдаваше как диша или отблизо изучаваше дългите му тъмни мигли, съвършено изваяния нос, изящните устни и решителната извивка на брадичката.

Щастието ѝ бе неописуемо, безкрайно като вселена.

Часове по-късно, когато сенките в стаята се стопиха и свещите догоряха, Тамир отвори вратата и с жестове попита за закуската. Тео поклати глава и ѝ даде знак да си върви. После обаче прислужницата се върна с някакви листа. Тео въздъхна.

Не го събуди веднага. Не и преди да нареди на Тамир да донесе храна и топла вода. А наум си каза: „Днес е четиринадесети март от двадесет и осмата ми годишнина“. Наведе се и го целуна. Искаше ѝ се той да запомни завинаги това тяхно първо утро.

Дюра се събуди миг преди устните ѝ да докоснат неговите. Сетивата му бяха изострени. Отвори очи и в тях се мярна лека озадаченост, преди да осъзнае къде се намира. После привлече главата ѝ към себе си и я целуна така, сякаш не я бе виждал цял век.

— *Bonjour!* — усмихна ѝ се. — Оцеля ли светът, докато спях?

Той *знае*, даде си сметка тя, а на глас изрече:

— Дойдоха няколко съобщения за теб.

Дюра ги взе и бързо плъзна поглед по тях. При някои веждите му се свъсваха, при други се отпускаха. Задържа две и ги отдели на масичката до леглото. Останалите пусна на пода и с момчешка усмивка обяви:

— За момента сме в безопасност.

— И ти си мой?

— Напълно.

— Какво би искал да правим?

Той се засмя и се облегна на възглавниците.

— Отгатни! Ще ти подсказва, че е свързано с оставането в леглото.

— Само в леглото ли?

Миглите му се сведоха.

— Е, ако си в настроение за нещо по-приключенско...

В момента приключенията не бяха най-желаното от него.

По-скоро му се искаше да мисли за меки удобни легла, нежна кожа и храна.

— Да заключи ли вратата?

— Притесняваш ли се?

— А ти не се ли притесняваш?

Той се замисли за компанията на всички онези мъже, с които бе прекарвал по-голямата част от живота си, за липсата на уединение, за бруталните цинични шеги и забавления.

— Разбира се, че се притеснявам — излъга той.

Прекараха утрото зад заключените врати. Отвориха ги, само за да получат закуска и топла вода. Тео вдигна вежди и след като прислужниците напуснаха, попита:

— Първо храна или баня?

Дюра решително отговори:

— Храна.

Тя го хранеше като дете и това очевидно я забавляваше. Между отделните хапки Дюра я целуваше, за да се позабавлява и той. После ѝ предложи:

— А сега *ти* хапни.

Наля ѝ шоколад, който гарнираше с целувки, изкушавайки я със стройното си голо мускулесто тяло и видимата ерекция.

— Как си представяш да ям, докато ти лежиш така?

— Ще те почакам.

— Но не знам дали аз мога да чакам. — Не откъсваше поглед от великолепната му възбуда.

— Трябва да хапнеш.

— И аз това си помислих.

— Харесва ми това, което си намислила.

— А на мен ми харесва онова, което виждам.

Изглеждаше умопомрачително привлекателен върху разхвърляните завивки с отпусната на възглавниците тъмнокоса глава.

Косите му бяха разчорлени от прокарваните през тях пръсти, а отделни кичури се спускаха до раменете. Загорелите му от слънцето ръце бяха широко разперени. Мускулите и очертаните по тях вени говореха за силата на стройното му стегнато тяло и здравите, обсипани с тъмни косъмчета крака.

Колко ли мъже след битки са лежали по този начин в спалните на жени? В очите им са проблясвали същите предизвикателни пламъчета — сякаш изпълнили дълга си, те чакат наградата.

И ако ерекцията не привличаше така вниманието ѝ, тя вероятно би отложила за малко наградата и би го смъмрила за самоувереността му. Но усети сексуална възбуда в слабините и несъзнателно облиза долната си устна. Съвършено твърд, органът му бе изпънат докрай, а кожата по него бе един нюанс по-светла от загорелия му тен. Издигаше се сред тъмната окосменост между краката му и проблясваше като коприна.

Мечтаеше да го усети дълбоко в себе си.

— Готов съм — обяви той с лека усмивка.

Тео усети как потреперва. Усмивката му стана още по-широка. Той знае, даде си сметка тя, че всяка жена би реагирала по този начин.

— За теб всички еднакви ли сме?

Дюра рязко се надигна.

— Не! Никога не помисляй такова нещо. — Пресегна се и я привлече към себе си. Развеселеното му изражение бе изчезнало. — Това са съвършено нови усещания за мен... Желанието, копнежът... Май това е любовта. — Вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна, без да откъсва очи от нейните. — Покажи ми какво искаш да направя.

Тео го погледна смаяно.

— Аз да ти показвам?

— Не съм сигурен — призна неуверено той и постави ръката ѝ върху твърдото си бедро, галейки я с пръст, — какво точно искаш.

Тя го погледна изпитателно през мигли. Долови искреността в тона му, от което през тялото ѝ премина топла вълна.

— Все едно никога не съм бил с жена досега — пророни той плахо.

Очите му срещнаха нейните. Бяха ангелски невинни. Бавна усмивка се разля по лицето на Тео, преди да повтори:

— Никога?

— Никога — отвърна той дрезгаво. — Макар винаги да съм го искал.

Погледът ѝ се отмести от лицето му към пулсиращата му ерекция.

— Но май сега си готов да бъдеш?

Тя се удиви от момчешката привлекателност на израза му, от смирения тон, от предизвикателната му поза, от превъзходната му актьорска игра.

— А целувал ли си някога жена?

Дюра бавно поклати глава, а миглите му се сведоха надолу.

— Лежал ли си така гол пред друга жена?

Отначало не отговори, но накрая с неохота призна:

— Само пред гувернантката си.

Веждите на Тео се стрелнаха нагоре.

— На колко години беше ти?

— Четиринадесет.

Възможно ли е отговорът му да е истина, зачуди се Тео и усети как любопитството ѝ се разпалва.

— А на колко години бе гувернантката ти?

— Не съм сигурен. На двадесет... или на тридесет...

Май говореше истината.

— Докосваше ли те? — не се въздържа да попита тя, макар да знаеше отговора.

Той кимна.

Перверзна тръпка премина по цялото ѝ тяло.

— Нали каза, че никога не си бил с жена.

— *Истински* никога не съм бил с нея.

— Как се казваше тя?

Дюра изглеждаше смаян. Дали бе задала неподходящ въпрос?

— Не си спомням.

— Още ли играем?

— Докогато желаш, *ta chere* — промърмори той и ѝ се усмихна злорадо.

— Мислех и аз да те докосна.

— Много ще съм ти благодарен.

— Но може би е по-добре първо да те целуна... Особено щом си такъв новак. Какво ще кажеш?

Устните му бяха нежни и топли. Тя застана на колене и опря ръце върху раменете му, за да запази равновесие. Усети как тялото му се напруга.

Изпита странна мощ.

Леко притисна устните му, разтвори ги и пъкна език между зъбите му, за да лизне леко езика му. От него се изтръгна някакъв звук — приличаше на тихо изръмжаване, което предизвика тръпки по цялото й тяло.

Той имаше вкус на кафе, на страст, на удоволствия. За миг й хрумна да устои на тези изкушения, за да не подхранва самоувереността му. Но либидото й имаше по-силни потребности и те не бяха свързани с никакво въздържание. Наведе се напред и пълните й сочни гърди се допряха в неговите.

Ръцете му се вдигнаха нагоре, за да си поиграят с тях. Тео простена и усети как нещо в слабините й започва да пулсира. Дочул стона й, той разбра, че ролята му на невежа в любовта временно е прекратена.

Леко обгърна зърната й с пръсти и деликатно се зае да масажира нежните пъпки. Долавяше как топли вълни преминават през тялото й, как тя се отваря за него, навлажнява се и е готова да го приеме. Плъзна език надолу, лизна шията й и с дрезгав шепот сподели какво възнамерява да прави. Думите й въздействаха възбуждащо. Гризна меката възглавничка на ухото й все едно е мъжко животно, готово да се възкачи на женската — държеше се по същия примитивен собственически начин.

— Би трябвало да откажа — пророни тя едва доловимо и потрепери от страст. „Дали някога някоя жена му е устоявала?“

— Но не можеш.

Прокара деликатно пръст по клитора й и гърбът й се изви от зашеметяващи усещания. Без да й нашепва нито нежни думи, нито извинения, той не преставаше да гали едновременно и зърната на гърдите й, и клитора. Ръцете му се плъзгаха по бедрата, между краката й, по таза и през онзи вълшебен проход. Тя имаше чувството, че ще припадне от желание.

После я бутна нежно да легне и проникна яростно в нея, без да забавя нито за миг подхванатия ритъм. Учестеното й дишане и гърлените й стонове звучаха като музика в ушите му. Страстта му бе

несравнимо по-дива и груба от всички будоарни ласки, които бе раздавал. Но и желанието да я притежава също му бе съвършено непознато. Проникваше в нея като полудял и искаше да е негова изцяло.

Оргазмът ѝ започна. Той откликна и така силно потрепери, че остана без дъх, преди да се отпусне отгоре ѝ.

Шумът от маршируващи войници на улицата ги върна към действителността.

Дюра обви нежно лицето ѝ с ръце, облиза сълзите ѝ и ѝ предложи запъхтяно любовта си. В очите му все още бушуваха разпалени огньове. После се откъсна от прегръдките ѝ и се надигна от леглото, за да придърпа тежките кадифени завеси — искаше да приглуши шумовете от маршируващите ботуши. След това запали два свещника, върна се на леглото и я притисна в обятията си.

Мечтаеше за спокойствие и забрава.

Устните му се прилепиха към нейните и тя усети как пенисът му се надига и втвърдява. Безпомощна от облялата я сладостна вълна, Тео се чудеше дали въобще някога ще му се насити, дали изгарящата страст някога ще стихне, или просто ще я погълне.

— Побързай! — Тя разтвори бедра и се вкопчи в него. — Искам да свърша.

В очите му продължаваха да бушуват пламъци. В следващия миг усети колко дълбоко потъва в нея.

Не мислеше вече за нищо. В ушите му отекваха единствено тихите ѝ сладостни стенания.

Този път се любиха бавно и нежно. Накрая я положи в скута си и доволно пророни:

— Беше много хубаво.

Тео се засмя и щастливо потърка буза в неговата.

— Мисля да те задържа.

— На изпитание ли бях подложен?

— Може би.

— Ако знаех, щях да прибавя и други неща от репертоара си.

— Които си научил от гувернантката?

Дюра не отговори.

— Къде е тя сега?

Помисли, че той отново ще замълчи, но след време чу грубото:

— Не съм сигурен.

Знаеше къде е. Улавяше го по тона му.

— Не ти вярвам.

Дюра се замисли за миг, преди да обяви простичко:

— Върна се във Франция.

— И?

— Не желая да говоря повече за това.

— Ами ако настоявам?

— Защо?

— От ревност.

— Няма причина да ме ревнуваш.

— Ти си държал на нея.

— Не съм сигурен какво изпитвах — излъга той, припомняйки си как чакаше Камий да се появи и колко я обожаваше.

— Как изглеждаше?

— Какво значение има?

— Искам да знам, защото гласът ти се променя, когато говориш за нея.

— Аз не те разпитвам за твоето минало.

— Питай!

— Не искам. — Дюра стана от леглото и се насочи към гардероба.

Тео видя как вади копринения халат и го намята. Тогава си напосми, че една разумна жена би изоставила темата.

— Как се казваше?

— Господи — въздъхна той, погледна я ядосано и посегна към бутилката. — Искаш ли малко?

Тя поклати глава.

Дюра сви рамене, наля си чашата с коняк и изпи половината, преди да се настани на стола в другия край на стаята.

— Караме ли се?

— Не.

— Сърдиш ли ми се?

— Не.

— Обичаш ли ме?

Поколеба се само за миг:

— Да. — Каза го с усмивка.

— Радвам се да го чуя — промърмори Тео и бавно се протегна.
— Мислех си, че ще се наложи да се извинявам. В колко страни си бил? — попита тя внезапно и се надигна от леглото.

Дюра се засмя на внезапния ѝ интерес към неговите странствания.

— В прекалено много. — Наблюдаваше как се приближава към него.

— С гувернантката си ли пътуваше?

— Пътувах с нея две години — отвърна той сухо. — Семейството ми също пътуваше с нас — сестра ми, баща ми, майка ми и аз пътешествахме от Гибралтар до Константинопол, от Александрия до Сицилия. Спирахме във всички пристанища. Сега по-добре ли се чувстваш?

— И си я обичал.

— Предполагам, да.

— Къде е тя?

Той въздъхна, припомняйки си болезнено всички юношески блянове и копнежи.

— В Антиб. Омъжи се за един съдия.

— Оставила те е, за да се омъжи за съдия?

„Омъжи се, след като аз я изоставих.“

— Да.

— Не ти ли липсваше?

— Постъпих в армията.

— Не ти ли липсваше?

— Да.

— Колко романтично — пророни Тео.

Дюра поднесе чашата към устните си и допи коняка, припомняйки си далеч не толкова романтичните последствия от юношеската си авантюра: Камий забременя, баща му, естествено, не разреши да се оженят, оставиха я сама и разплакана в Марсилия. Парите, които баща му ѝ даде, ѝ купиха съпруг с положение, готов да приеме, че бебето се роди преждевременно.

— Разговорът приключи — обяви той безапелационно.

— Благодаря ти, че ми сподели.

Дюра леко кимна и посегна за коняка. Наложил се да изпие няколко питиета, за да избледнеят спомените, а през това време Тео

успя отново да върне усмивката му.

След като войниците отминаха, тя дръпна завесите и златистата светлина нахлу в стаята. В свежия пролетен въздух се носеше ароматът на надеждата. Образът на Камий избледня.

Седяха пред разтворените прозорци и нежно се целуваха. Съзнателно говореха за незначителни неща. Отново се любиха, без да ги е грижа нито за миналото, нито за бъдещето. Отдадоха се на изгарящата ги в момента страст, макар и двамата да не забравяха колко малко часове им остават.

Действителността ги връхлетя прекалено скоро. Шолет донесе спешно съобщение от Журдан. С припрени извинения, в които прозираше натискът на обстоятелствата, Дюра наметна халат и се спусна долу, за да се срещне с помощника си. Тео бързо го последва, завързвайки колана на робата си.

Той не я помоли да излезе, когато тя застана на прага на трапезарията, а ѝ посочи стол да седне. Съсредоточен върху донесената от Шолет карта, Дюра чертаеше върху нея с червено мастило и диктуваше:

— Съобщи на Боней да остави малък гарнизон в Мартинсбрук и да изтегли армията. Лекурб трябва да заеме позиции при Шуитс, за да брани проходите от Италия. Боней ще успее да доведе поне половината хора за... — Погледна Шолет, който записваше всичко. — ...осемнадесет часа, при бърз ход. За жалост артилерията ще се забави с два дни. Изпрати вестonosци при Боней, Лекурб и, разбира се, при Журдан. Дяволите да го вземат! Знаех, че това ще се случи.

Журдан се бе натъкнал на корпуса на принц Шварценберг. Спешно молеше Дюра да обърка фланга на ерцхерцога, като нападне Брегенц в източната част на езерото Констанс.

— Още преди месец го предупредих, че според сведенията, с които разполагам, няма начин да избегне сблъсъка с ерцхерцога. *Merde!* Армията ми е в Тирол! За да се справя с това положение, трябва да се установя тук — продължи Дюра бързо. — Искам карти и няколко писаря! Всичко е наред — обяви той, като видя изненадания израз на Шолет, а после и седналата в ъгъла Тео. — Всичко е наред — повтори тихо, но достатъчно авторитетно.

— Да, сър — окопити се помощникът и събра бележките си.

— Нареди и готвачът да дойде. Ще направим импровизирана кухня долу, за да има къде да се хранят офицерите от временния щаб. Трябва ми и хирург — допълни Дюра небрежно, зърнал, че превръзката на китката му е подгизнала от кръв. — Вестоносците да са на конете след десет минути. Жизненоважно е. Ясно ли е?

— Да, сър — бързо отвърна младият мъж и след като церемониално отдаде чест, напусна.

— От новите възпитаници на Фонтенбло е — отбеляза генералът с усмивка. — Никога не съм бил толкова изискан. Не се и очакваше от нас. Бяхме доста недисциплинирани.

— И въпреки това винаги си побеждавал.

Славата му се носеше из цяла Европа, както и слухът, че някога е бил корсар.

— Обичам да побеждавам. Като баща си.

— А *моят* баща смяташе, че ще успее да победи мощната руска империя.

— Но не успя.

Тео поклати глава.

— Държа обаче готов за бой батальон в продължение на шест месеца.

Погледът на Дюра се изостри.

— Къде?

— На малък полуостров близо до река Об. Той, майка ми и войниците бяха там.

— В Обдорск? Това ли е баща ти? Наложих се руснаците да пренесат оръдия, нали?

— Влачили са оръдията стотици километри през тресавищата и тундрата. Отне им шест месеца и доста хора загинаха, но в Русия човешкият живот не се цени особено. Когато баща ми отказал да се предаде, те унищожих цялата му защита, него, мама и всички войници. Аз бях осемгодишна.

— Съжалявам — промълви Дюра. Бе седнал до нея, докато тя разказваше, и сега взе ръцете ѝ в своите, поднесе ги към устните си и ги целуна. — Няма да допусна да унищожат и нас. — Отпусна ръцете ѝ в скута и постави своите отгоре.

— Според Тамир баща ми е казал същото на мама.

— Не знам как са загинали родителите ти, но аз съм в състояние да те защитя, да защитя теб... нас. Не се съмнявай. Мога да го сторя.

— Дори срещу Корсаков и... Русия?

— Баща ми бе наемен войник — корсар. Сражаваше се за онзи, който му плаща по-добре. Умря на преклонна възраст на малък остров в Средиземно море. Възнамерявам да постъпя като него. Заедно с теб.

— Наистина ли? — Сълзи изпълниха очите й.

— Наистина. — Той нежно я притегли в обятията си. Настани я в скута си и я притисна, съзнаващ колко голямо нещо е обещал, но напълно уверен, че ще го изпълни. Беше съвършено ново усещане за мъж, въздържал се до момента да посвещава живота си на някого.

Шумът от ботуши по верандата, съпроводен от мъжки гласове, му подсказа, че с усамотението им е свършено.

— Мога ли да остана? Разполагаме с толкова кратко време!

— Можеш да останеш и в скута ми. Само искам да смениш тази полупрозрачна роба.

— Няма да бъде толкова дръзка, че да седя в скута ти, но благодаря все пак.

— Не е нужно да ми благодариш. Правя го от егоизъм.

Не по-зле от нея и той си даваше сметка колко малко часове им остават.

Само след минути помещенията долу бяха преобразувани във временни канцеларии и след като и двамата се облякоха в по-прилични дрехи, той се надвеси над картите и започна да обмисля следващата офанзива.

Докато се обсъждаха военните планове, хирургът работеше. Дюра бе положил китката си върху коляното му. Сякаш не изпитваше болка. Само един-два пъти подметна:

— Внимателно, Жорж. С тази ръка държа сабята.

Думите му предизвикаха нови капчици пот по челото на младия лекар.

Щом зашиването обаче приключи, генералът поиска да му донесат коняк и го изпи на екс. После внимателно спусна ръкава и като огледа насъбралите се около масата офицери, попита:

— И как, по дяволите, да преведем кавалерията през тези мочурища?

От него се очакваше да напредне поне двадесет километра, за да достигне горното течение на Рейн. Блатистата долина бе коварен терен. А и ерцхерцогът най-вероятно ги чакаше от другата страна. Най-рано след три дни хората му можеха да са там. Щеше ли Журдан да издържи дотогава?

Тази нощ никой не спа и понеже Дюра нямаше как да настани Тео в скута си, държа ръката ѝ през цялото време на военния съвет, който продължи до сутринта. Седнала до него на масата, тя наблюдаваше как офицерите обсъждат стратегията. Дюра търпеливо изслушваше подчинените си, но по-голямата част от генералния му щаб се намираше все още в Тирол, та накрая се наложи той да вземе окончателното решение за кампанията. При изгрев-слънце всеки от присъстващите получи задача, а писарите — нареждане да размножат и разпратят съобщения до отделните части, за да се координират действията. Накрая Дюра се надигна и с вежлив поклон обяви, че се оттегля.

— На ваше разположение съм по всяко време — увери ги той.

Майор Виже вдигна вежди, когато генералът излезе, и отбеляза:

— Дамата трябва да е доста оригинална в леглото.

Повечето от присъстващите споделяха тази мисъл. Необичайното поведение на Дюра изненада всички.

— Смятах, че ще бъде дяволски трудно някоя да надмине Клодин — подхвърли друг подигравателно.

— Не говори така — възрази младият Фурет разпалено. — Мадам Дюра е изтънчена жена.

— Без съмнение — съгласи се някой. — Особено когато става въпрос за плътски наслади.

— Не желая да слушам такива обиди! — възмути се Фурет. — Имате погрешно впечатление. Клодин е красива жена, пренебрегвана от съпруга си.

— Но не и от всички останали мъже в Париж — отбеляза Шолет простиичко. — Поигра си с теб, Фурет, и продължава да го прави, за да има изгода.

— Съжалявам, момко — добави Виже и за утеха потупа Фурет по рамото. — Шолет е прав. Попитай, когото искаш.

— Тогава защо още не се е развел с нея? — заинати се Фурет.

— Вероятно защото Талейран ѝ е чичо — обясни Шолет.

— И тя е протеже на Барас.

— Или не е разполагал с достатъчно време — подметна Виже, — като се има предвид, че през последните години се старае да възпре ту англичаните, ту австрийците да не замаршируват по Шанз-Елизе.

— Да оставим репутацията на мадам Дюра, господа — прекъсна ги Шолет. — Бихте ли ми позволили да направя предложение по отношение на графиня Корсакова? Независимо от състоянието на брака на генерала в момента, той здравата е хлътнал по нея. Затова, ако някой от вас няма изключително важен въпрос, предлагам да не ги безпокоим, докато Боней не пристигне с армията от Чър. Получихте заповедите и не се съмнявам, че ще се справите с тях.

— Но ако все пак имаме въпрос?

— Ако е важен, естествено, ще го обезпокоим. Ако не е, или Лазун, или аз ще го разрешим. Съгласни ли сте?

С изключение на Фурет, който неохотно кимна, всички други радушно се съгласиха.

9.

Дюра съзнаваше с колко малко време разполагат. И макар че не го спомена пред Тео, тя също беше наясно.

— Положението е лошо, нали?

Стоеше съвършено неподвижна до него. Лицето ѝ бе изключително бледо, а очите — широко отворени и пълни с тъга.

Той сви рамене и небрежно подметна:

— Не се знае.

После протегна ръка към нея. Тя я докосна. Дюра я притегли в прегръдките си и отново се почувства цялостен и завършен. За пореден път се запита какъв ли каприз на съдбата ги събра. И как стана така, че отчаяно се влюби в жената, която срещна едва преди две седмици.

— Не е честно — прошепна Тео с лице, заровено в гърдите му.
— Не можеш да си спасител за всички.

— Но поне трябва да опитам.

— Битката може и да е свършила, докато армията ти стигне при тях.

В момента не го занимаваше точно този проблем. Истинският въпрос бе къде трябва Франция да изгради следващите си защитни линии. И макар да не бе говорил за това пред военния съвет, вече трескаво чертаеше планове.

— Няма да го знаем, докато не стигнем до Брегенц или докато Журдан не ни изпрати съобщения за последния развой на събитията. Бих искал някога да те заведа в Ница — смени той темата, защото не му се говореше за война през малкото време, което им оставаше. — Имам вила там.

— Отведи ме сега. — Тя го погледна умолително. — Кажи да — прошепна тя.

— Де да можех.

— Остави Бернадот да помогне на Журдан.

— Предполагам, че ще приеме.

Но човек никога не знаеше как ще постъпи Бернадот. Рядко рискуваше армията си, освен ако от това нямаше да извлече политическа изгода. А опитът по спасяването на Журдан приличаше повече на провал.

В очите на Тео се появиха сълзи.

— Какво ще правя, когато си тръгнеш?

— Пиши ми всеки ден.

Сплете пръсти в нейните.

— Вземи ме със себе си.

Той въздъхна и я притегли към леглото.

— Може ли да те заплашвам?

Докато събуваше пантофките ѝ, я погледна развеселено.

— Е, поне опитай.

— Мога ли да те подкупя?

Този път усмивката му стана злорада.

— С огромно удоволствие ще се поддам.

Започна да разкопчава ризата си.

— *Може би* имах предвид пари? — уточни Тео.

— Нямах достатъчно.

Беше богат — години наред се бе сражавал за Републиката, а генералите победители получаваха щедри възнаграждения.

— Тогава някакъв друг вид подкуп?

Наведе се и нежно плъзна устни по носа ѝ.

— Нещо по-лично, ако е възможно. — Свали ризата си.

— Нещо, което аз лично съм направила?

Поклати глава. На устните му все още играеше усмивка, докато ризата се свличаше на пода.

— Нещо плътско?

Той се направи, че се замисля, преди да отговори:

— Би могло да ме изкуши.

Тя го замери с възглавница.

— Развратник!

С лекота хвана възглавницата.

— Единствено с теб.

— Лъжеш. Всички жени и истории... И в Петербург сме чували за тях!

— Никога не съм разполагал с достатъчно време, за да бъда развратник.

Истината беше, че около него постоянно се навъртаха жени, но той никога не ги преследваше.

— Е, не твърдя, че съм бил и монах...

— Какъв късмет извадих.

— А при теб то се проявява като естествен талант, ангел мой — измърка той, сядайки до нея. — Ще ми помогнеш ли да си сваля ботушите?

Ръката го болеше много.

— Легни — предложи Тео, — и с удоволствие ще се превърна в твой ординарец. Една причина да решиш да ме вземеш със себе си — кокетно отбеляза тя. — Ще ти помагам да си сваляш ботушите всяка... — Измъченият му поглед я спря. — От друга страна, защо просто не се любим! Да забравим за войната, опасностите и предстоящата раздяла.

Дюра й се усмихна с благодарност.

— Четеш ми мислите.

— Обожавам да се любя с теб. Това не е изтънчено, нали?

— Не е нужно да се правиш на изтънчена за мен, скъпа. Рядко се появявам в обществото.

— От кога си при военните? — попита тя, теглейки единия ботуш.

— От шестнадесетгодишна възраст. Баща ми успя да ме включи в един батальон близо до Ница, така че да излизам в морето с него, когато съм в отпуск.

— Плаваш ли?

— Имам яхта в Ница.

— А съпругата ти обича ли да плава?

Не се сдържа да не попита. Дали и тя му сваля ботушите, зачуди се Тео, освобождавайки и втория му крак.

— Клодин никога не е стъпвала в Ница. Това устройва ли те?

— Много ме радва — отвърна Тео простичко.

— А мен още повече, повярвай ми.

Успокоена, тя вдигна поли и се настани по турски на леглото до него.

— Защо се ожени за нея? Не вярвам да си бил принуден като мен.

— Докато се занимавах с политика, срещнах Клодин в дома на Бара. Реших, че и двамата се интересувате от бъдещето на революцията. Тя, както се оказа, е търсела единствено изгодата.

— И въпреки това не си се развел?

— Заминах в Италия седмица след като се венчахме и не се върнах почти година. Междувременно чух какви ли не истории за поведението на Клодин в мое отсъствие. Тя ми заяви, че е провинциално от моя страна да очаквам вярност. Вероятно бе права. Подобни неща, сигурен съм, съществуват и в дворцовия живот на Русия.

— О, да. Император Павел дава личен пример.

Не я попита за нейния семеен живот. Не желаше да знае за него.

— Приключихме ли? Миналото няма особено значение за мен.

Като войник той живееше с настоящето, защото отвъд него не съществуваше особена сигурност.

— Бих искала да знам всичко за теб.

— Защо?

„Защото може и да нямам друга възможност да те попитам“, мина ѝ през ума, но замълча.

После се отдала на закачки, смях и любов. Лежаха прегърнати в легло, което не бе тяхно, в дома на един непознат човек, в навечерието на рискована битка. И се преструваха, че ги очаква общо бъдеще.

Часове преди зазоряване тя сепнато се събуди — не усещаше топлината му до себе си. Отчаяно извика името му.

— Тук съм — обади се Дюра спокойно. — Просто не можах да заспя. — Седеше на стола до камината — бледата светлина огряваше голото му тяло. — Искаш ли малко коняк? — Превързаната му ръка лежеше на облегалката. Повдигна гарафата с другата. — Пия по препоръка на лекаря — добави той с усмивка.

Тео придърпа одеялото, за да го метне на раменете си, надигна се и пристъпи към него.

— Поседни до мен — помоли Дюра и остави чашата настрана.

Загърна я и внимателно я настани в скута си.

— Боли ли те китката? — попита нежно тя и леко докосна превързаната ръка.

— Малко. Но Боней скоро ще се появи.

— Колко скоро?

Във въпроса ѝ се долови страх. Ръцете му я обгърнаха още поплътено.

— Всеки момент. Ще пристигне с кавалерията.

— Май не съм храбра. — Обяви го с разтреперан глас. — Прости ми, но не искам да тръгваш.

— Нямам избор. Журдан ще загуби армията си, ако не пристигна навреме.

— Моля те, Андре! Умолявам те, вземи ме със себе си! — Надигна се, за да го гледа в очите. — Няма да ти се пречкам. Обещавам! Няма да говоря, освен ако не ме заговорят. Ще се грижа за храната.

В главата му цареше пълен хаос.

— Ако си сигурна, че ще можеш да понесеш всички несгоди — обяви Дюра накрая, но в очите му се четеше тревога.

— Разбира се! — Тя се задъха. Имаше чувството, че ѝ предлагат целия свят. — Ще понеса всичко. Абсолютно всичко.

— Няма да те допусна до полесражението — обяви той с такъв леден тон, че Тео се изплаши да не промени решението си. — Ще се погрижа да те настанят в тила. Надявам се, можеш да яздиш.

— Да, да! — Беше готова да обещае какво ли не.

— И ще приемаш подмятанията по твой адрес? Няма да мога всеки път да те предпазвам.

— Няма да се обиждам.

— Но те предупреждавам: не знам с колко време ще разполагам за теб.

— Напълно те разбирам. — Душата ѝ ликуваше.

— Не мога да те оставя! — Сподели го толкова тихо, че се наложи Тео да се напрегне, за да го чуе. — Буден съм отдавна и от часове безуспешно се опитвам да се убедя, че ще успея да го сторя.

— Много съм ти благодарна.

— Сигурно ще ме упрекнат. Имаме забрана за жени в армията. Не че някой съблюдава тази заповед, но бъди готова да чуеш всякакви приказки от офицерите, които не са взели любовниците си.

— Аз твоя любовница ли съм?

— Не. Ти си любовта на живота ми — обяви Дюра много, много нежно и лукава усмивка разцъфна на лицето му. — Ако беше моя

любовница, нямаше да те взема.

— Много съм доволна!

Той вдигна въпросително вежди.

— Влюбил си се значи. Няма да се отървеш от мен.

Предупреждавам те!

— Няма и да го поискам, скъпа.

— Ще те направя щастлив! — Тя сияеше.

— Вече го стори.

Когато се разнесе шумът от пристигането на Боней, Дюра обяви:

— Неудобствата започват. Кампанията вече е в ход — и се оттегли да разговаря насаме с адютанта си.

След като размениха поздрав и набързо изразиха опасенията си доколко Журдан е в състояние да се справи с армията на ерцхерцога, генералът обяви:

— Тео е горе.

Боней кимна. После двамата се захванаха да организират предстоящия поход. Накрая, когато всички подробности бяха уточнени, Дюра подхвърли:

— Тео ще дойде с мен.

— Загубил си си ума, разбира се — отвърна Боней спокойно.

— Вероятно.

— Въпросът подлежи ли на обсъждане?

— Не.

— Съзнаваш колко по-строги са новите забрани за жените, нали?

— Напълно, Анри. През по-голямата част от нощта достатъчно се мъчих да се разубедея да не го правя.

— Тя може да се окаже изложена на големи премеждия.

— Ще я оставя в тила.

— Шолет ми докладва, че Корсаков е поискал да бъде върната.

— Тя не го иска.

— *Ти* не го искаш.

— И това също.

Боней се усмихна.

— Сега и Амали ще реши да дойде при мен. Много ще ни затрудниш.

— Знаеш как да се справиш със съпругата си, Анри.

— Аз въобще не мога да се справя с нея, но за щастие четирите ни деца ще се окажат голяма пречка. Ще ти е нужна охрана за графинята — добави той.

— Чул си, че Корсаков е в Майнц!

— Шолет го спомена. Неговият корпус към кого ще се присъедини? Към англичаните в Холандия или към армията на ерцхерцога?

— Предполагам, че към армията на ерцхерцога. Искам хората на Виже да пазят Тео — уточни Дюра.

— Ще дам да се разбере, че всеки руснак, когото видят, трябва да бъде убит.

— Лично ще поговоря с Виже, но и ти поговори с него. Не желая тя да е в опасност дори за миг.

— Разбрано.

— Е, тогава — промърмори Дюра, след като дълбоко си пое дъх, — тръгваме да спасяваме Журдан. Възможно ли е първите колони да са готови за път до довечера?

— С малко късмет — да.

10.

Поеха през нощта. Пратеник на Журдан ги пресрещна около полунощ със спешен призив за помощ. В непрекъснати двудневни битки, Журдан — с несравнимо по-малобройните сили на французите — се бе опитал да удържи все по-засилващата се австрийска офанзива при Острах и да възпре вражеското настъпление. Една френска бригада се оказала откъсната и обкръжена. Изпратената да ги спаси дивизия открила френските флангове северно от Острах. Те се присъединили към генерала и започнали да отстъпват.

Макар армията на Журдан да бе повалила над 2900 австрийски войници, нейните загуби също бяха големи. Французите бяха открили и горчивата истина, че армията на ерцхерцога не само не е разпокъсана на малки части, както предполагаша, а напредва вкупом, и то доста бързо.

Откликвайки незабавно на призива на Журдан, Дюра го информира, че ако армията му продължи с темпото, с което се движи в момента, би трябвало да пристигне в Брегенц на зазоряване. И веднага ще атакува.

Журдан се занимаваше с уплътняване на редиците си, но щом получи съобщението на Дюра, започна да крои планове за ново нападение и издаде заповед армията му да се придвижи напред. Лично щеше да оглави левия фланг.

При портите на манастира, няколко километра западно от Брегенц, Тео се сбогуваше с Дюра. Възседнали конете си един до друг, те бяха заобиколени от офицери и стража. Армията се придвижваше напред с по-бърз от обичайното ход.

— Намираш се под грижите на майор Виже — тихо я осведоми Дюра. — Моля те да спазваш нарежданията му.

— Да, разбира се.

Понечи да каже още нещо, но премисли, като видя колко чифта очи са вторачени в тях.

— Ако не успея аз лично да се върна за теб, някой от офицерите ми ще дойде. Не напускай пределите на манастира. — Протегна ръка и докосна за миг нейната ръкавица. — *Au revoir* — пророни, вгледан в нея.

— Бог да те пази — прошепна Тео.

После Дюра се извърна към застаналия вдясно Боней и бързо попита:

— Къде е артилерията?

Леко заби шпори в хълбоците на коня и потегли, още докато Боней му отговаряше.

Майор Виже се приближи към графинята и вежливо подхвана:

— Надявам се, манастирът да ви се стори удобен. Един от моите хора ще се погрижи за коня ви.

Тео, облечена като кавалерийски офицер, прехвърли крак, пое ръката му и се плъзна от седлото.

Обрасла с липи алея водеше към главния вход. Черните силуети на дърветата се очертаваха върху фона на обсипаното със звезди небе. Два фенера светеха отстрани на входа.

— Ще ви покажа покоите — предложи Виже. — Според генерала библиотеката ще ви допадне — продължи той, като се съобразяваше с нейните по-малки крачки. — Монасите много се гордеят с колекцията си от ловни книги. Разбрах, че и вие ловувате.

— Моят народ ловува от векове, за да се прехранва. Дядо ми ме научи да стрелям още от малка. Вие ловувате ли, майоре?

— Израснал съм в Париж, така че ловувам предимно австрийци — отвърна той усмихнат. После попита: — В Швейцария ли ще останете? — Тео не успя да определи дали се държи нахално, или недодялано. Докато се колебаеше какво да отвърне, Виже бързо добави: — Генералът изглежда силно увлечен по вас, мадам, а ние всички му желаем доброто.

— И аз също. Надявам се, че ще мога да остана.

— Ние сме тук, за да сме сигурни, че казаците няма да дойдат да ви вземат.

— Казаците?

Онези, които я придружаваха от Петербург, бяха оставени в Цюрих.

— Говоря за хората на съпруга ви, графиньо. — Съзрял внезапния страх в очите ѝ, той разбра, че Дюра не ѝ е казал. — Не знаете очевидно... Извинете ме. Андре не ми изясни...

— Къде е съпругът ми?

Виже бързо се озърна наоколо, сякаш се надяваше някой да го избави от тази ситуация, но двамата монаси, които идваха да ги посрещнат, бяха все още далеч.

— Не биваше да го казвам — промърмори той.

— Бих искала да съм наясно каква опасност точно ме грози — заяви Тео, като си налагаше да запази спокойствие.

— Ние ще се грижим за вас. Не се притеснявайте.

— Корсаков с ерцхерцога ли е?

— Наистина не знам.

— *Смятате* ли, че е с ерцхерцога?

Усети как сърцето ѝ бие учестено и едва потисна желанието си да побегне.

— Не знам. — Очите му останаха приковани към нейните за миг. — Наистина.

— Но Дюра очевидно смята, че е, иначе защо щеше да ви нареди да ме пазите от казаците. Колко далеч е Брегенц?

— Не се вълнувайте — зауспокоява я Виже, понеже раздражението ѝ бе видимо. — По-вероятно е ерцхерцогът да е в Стоках.

— А не в Брегенц, така ли? — Испита облекчение.

— Никой няма да ви нарани, графиньо, докато сте с мен. Давам ви офицерската си дума.

— Благодаря ви, майоре — едва прошепна Тео с пребледняло лице. — Никак не ми допада идеята да се върна в Петербург.

— Дюра иска да сте в безопасност, мадам, и заповедите му ще бъдат изпълнени.

— Благодаря — повтори признателно Тео.

Когато монасите я поздравиха и ѝ показаха стаите, тя се поуспокои. Съумя да преодолее страха — хората на Виже — шестдесет души — бяха силни, а отвътре манастирът приличаше на средновековна крепост.

Ако изобщо човек можеше да е в безопасност, докато Корсаков е жив, то беше възможно именно тук.

Не спа обаче добре — имаше кошмари и зловещи спомени. Плашеше се от сенките по стените, стряскаше се от външни шумове, привиждаше й се лицето на Корсаков върху осветения от луната прозорец.

След няколко неспокойни часа тя се отказа от по-нататъшни опити да заспи и се настани до камината с надеждата топлината на огъня и танцът на пламъците да й помогнат да прогони неприятните усещания. Нужна й бе утехата на Тамир, но прислужницата й остана в Сарган. А още повече се нуждаеше от Дюра, но в момента животът му бе в ръцете на боговете.

През нощта Дюра и неговите шест хиляди войници прекосиха мочурищата около Брегенц и сега се намираха срещу силните позиции на австрийците. Артилерията му бе все още на деветдесет километра на запад и с мъка се придвижваше напред, но по-голямата част от кавалерията му бе успяла да пристигне. Сега очакваха заповедта му за атака. Той разполагаше с малко време да премисли вариантите. Всъщност не съществуваха много възможности, освен фронтално нападение. И докато Дюра мислено кълнеше Журдан за некомпетентността му и потъпкването на основния закон на военното изкуство — правилно да се избере времето и мястото на битката — обмисляше разпределението на войниците си.

Австрийската артилерия откри огън. На слабата утринна светлина Дюра даде заповед за атака. Първите редици започнаха да се огъват под тежкия обстрел, после отстъпиха. За да ги насърчи, Дюра яздеше пред хората си. Австрийците ги посрещнаха с две бригади и постепенно отблъснаха французите надолу по склона на голия хълм.

Дюра прегрупира пехотата и под грохота на австрийските оръдия отново тръгна напред. Австрийската кавалерия се опитваше да откъсне фланговете му. Ако успее, щеше да е фатално за френските позиции. За войниците на Дюра моментът бе тежък. Първоначално сякаш щяха да отстъпят, но се овладяха и настъпиха. Под силата на внезапната им атака австрийците се оттеглиха. Ала под непрестанния австрийски обстрел армията на Дюра не успяваше да завземе кой знае колко територия.

Скоро телата на десетки войници от двете страни лежаха по полето, но все пак австрийците най-накрая се върнаха в окопите си пред крепостта. Дюра се опита да щурмува стените, ала точните попадения на снарядите от бастионите и съседните възвишения сериозно изтъниха редиците му. Пробва да пробие през окопите вляво, но отново го посрещна безмилостен огън. Дюра се насочи още по-наляво. Австрийците отново се втурнаха напред, с цел да откъснат фланга му. Французите успяха да ги отблъснат.

Към единадесет сутринта нови подкрепления се вляха в австрийските редици и нападенията на французите завършваха все така неуспешно. Касапницата бе ужасна. Шест пъти поемаха напред, само за да бъдат посрещнати от несекващ обстрел. По обяд, след пет часа битка, французите бяха претърпели сериозни загуби и отново бяха отблъснати.

За щастие и австрийските войници бяха не по-малко изтощени от хората на Дюра, та нямаха сили да последват отстъплението им. Дюра събра изморените си бойци и се оттегли към Констанс, където чу за поражението на Журдан при Стоках. Армията на ерцхерцога бе нападнала Журдан и след като дал пет хиляди жертви, Журдан бил изтласкан отвъд Рейн.

— Намери Виже — нареди Дюра със свит от страх стомах.

След разгрома на Журдан австрийците сигурно бързо щяха да напреднат на запад. Тео се намираще в опасност.

Докато Боней даваше нареждане да бъде намерен Виже, Дюра стоеше до прозореца в кметската къща и наблюдаваше хаоса пред себе си. Каруци, претъпкани с ранени, изпълваха площада на Констанс, групи войници почиваха където им попадне. Това бе останало от армията му.

Сега, когато с Журдан бе приключено, се налагаше да отстъпят още, за да защитят западния си фронт и да се изправят пред победната армия на ерцхерцога. Армията на австриеца имаше несравнимо по-голяма численост от френската, така бе от самото начало и това се знаеше. Именно защото французите бяха по-слаби, трябваше добре да преценяват кога да водят битки, кога да напредват и кога да задържат позициите си. Жалко, че Журдан бе постъпил така глупаво.

По лицето на Дюра бе изписана умора, а дясната му ръка висеше в кървава превръзка. Лицето, косата и униформата му бяха черни от

барут. На малка маса близо до вратата Шолет съчиняваше доклад, който да замине за Париж.

— Да споменавам ли за руснаците? — попита той.

Дюра бе изразил колебание по този въпрос по-рано, защото забелязаните неколцина казаци при Брегенц, можеха да са преоблечени австрийски конници.

— Не, недей. Пиши, че се изтегляме назад и по-късно ще ги уведомим за позициите си. Докато получат доклада, това вече няма да е важно.

Гласът му звучеше дрезгаво. Със здравото си рамо се подпираше на прозореца, понеже едва се държеше от умора. Никой не бе спал от два дни, а едва ли щеше да им се отдаде възможност да поспят скоро с армията на ерцхерцога по петите им.

— Ще останем тук, колкото да се погрижим за ранените и да нахраним войниците — продължи Дюра. — Искам да сме на запад от Констанс до довечера. Нареди да се организира полева болница за ранените близо до езерото и свикай военен съвет веднага. Сега, след разгрома на Журдан, ние сме единствената пречка по пътя на ерцхерцога. Ще се оттеглим отвъд река Тур и оттам ще заемем позиции около Цюрих. Ако някой има възражения, да ги изкаже до петнадесет минути. И, по дяволите, да бъде открит Виже. Искам да съм сигурен, че Тео е в безопасност.

Нямаше представа откъде да започне да я търси в хаоса на изтеглянето. Четири хиляди негови войници се нуждаеха от провизии и грижи, а трябваше да се увери, че Тео е в безопасност. Остана до прозореца. Чакаше завръщането на Боней и се надяваше да види позната физиономия или силует сред тълпата.

Задряма за миг, облегнат на рамката, но когато Боней се върна след няколко минути, познатият му глас мигом го разбуди.

— Намерихте ли я? — попита той припряно.

— Един от войниците намери Виже.

— Това, по дяволите, какво означава? — изръмжа Дюра, усетил как го обзема безпокойство.

— Тя е добре — обясни Боней, — но Виже я е изпуснал от погледа си във временната болница, която издигнали в черквата. Тя помага на ранените и очевидно е отишла в друго помещение. Оставих нареждане на Виже веднага да я доведе тук.

— Къде е черквата?

— Зад ъгъла, близо до...

— Покажи ми. — Беше прекалено опасно Тео да е сама сред цялата неразбория при оттеглянето, независимо дали е в черква или в болница. — Как е успял да я изпусне Виже? — негодуваше Дюра, докато бързо напускаше стаята, а Боней едва успяваше да го следва по петите.

— Просто се е измъкнала. Виже казва, че в един миг е била там, а в следващия...

Мускул по челюстта на Дюра потрепери. Недоволството му бе видимо, ала той не проговори повече, докато пресичаха задръстените с войници улици.

— Това ли е сградата? — попита той, когато завиха зад ъгъла.

— Да.

— Къде я е видял за последно?

— На централната алея. Именно затова не се е притеснявал да я държи постоянно под око. Тя разговаряла със свещеник. И, по думите на Виже: какво по-безопасно от това.

Но влизайки в сградата, не видяха нито Виже, нито Тео. Ранените лежаха по коридорите. Разпръснатата наскоро по подовете слама вече бе подгизнала от кръв, из цялото помещение се носеха вопли за вода или помощ.

— Къде са лекарите? — попита Дюра.

— Тръгнали са насам. Наредих да докарат провизии и медикаменти. Виже изпрати хората си за вода. Ето един свещеник, сър. Вероятно знае къде е графинята.

Но свещеникът не знаеше. Дюра тръгна по коридорите. От време на време спираше да поговори с някой войник, да го увери, че скоро ще е на път за вкъщи, да му благодари за показаната при Брегенц храброст. Макар да напредваше бавно сред налягалите по пода войници, погледът на Дюра нито за миг не преставаше да дири Тео. С всяка изминала минута, през която не я съзираше, притеснението му ставаше по-голямо.

Чак след време я откриха в отделена с ограда градина над черквата, където помагаше при превързването на войник. Виже бе коленичил до Тео и държеше крака на мъжа, докато тя и млад

свещеник намотаваха остатъците от фустата ѝ около окървавената рана.

— Не искаше да дойде, сър — обясни Вижe с извинителни нотки в гласа, веднага щом зърна Дюра.

— Не го вини, Андре — обади се Тео и се усмихна на Дюра. Роклята и ръцете ѝ бяха изцапани с кръв. — Отказах да тръгна, когато толкова много хора се нуждаят от помощ.

— Хирургите и лекарите са на път — съобщи Дюра. — Ще са тук съвсем скоро. Хайде. Ще те отведе.

— Дълго ли ще останем тук?

— Надявам се да тръгнем тази вечер.

— Изпрати някой да ме вземе, когато си готов. Дотогава ще остана да помагам — отвърна тя тихо и отново насочи вниманието си към ранения, чието лице бе мъртвешки бледо.

— Тео.

Тя отново вдигна поглед. Тази единствена дума бе изречена нежно, но заповедно.

— Вижe ще останеш с мен, нали? — попита тя и погледна майора над ранения крак.

— Да, мадам. Всъщност — добави той, виждайки навъсеното изражение на Дюра, — ако наредите, сър.

Боней леко се усмихна. Дюра не бе свикнал някой да пренебрегва заповедите му.

— Значи не желаш да тръгнеш? — попита Дюра с напрегнат тон.

— Извинете ме — обърна се Тео тихо към свещеника и като се надигна, се отправи към Дюра. Хвана го за ръката и го придърпа малко встрани. — Толкова се радвам, че си жив — каза тя. — Искаш ли да се погрижа за твоята рана?

— Хирургът вече я видя. Хайде да вървим, Тео — повтори той настойчиво. — Толкова ли много искам от теб?

— За да седя някъде и да те чакам? — прекъсна го тя с предизвикателен поглед. — Моля те, скъпи, ще съм много по-полезна тук. Знам как се превързват рани. Ако не друго, бих могла да давам вода или да държа ръката на умиращите.

— Бих предпочел да си в безопасност, далеч оттук.

— Добре съм с Вижe.

Той я погледна, докато премисляше дали личното му спокойствие е по-важно от изпълнението на желанието ѝ.

— Не си пострадала при оттеглянето ни, виждам.

— Не. Виже ни качи на конете в момента, когато получи съобщението ти. Не ми остави дори време да се преоблека и затова съм в тези дрехи — добави тя с лека усмивка. — Вдигнах полите си до коленете, за да седна на седлото.

— Тревожа се за теб заради хаоса, който цари в града. Не съм сигурен дали си в безопасност.

— А ти в безопасност ли си сега, когато я няма армията на Журдан?

— За момента — да, но продължавам отстъплението довечера. — Той ѝ се усмихна. — Хайде да не превръщаме разговора в дискусия за моята безопасност, скъпа.

— Нито за моята, любов моя — отвърна тя мило.

Последва кратка пауза, преди Дюра да изрече с едва доловима въздишка:

— Ако не дойдеш с мен, трябва да останеш в черквата, за да знам къде си.

— Съгласна съм — увери го тя сговорчиво и като се пресегна, нежно прокара ръка по лицето му. — Нужно ти е да се обръснеш и изкъпеш.

— Може да намерим топла вода някъде довечера. — Гласът му бе тих, погледът интимен и за миг бедствията от последните няколко дни сякаш изчезнаха.

— Божествено би било — пророни тя.

— Да — съгласи се той, изведнъж осъзнавайки колко е уморен. — Виже ще стои до теб всеки миг. Никакви изключения. Възможно е да има вражески шпиони наоколо. Искам да разбереш колко е голям рискът.

— Дочух, че Корсаков може да е в околността.

— Не е потвърдено, но е възможно. Не предприемай нищо опасно.

— Ще дойдеш ли да ме вземеш, когато стане време за тръгване?

— Ако не мога, ще изпратя някои от помощниците си. Тревожа се за теб. — Гласът му бе едва доловим шепот. — Оттеглянето ще се окаже опасно, ако ерцхерцог Шарл реши да тръгне след нас.

— Ще стоя при Вижe и ще чакам повикването ти.

— Ще са ти нужни дрехи.

Погледна към изцапаната си пола. Не беше я забелязала до момента.

— Ще видя какво мога да направя — предложи той.

— Не се занимавай с това.

Той се усмихна. Наистина издирването на дрехи за Тео бе една от най-незначителните му задачи в момента.

— Стой при Вижe.

— Слушам, генерале — намигна му тя игриво.

И той ѝ намигна в отговор.

Независимо от трагедията и несигурността, царуващи наоколо, и двамата изпитаха прилив на надежда.

Събраните в импровизирания кабинет на Дюра хора представляваха оцелелите офицери от генералния му щаб. Бастул и Руби бяха загинали в битката. Газан бе лошо ранен, а Луазон бе при хирурга, за да извади парчето шрапнел. Нямаше непострадал човек сред хората му.

Никой не оспори необходимостта да се отправят към Цюрих. Малката швейцарска армия, изолирана в котловина на север, можеше да бъде заобиколена лесно от ерцхерцога и от австрийската армия, разположена в Италия. Позициите им в Тирол трябваше да бъдат изоставени, а всички гарнизони на източния бряг по горното течение на Рейн — изтеглени. Няколко офицера предложиха изцяло да се изтеглят от Швейцария и да се разположат до савойските Алпи, но Дюра отказа.

Прекара остатъкa от деня заедно с Боней, за да организират изтеглянето. На щаба в Сарган бе наредено да се вдигне и да се премести на запад. Налагаше се по-голямата част от армията, все още придвижваща се към Тирол, да бъде пренасочена. Дадоха подробни инструкции как да се набавят провизии от местното население. Оцелелите 4200 души от Брегенц отчаяно се нуждаеха от храна и медикаменти, а трябваше да заделят и допълнителен превоз за извозване на ранените.

Доста късно същия следобед, докато даваха последните нареждания около изтеглянето, пристигна съсипващо съобщение от Париж: австрийците под командването на Креп бяха победили армията на Шерер в Италия близо до Верона и бяха принудили французите да отстъпят. Понеже се очакваше Суворов да се появи в Италия с допълнителни руски войници, положението на Франция в южните райони ставаше изключително тежко. Положението на армията на Дюра също силно се влияеше от тези обстоятелства.

Ако армията в Италия бъде победена, армията в Швейцария щеше да се окаже сама и изложена на огромна опасност.

11.

— Съпругата ви е с Дюра — съобщи стройният мъж, седнал пред бюрото на Корсаков.

— С него... Него! Невъзможно! — Руският генерал скочи на крака в заплашителна поза. Гневът му бе очевиден, а тенът на лицето му стана моравочервен. — Сигурно сте се припознали в някоя от курвите му — просъска той и гнусливо се изплю.

— Изчакваше го в манастира близо до Брегенц — продължи хер Минген, запазвайки спокойствие пред разярения генерал. Дългите години, прекарани като двоен агент, го бяха научили да запазва самообладание при всякакви обстоятелства. Беше изпратен да дири съпругата на генерала и макар предаността му да бе към Прусия и нейния крал, не виждаше нищо лошо да разкрие тази информация на Корсаков. — Охраняват я извънредно добре.

— Значи е негова затворничка — отсече суховато граф Илич Корсаков, защото не бе в състояние да приеме мисълта, че някой ще посегне на нещо негово.

— Разговарях с един от войниците при конюшнията. Дюра бил изключително внимателен към нея.

— Внимателен?

Мъжът с прозвището Касапина произнесе думата с леко злорадство.

— След успеха си в Тирол Дюра очевидно е прекарал два дни зад заключена врата насаме с графинята.

— Нещо не си разбрал! — изкънтя гласът на Корсаков, а месестите му ръце се свиха в юмруци.

— Не е така, Ваша Светлост — възрази човекът, който говореше десет езика почти без акцент.

— Ако грешиш, куче — просъска Корсаков шепнешком, потрепервайки от злоба, — ще ти изтръгна черния дроб.

— Не се и съмнявам, Ваша Светлост — отвърна хер Минген безизразно.

Некомпетентни, брутални мъже като Корсаков го отвращаваха.

— Тя ще бъде върната обратно — дрезгаво оповести Корсаков.
— Ти ще я доведеш — нареди той.

— Доста рисковано начинание, генерале. — Гласът на Минген беше тих, а светлите му коси за миг проблеснаха при нахлулата през прозореца слънчева светлина, докато той се взираше в голямата карта, закачена на стената. — И скъпо — добави той, като преценяваше територията, която ще му се наложи да прекоси.

— Уточни подробностите с адютанта ми — отвърна Корсаков. Да не би този човек да смята, че разговаря с някакъв писар, който се занимава с пари? — Мои чеченци ще те придружат.

— Графинята жива ли да бъде върната? — осведоми се агентът.

Специалните чеченски отряди действаха като наказателни. Не взимаха пленници.

— Да, искам графинята жива. Но Дюра ще ми заплати за постъпката си, дяволите да вземат плебейската му кожа. — Корсаков се отпусна на стола с тихо ръмжене. — Погрижи се за парите и продоволствията и да си тръгнал до зазоряване. Искам я обратно колкото е възможно по-скоро.

След като се справи с деловата страна на въпроса, хер Минген направи само едно малко отклонение, преди да се срещне с чеченците, които щяха да го придружават.

Щом зърна Минген, аптекарят мигом отвори, макар да беше поставил табелка на вратата, че е затворено още предишния ден, когато в Брегенц започна стрелбата.

— Нашите началници сигурно трябва да узнаят, че наказателният отряд на Корсаков тръгва по следите на Дюра — съобщи Антон Минген на мъжа, с когото бе делил обща студентска квартира. Техният работодател, крал Фредерик Уилям III на Прусия, бе заинтересуван да запази неутралитет в тази война, въпреки че ако Англия се включеше, натискът щеше да е огромен. Фредерик обаче нямаше доверие на министър-председателя на Австрия — Тугут — понеже апетитите му към пруската територия бяха всеизвестни. Фредерик предпочиташе Австрия да е заета в битки срещу французите. — Кажете на краля —

продължи Минген, — че май е по-добре Дюра да остане жив. Няма друг френски генерал, способен да се справи с врага.

— Нали чу за Крей при Верона?

Минген кимна.

— Това е още една причина Дюра да оцелее. Франция е в окаяно положение.

— Ще успееш ли да убиеш чеченците?

— Надявам се. Възможно е... — каза агентът, претегляйки шансовете. — Но те са добре обучени похитители. Не вярвам да се справя с повече от един, преди да ме убият. А бих предпочел да преживея тази война. Как иначе да се насладя на натрупаните си с този занаят средства?

Веселите пламъчета, припламнали в очите, му придадоха вид на ангелче.

— Тогава е редно да изпратим и наши хора.

— Това би ми осигурило приятно чувство за сигурност. Ще ти оставя план на предполагаемото ми движение. Дюра най-вероятно ще се изтегли от Констанс. След като научи за поражението на Журдан, предполагам, че ще... Силите му са доста по-малобройни. За щастие чеченците не познават добре страната. Ще се наложи да разчитат на мен като техен водач.

— А и не говорят езика.

— Те почти не говорят. Доста е зловещо — обясни Минген с усмивка. — Ще се постарая да им осигуря всичко, което желаят — завърши той с присмехулно покорство.

— Фредерик има ли изгода Корсаков да е мъртъв?

— Задай този въпрос на началниците си в Потсдам. Светът като цяло би спечелил от неговата смърт, но това е лично мое мнение — уточни Минген весело.

— Нужни ли са ти пари?

— Да, естествено. Парите на Корсаков заминават в моята банкова сметка. Все някой трябва да плати за това пътуване през ничия земя. На моменти си мисля, че не биваше да се разделям с лекарската си професия — произнесе Минген с лека въздишка.

— Но кралят се нуждае от теб.

Младият агент се надигна тежко, замислен за предстоящата си мисия.

— Пожелай ми късмет, Макс. Този път ще ми е нужен.

След няколко минути той бе значително по-богат. Докато излизаше от аптеката, в кесията му тежеше пруско злато. В квартирата си, заедно с дрехите, опакова и няколко оръжия, две от тях бяха достатъчно малки, за да ги скрие по себе си. Пътуването с добре обучени убийци, абсолютно лишени от всякаква съвест, изискваше допълнителни предпазни мерки.

Странната група от трима напусна Брегенц същата вечер.

12.

Изтеглянето от Констанс започна на свечеряване, евакуацията на ранените ставаше бавно — каруците се точеха на километри по пътя на запад. Ариергардът на Дюра не съобщаваше за някакво движение след тях, което носеше известно, макар и временно облекчение. Ерцхерцогът не ги преследваше. Пътуваха почти до полунощ, преди да спрат за почивка. Скоро заблещукаха огньовете на стотици места и осветиха планинската долина.

Малката странноприемница при входа на долината разполагаше със стаи за Дюра и офицерите от щаба му, макар условията да бяха селски.

— Няма проблем — отвърна Дюра изтощено, когато Боней донесе новината. — Ще се задоволим с какво да е легло.

Стаите бяха малки и тази, в която въведоха Тео и Дюра, имаше легло с пухени дюшек и завивки, камина и почти нищо друго. Но бе чиста, огънят набързо се разпали и само след минути съпругата на ханджията се появи по нощница и набързо метната отгоре роба. Щедрото предварително заплащане на Боней определено бе спечелило сърцето ѝ за френските офицери, независимо от късния час. Като се поклонил на Дюра, тя почитателно каза:

— Разбрах, че желаете гореща вода и вечеря.

— Да, моля. — Прекалено мръсен, за да се настани на леглото, Дюра се бе изтегнал на пода, с опрян в стената гръб. — Първо водата.

Стопанката хвърли любопитен поглед към легналата на леглото фигура. Стройното тяло, облечено в униформа, не се очертаваше ясно под светлината на свещите и играещите сенки, макар адютантът на генерала да бе говорил за нея.

— Вашата... ъ... спътничка също ли желае вода? — попита тя.

— Да — отвърна Тео и се усмихна на вторачената в нея жена.

— Гореща вода за баня за двама — уточни Дюра. — И по-бързо, ако е възможно.

— Да, сър. Момичетата в кухнята вече я топят. Какво бихте желали за вечеря?

— За мен — каквото и да е. — Той лениво изви глава към Тео. — Ти какво искаш, скъпа?

— Бекон с яйца. Изведнъж ми се приядоха.

Очите на Дюра леко се присвиха и за миг се плъзнаха към плоския ѝ корем. Но гласът му бе безизразен, когато се обади:

— За мен същото. И то бързо — добави той грубо, защото нямаше никакво намерение да води празни разговори посред нощ, след като бе смъртно уморен, а ръката страшно го болеше.

Съдържателната си тръгна и Тео пророни:

— Не съм сигурна дали ще се задържа будна, докато пристигне храната.

— Поспи. Аз ще те събудя.

— Много си далеч от мен — прошепна тя, обърна се и протегна ръка към него.

— И прекалено мръсен, за да те докосвам. — Очите му бяха полузатворени. — Изчакай да се измия.

Но независимо от това улови ръката ѝ, поднесе я към устните си и ѝ се усмихна.

— Разполагаш ли с друга униформа?

— Сигурно. Боней страшно го бива. А ти имаш две нови рокли — продължи той все така със затворени очи и по лицето му отново се появи усмивка.

— Нови рокли?

Главата ѝ леко се извърна.

Той леко повдигна мигли и наклони глава към конските дисаги, които адютантът му бе внесъл в стаята и оставил при вратата.

— Намерил си ми рокли?

Като се надигна на лакът, тя се загледа в него, очарована от проявеното внимание.

— Работа на Шолет.

— Ти ли му нареди? — попита кокетно тя. — Събци ли му размера... цвета... материята...

— Трябваше да го направя — изхили се Дюра, но после простена, защото дори и при най-малкото движение ръката го болеше.

Шевовете се бяха разтворили още при Брегенц и когато отново зашиха раната в Констанс, за малко да припадне от болка.

— Нужен ти е лауданум — обади се Тео и се надигна от леглото. — Ще проверя дали има при стопанката.

— В дисагите има бутилка коняк — възпря я Дюра, като внимаваше да не мърда.

Тео бързо донесе торбата и като приклепна до него, я разтвори. Потършува вътре, измъкна малка бутилка, махна тапата и му я подаде.

— Моят ангел-спасител — прошепна той.

Вдигна шишето към устните си и отпи голяма глътка. Неразположението му бе очевидно.

— Да погледна ли раната ти?

— Не сега. По-късно. След като изпразня тази бутилка — завърши той с лека усмивка.

— Да повикам ли хирург?

— Не. Той нищо не може да направи. Разгледай си роклите — подкани я той в желанието си да смени темата. — Каж ми дали ти харесват.

За да приглуши следващия пристъп на болка, той отново отпи щедра глътка от коняка.

Тео измъкна една от чистите ленени ризи на Дюра.

— От другата страна.

Като разкопча другата преграда, Тео измъкна тънка черна копринена дреха. Беше почти прозрачна и украсена с червена панделка на деколтето. Определено приличаше не на рокля, а на бельо.

— Шолет къде е намерил това?

— Един господ знае. Смърх го.

— Но все пак си ги взел.

— Мислех, че ще ти стоят екзотично. Но не и, разбира се, докато яздиш в строя.

— Каква резервираност проявяваш, скъпи — пошегува се тя. — Очевидно репутацията ти не е заслужена.

— Ти си единствено за моите очи — промълви той, топлината от коняка се разливаше из тялото му и малко смекчаваше болката. — Има и още една рокля.

Тя беше лилава. Очите на Тео се разшириха, докато разгъваше лъскавата коприна.

— Шолет публичен дом ли е нападнал? — попита тя развеселена.

Роклята щеше да приляга добре на древна атинска хетера. Деколтетото се спускаше почти до кръста, а полата бе с дълбоки цепки от двете страни.

— Май да, макар някои парижки красавици да се появяват почти голи на обществени места.

— Нима? — изненада се Тео, а в тона ѝ се долавяше лека хладина.

— Така съм чувал — отвърна предпазливо Дюра. — Не съм участвал в подобни събирания.

— Благодаря.

— Ревността ти ме пленява — пророни той.

— А на теб не ти е позволено да очароваш друга, освен мен.

— С най-голямо удоволствие.

Почукването на вратата спря по-нататъшните разговори. Внесоха водата.

Само след минути седяха коляно до коляно в голяма вана, пълна с гореща вода. Топлината от огъня увеличаваше удоволствието. След всички несгоди и бедствия, стоварили се върху тях през последните няколко дни, бяха, съгласиха се и двамата, сякаш в Рая. Намираха се на топло, отпуснати, съвсем скоро ги очакваше вечеря и бяха заедно.

— Страшно съм щастлива — прошепна Тео блажено.

— А аз съм жив — лаконично отбеляза Дюра със затворени очи и облегната върху ръба на ваната глава. Бе обзет от вечното чувство за вина и съжаление заради загиналите по време на битка войници. Трагедиите, свързани с професията му, винаги помрачаваха щастието му. — И съм с теб.

Това бе достатъчно. Утре пак ще се изправи пред превратностите на съдбата, но тази нощ искаше да ги отпъди.

И да потърси забрава в обятията на Тео.

Но той заспа още докато вечеряше. Тео измъкна таблата от скута му и я постави на пода. Нямаше представа как да го премести, както бе полуседнал върху възглавниците, без да му причини болка. Затова нежно придърпа завивката и го остави.

Гледа го известно време — изпитваше доволство, че е бил пощаден при Брегенц. Отправи няколко благодарствени молитви към

боговете, които знаеше от детството си. Те живееха по дърветата и из небесата, сред стремглаво течащите води и из безкрайните степи в родината ѝ, но тя се надяваше да я чуят тази нощ, защото искаше да се грижат за този мъж, когото обичаше. Стоеше до малкото прозорче на странноприемницата в планинската долина, на километри от родния си дом и се взираше в обсипаното със звезди небе, докато молеше за тяхното покровителство.

— Спасете го от враговете му — произнасяше тя почтително, — и от безсмисленото клане. Пазете го тази вечер и завинаги. — Надяваше се звездите над главата ѝ да греят също така ярко и от другата страна на Урал. Надяваше се да отнесат молитвите ѝ до дядо ѝ, когото не бе виждала така отдавна. — Искам да го доведа у дома, при теб, дядо — прошепна тя в тишината. — И да ви дам възможност да се опознаете. Искам детето ни да израсне силно на земята на моя народ. Искам да се върна вкъщи...

Цареше дълбока тишина. Грозяха ги огромни опасности. Тя се страхуваше, независимо от опитите на Дюра да я успокои по време на вечеря.

Франция, бе отбелязала тя загрижено, не е в завидно положение. Всичко е в хаос, а отстъплението на армията е нещо чудовищно.

Ще се оттеглят и ще прегрупират силите си, спокойно я уверяваше той. Ерцхерцог Шарл и без това не е най-страшният противник. През 1797 го изтласках почти обратно до Виена, бе добавил той с усмивка. Нямах ли доверие в мен? Да, отвърна тя, естествено, имам. Но как е възможно да победи, чудеше се тя сега в тъмнината на нощта, загледана в стотиците войнишки огънове. Отстъпващата му армия вече не бе така силна, за да води битка. Как ще спечели срещу всички армии, когато Австрия, Англия и собственият ѝ жесток съпруг разполагат с несравнимо по-многобройни сили?

Времето им заедно, ужаси се тя, може би фатално приближава към своя край.

Извърна се от прозореца и го погледна. Тъмната му кожа се открояваше върху фона на белите постели, черните къдрици бяха разпилени по възглавницата, а лицето изглеждаше спокойно — странен контраст с обзелото я в момента безпокойство. Неговата привлекателност и сила, неповторимият му чар, любовта му — поне засега всичко това ѝ принадлежеше.

Не смееше да мисли за бъдещето.

Събуди се от топлината на тялото му и от целувката. Слънчевата светлина нахлуваше през прозореца, а тревогите ѝ бяха изчезнали. Усмивката му винаги успяваше да ги прогони, помисли си тя.

— Опасявам се, че снощи пропуснах нещо — тихо се обади той.

— Не исках да те будя.

— Винаги ме буди за това — насърчи я ухилен той. — Смятай го за постоянна заповед.

— Изглеждаше ми много изтощен. Но сега ми се виждаш напълно отпочинал — добави тя закачливо, усетила възбудата му да докосва бедрото ѝ.

— Напълно — увери я той.

Дори болката в китката бе станала поносима.

— Предполагам, не си гладен? — попита внезапно тя, усетила остро желание за шоколад и бита сметана.

— Може и така да се каже, но зависи за какво.

— Колко си мил — отбеляза тя, като се стараеше да потисне апетита си за храна, и се протегна да го целуне. — Разполагаме ли с време тази сутрин?

— Ако Боней не пристигне със съобщение от ариергарда ни. Наредих да ме уведоми незабавно, в случай че ни преследват.

— Значи, ако ерцхерцогът реши да не тръгне след теб...

— Кое то е най-вероятно. Австрийските генерали рядко решават самостоятелно. Всичките им заповеди пристигат от Виена.

— Какво неудобство.

Дюра се усмихна.

— Не и за нас.

— Значи не е изключено да се окаже, че разполагаме с доста време? — попита мъркайки тя.

— Има подобна вероятност — отвърна той все така усмихнат.

— Чудя се тогава дали... — Устата ѝ отново се напълни със слюнка — в съзнанието ѝ отново изплува представата за шоколад. — Искам да кажа, че щом не се налага да тръгваме незабавно, би ли имал нещо против, първо да пийна шоколад със сметана? Страшна необходимост изпитвам от шоколад и...

— ... сметана — довърши той. — Потребност? — попита той тихо, със странно изражение. — От кога изпитваш подобни потребности?

— Не съм съвсем сигурна — отвърна тя, усетила тръпка по гърба си. — Не съм забелязала, макар като се замисля, Виже се изненада, че изядох всичката шунка и хляб, които монасите приготвиха за нас на тръгване. За щастие той намери нова храна при първото спиране, защото продължавах да съм гладна. По неговите думи ядох за двама войника. Идеята за шунка и хляб ми се струва доста привлекателна в момента — завърши тя със сладка усмивка. — Дали е прекалено рано да повикаме ханджията?

Дюра се засмя.

— Боней им плати така добре, че никога не е прекалено рано — увери я той и я потупа по ръката.

Отметна завивките, надигна се от леглото, отиде до вратата, отвори я със замах и повика собственика, за да даде нарежданията си. Застанал на прага, Дюра изведнъж ѝ се стори невероятно висок в малката стаичка.

— Готово — обяви той, след като затвори вратата и погледна ласкаво Тео. — Съвсем скоро ще получиш храна, *ta chere*.

— Събуди всички в хана — упрекна го шеговито Тео.

— Сигурен съм, че отдавна са будни — обяви той небрежно.

— Прекалено отдавна си генерал, скъпи. Наистина е прекалено рано.

— Тогава после да легнат да си доспят — подметна той незаинтересовано, като се наведе и затършува из дисагите.

Измъкна чифт панталони и ги навлече.

— Нали не се обличаш? — сепнато възкликна Тео.

— Само временно, скъпа — увери я той. — Макар никога досега да не съм бил пренебрегван заради сандвич с шунка.

— Но аз наистина умирам от глад — извини се тя с усмивка.

Седна до нея на леглото, целуна я и много тихо каза:

— Ако желаеш, ще вземем готвач да пътува постоянно с нас и така никога няма да си гладна.

— Не се ли радваш за бебето? — попита тя шепнешком със странно изражение на лицето.

— Нямам твоята вяра, че съществува. Прекалено рано е още — отвърна той прагматично. — Но съм доволен, че ти се радваш.

— Той вероятно обича бита сметана.

— Или тя обича шунка.

— Или те обичат и сметана, и шунка.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— С близнаци ли ще ме дариш?

— Аз съм близнак. Брат ми починал в ранна възраст.

— Нашите деца няма да умрат.

— Не — заяви тя категорично.

Ханджията се яви и Дюра поръча закуска, достатъчна да засити и изгладнял от любов любовник.

— Толкова си мил — отбеляза тя, след като останаха сами и измъкна ръце изпод чаршафа, който бе притеглила към брадичката си, за да прикрие голотата си.

— Можеш по-късно да ми благодариш.

Свали панталоните си и се настани обратно в леглото, намигна ѝ и се ухили лукаво.

— Или още сега — прошепна тя, усетила как прекрасната му ерекция предизвиква у нея не по-малко стръвни потребности.

— Не разполагаме с достатъчно време. — Гласът му бе дрезгав от желание.

— Няма да ни отнеме дълго — увери го тя.

Притисна се към него жадно, а възбудата му я изпълни с неочаквана похот. Само след секунди тя възседна бедрата му.

Той ѝ помогна, сам изпълнен с не по-малко страст. Понеже бе поопитен, отмести ръцете ѝ, за да се намести така, че да проникне в нея. Усетила как остава без дъх, тя се отпусна върху него, блажено усещайки цялата дължина на мъжествения му орган чак до мястото, където телата им плътно прилепваха едно към друго. Обзета от пълна наслада, тихо прошепна:

— Обожавам твоя член.

— И ние те обожаваме — увери я той, здраво стиснал бедрата ѝ, за да ѝ попречи да се надигне. — Не — прошепна той, докато тя се стараше да избяга от блаженото си пленничество. — Още не... Почакай.

Проникна още по-дълбоко в нея и я накара неволно да простене. В следващия миг леко се измъкна. Едва дишайки, замаяна, разтопяваща се, тя нададе тих, приглушен вик.

Той я повдигна леко, макар самият да изпитваше необуздано желание да я притежава тъкмо сега. В момента нищо на света нямаше значение. Единствено нейните потрепервания от опиянение, преди да достигне връхната точка, го занимаваха.

Усещаше разпалената ѝ възбуда. Щом започна да я отпуска върху себе си, усети как оргазмът ѝ започва. Запъхтяна, тя се вкопчи в него, от гърлото ѝ излизаха сподавени стонове.

— Поеми го целия — прошепна той и като се надигна, проникна докрай в нея, а собственото му върховно освобождаване не закъсня да започне.

Със затворени очи, изпъната шия и запъхтяна, тя посрещаше всяко негово движение. Имаше чувството, че цялата гори, а ноктите ѝ несъзнателно се впиваха и оставяха следи по раменете му. Това той не забеляза. Както и не усещаше болката в ръката си. Съзнаваше единствено, че се е понесъл на вълните на разтърсващия си оргазъм.

След време потреперващите им тела се поуспокоиха, но те останаха легнали един до друг в прегръдките си и се стараеха да възвърнат нормалното си дишане. Нито единият, нито другият не беше в състояние да помръдне. Птичите трели отвън изведнъж нарушиха настъпилата в стаята тишина. Усещаше се ароматът на развихрилата се страст и топлината на телата им.

— С теб любенето придобива нов смисъл — пророни Дюра, пръв възвърнал способността си да говори, макар очите му все още да бяха затворени.

— Не съм подозирала, че съществува такова любене. — Тео гальовно близна ухото му. — Благодаря ти, *mon cher*, за въвеждащия урок.

Животът придоби за мен нов смисъл, мина му през ума, докато помагаше на Тео да се излегне удобно върху него.

— Ще оцелеем ли в съществуващия хаос? — попита плахо тя, като го желаяше завинаги, независимо от заобикалящите ги опасности.

Беше прекалено честен, за да отговори небрежно на този въпрос, дошъл от сърцето ѝ. Затова, след кратко колебание, промълви:

— Има доста добри шансове да оцелеем. — За да смекчи сериозността на думите си, с усмивка добави: — Освен това винаги мога да победя ерцхерцога, след като хората ми се окопитят.

Тя му се усмихна лъчезарно.

— Радвам се, защото искам детето ни да има баща.

— И аз си мисля, че така е редно.

Сервирането на закуската прекъсна разговора им, за което той изпита благодарност. За да се справи с враговете си трябваше да има железни нерви и невероятен оптимизъм. Без да се споменават допълнителните подкрепления, обещани му от Лион още през февруари.

Храниха се в леглото, по-скоро Дюра ядеше, а Тео очевидно пробваше капацитета на стомаха си, който се оказа неограничен.

След третата ѝ порция омлет със сирене и втора чаша шоколад, той отмести чинията си и попита: „Сигурна ли си?“, а тя кимна съвършено убедена и поднесе лъжичката със сметана към устните си. Представляваше невероятно привлекателна гледка, мина му през ума.

А след малко, в отговор на деликатното му питане дали наистина е в състояние да изяде четвърта препечена филийка с мед, тя се разфилософства:

— Редно е да се храниш по-добре, скъпи. Снощи почти не вечеря. — Спря за миг, за да си отреже парче шунка към поредната хапка от омлета. — Готвачът им тук е чудесен. Опитва ли хляба?

— Да го склоня ли да ни последва в Цюрих? — попита той. Докато я наблюдаваше, си мислеше, че тя е насладата на живота му.

— Би ли го сторил? — Очите ѝ сияеха.

— С удоволствие.

Беше готов да нареди да разглобят странноприемницата дъска по дъска и да я отнесе накрая на света за нея, стига да го поиска.

— Страшно си мил.

— Благодаря — отвърна той и се наведе напред, за да поеме с устни меда в крайчето на устата ѝ.

— Ммм...

Тя отвори устни, за да пропусне езика му. Когато се откъсна от нея и плъзна поглед по бялата ѝ шия, тя въздъхна с наслада. Езикът му бавно пое между гърдите ѝ — той не преставаше да се диви какво удоволствие изпитва от топлата ѝ кожа. Подхвана с ръце гърдите ѝ и

нежно ги погали, загледан с копнеж в розовата им хубост. С радост видя как зърната ѝ набъбват.

— Коя да целуна първо? — попита той и леко ги стисна. — Виж, чакат с нетърпение.

— И аз те чакам с нетърпение — едва прошепна тя, а тялото ѝ мигом откликна. — Жадна съм за секс не по-малко, отколкото съм жадна за храна.

— Мога да ти дам секс — увери я той, наведе се напред и взе едното ѝ зърно в устата си.

Тръпка премина по цялото ѝ тяло. Пръстите ѝ се впиха в къдриците му. Притегли го към себе си, без да откъсва очи от неговите и протичко заяви:

— Желая те сега!

— Сигурна ли си? — измъкна ръцете ѝ от косите си и ги положи върху гърдите ѝ.

Тя отново потрепери, усетила допира на зърната си върху дланите си. Тялото ѝ реагираше на всяко докосване.

— Как чувстваш гърдите си? — Плъзна ръка между бедрата ѝ и попадна в топлината на соковете ѝ.

Тео тихо простена и се залюля напред-назад, за да усети по-добре ръката му.

— Стисни зърната си за мен — помоли той, приплъзвайки ръката си още по-дълбоко в нея.

— С колко чувственост си наситена — прошепна Дюра, усетил влажните си пръсти. — Цялата си готова за мен... Но още не си стиснала зърната си!

Тя бързо изпълни желанието му.

— Така е по-добре. — Измъкна ръката си и леко докосна възбудените зърна, покривайки ги с перлената течност. Блестяха като скъпоценни камъни. Наведе се към тях. — Моята екзотична богиня — прошепна той, преди да ги оближе. — Ти потреперваш... — Езикът му не преставаше да я кара да се задъхва от желание. Леко се отдръпна, обгърна лицето ѝ с ръце и нежно попита: — Искаш ли ме сега? — Очите ѝ бяха полузатворени. — Погледни ме.

Потреперваща от желание, тя отвори очи.

— Каж *да* — настоя той.

— Да. — Думата се отрони запъхтяно от устните ѝ.

— Тогава легни!

— Никакви заповеди!

— Не го казах като заповед!

— Трябва да ме помолиш.

— Ще легнеш ли за мен, скъпа?

Тео му се усмихна прелъстително.

— Върху това? — Посочи съдовете от закуската.

Усмивката му бе обезоръжаваща:

— Дай ми само секунда.

Помете всичко настрана, помогна ѝ да се излегне, разтвори бедрата ѝ и погали с пръст нежната кожа на слабините ѝ. После бавно се придвижи нагоре, за да докосне пулсиращата разгорещена пъпка в средата.

— Каж ми, че ме желаш. — Искаше капитулацията ѝ, без да разбира напълно защо.

— Искам те, Дюра — каза го безлично и леко хладно. Той я стрелна с властен поглед. — Андре — в очите ѝ играеха весели пламъчета, — толкова те желая и имам такава нужда от теб!

Удовлетворен, той се намести между краката ѝ и бавно и безпрепятствено проникна в нея.

— От това ли имаш нужда? — Продължаваше нахлуването си в разгорещените ѝ слабини.

Тя не бе в състояние да отговори. Оргазмът ѝ започна, овладя я и я зашемети с невероятна наслада.

— Жалко, че ме чака война. Иначе можех да те любя, докато загубя ума си.

— Не бих могла да живея без теб!

— Няма да ти се налага — увери я той и я намести, за да потъне още по-дълбоко в нея. — Ще измисля начин да те задържа при себе си.

Плъзна ръце под таза ѝ, за да повдигне краката ѝ. Свърши почти на мига. Веднъж, два пъти, три... Целият бе изтъкан от чувственост, запленил от нея, забравил всичко друго, освен потребността да я притежава. И нейните оргазми преливаха един в друг, опияняващи, разтърсващи, трескави, оставящи я без дъх.

По-късно, докато лежаха един до друг, Дюра ѝ напомни за роклите, но цялото му въображение беше обзето единствено от мисълта за секс.

— Смяташ ли, че великолепните ти напъпили гърди ще се поберат в черната дантелена рокля? — мързеливо се обади той и прокара пръст по зърното ѝ.

— После — прошепна тя, потрепервайки от допира му — не беше сигурна дали ще понесе още възбуда.

— Сега! — Той се притисна към нея за целувка — разпаленият огън в него не стихваше.

Вероятно малкото време, с което разполагаха или неизвестността го изпълваха с такова ненаситно желание. Като умиращ от глад човек, той мечтаеше да нахрани сетивата си с нея, да я усеща с ръцете си, с цялото си тяло. Стана от леглото, придърпа дисагите и измъкна черната рокля.

После ѝ подаде дрехата и помоли с усмивка:

— Достави ми това удоволствие. Не мога да ти се наситя.

— Ммм...

Клепачите ѝ леко се притвориха. Облече я все едно беше безпомощно дете: внимателно повдигна главата ѝ, пъкна първо едната, после другата ръка в дантелените ръкави, леко я повдигна, за да плъзне роклята. Нежно я спусна по раменете и надолу върху напъпилите ѝ гърди. За миг се забави, преди да покрие бедрата и краката.

Шолет явно имаше точно око. Роклята, модна и дръзка, ѝ стоеше като излята. Беше толкова прозрачна, че бялата ѝ кожа доставяше радост за очите под тъмната тъкан, а загатнатият черен триъгълник между краката развихряше въображението. Но най-притегателно се оказа деколтето: дълбоко и щедро, очертано с червена панделка. Тя лесно можеше да бъда развързана, за да даде достъп до нежната плът.

Тео вече въобще не спеше. Ритъмът ѝ на дишане се бе променил. Нежната материя се допираше до кожата ѝ и събуждаше чувствени усещания. Отвън сияеше от възбуда, а отвътре я изгаряха бушувачи огънове. Тео се зачуди дали облечена в тази рокля няма да се удави в чувствеността.

— Защо не седнеш? — предложи Дюра, подпъхвайки ръце под раменете ѝ.

— Имам ли друг избор? — Леко спуснатите ѝ мигли едва прикриваха дълбокото зелено на очите ѝ.

— Винаги имаш избор, скъпа. — Гласът му бе изключително нежен, а в тъмните му очи проблясваше екстаз. — Хайде, надигни се

за мен.

Непреодолимата му страст и желание го караха да забрави изцяло за болката в ръката. Облегна я изключително внимателно върху лакираната червена табла на леглото, подреди възглавниците около нея и чак тогава промълви:

— Правиш чест на роклята, *ma chere*.

— Усещането от нея е... изключително...

— И тук ли е така? — Той плъзна ръка по венериния ѝ хълм. После я прокара по-надолу по нежната материя и леко притисна сладостната пъпка в слабините ѝ.

Тео простена.

— Как се чувстваш?

— Нетърпелива — отвърна тя, извивайки се под ръката му.

— Искаш ли отново да стигнеш до оргазъм?

Тео леко се отдръпна. Усещаше кожата си изопната от дългото любене.

— Не бих могла.

Пръстите му напипваха влагата в нея дори през фината материя.

— Не се знае.

Очите ѝ се затвориха от трепета, който усети във вагината си.

— Ще умра...

Дюра се наведе и нежно постави устните си върху нейните, промуши ръка под черната дантелена пола и пъхна пръст в нея.

— Не, няма. — Не преставаше нежно да гали меката ѝ кожа. — Няма да ти позволя.

Думите му ѝ подеждяха успокояващо, а впиващите се във влагалището му пръсти я опияняваха.

— Отвори се по-широко за мен — помоли той тихо и тя на секундата го стори. — По-широко! — Помогна на бедрата ѝ да се отпуснат встрани и кръстоса стъпалата ѝ, така че тялото ѝ от кръста надолу бе изцяло пред погледа му. Облегна се назад, за да се наслади на примамливата гледка, после вдигна още малко полата, за да я види по-добре.

— Би ли искала да усетиш члена ми вътре в теб? — Леко я погали.

Тя се притисна в ръката му със сподавен стон.

— Не те чувам. — Пръстите му не преставаха да се движат напред-назад. — Искаш ли члена ми?

Тя кимна.

— Не съм напълно сигурен, че си готова.

Очите ѝ се отвориха широко.

— Точно така — искам да виждам копнежа ти!

— Не мога да чакам... Моля те...

— Само още няколко минути... Мисля първо да целуна зърната на гърдите ти.

— Не... Моля те...

Дишането ѝ бе накъсано, а кожата — поруменяла. Вагината ѝ видимо пулсираше. Тя бе така предизвикателно възбуждаща, че Дюра се зачуди колко дълго самият той ще успее да се въздържа. Но бе по-вещ в тази игра и знаеше, че всяко забавяне само ще увеличи многократно насладата.

— Няма да ми отнеме много време. — Развърза червената панделка на деколтето и оголи гърдите ѝ. — Не ти ли е студено?

— Дяволите да те вземат!

— Толкова си вихрена — шеговито отбеляза той. Плъзна бюстието надолу и завърза червената панделка под гърдите ѝ — така те бяха обградени от черната дантела и изпъкваха като деликатни нежни сфери.

Наведе се напред, нежно лизна едното зърно, после второто и дочу простенването на потреперващата Тео. Ръката му решително обгърна едната ѝ гърда, докато устните му търсеха зърното. Засмука го и едва когато тя вече не можеше за нищо на света да спре потреперванията си, обгърна лицето ѝ с ръце и прошепна:

— Много по-добре е, когато съм вътре в теб.

— Готова съм! — В очите ѝ гореше невидана страст.

— Търпение, скъпа. Ще става все по-добре.

— Гарантираш ли?

— Гарантирам.

— Дяволите да вземат безсрамната ти самоувереност!

Веждите му се вдигнаха изненадано.

— Моята увереност би трябвало да те радва.

— Понякога ме обижда.

— Дори сега? — Той погледна към растящата си ерекция.

Тео неволно се усмихна.

— Сигурно по-късно ще се почувствам обидена.

— Много разумно от твоя страна, скъпа. А сега се отпусни, за да видя какво мога да направя, че да ме възприемеш в по-привлекателна светлина.

— Побързай!

— А сега затвори очи и мечтай!

Тя усети как пухеният дюшек се накланя. През полувдигнатите си клепачи го видя да взима купичката с бита сметана. Бръкна с пръсти в бялата пяна и ги поднесе към устните ѝ.

— Очите ти трябваше да са затворени.

— Толкова не ме бива да изпълнявам заповеди.

— Отвори уста.

Тя, естествено, не го стори, но и той не го очакваше. Ала щом мазна купчинка сметана върху едната ѝ гърда, устните ѝ неволно се отвориха от допира на хладния крем. Тогава успя да пъхне остатъка от крема в устата ѝ.

— Излъгах те — победоносно обяви той.

Наложи се да преглътне, преди да му отговори, а дотогава вече и другата ѝ гърда бе украсена с бял крем.

— Не съм сигурна дали тази игра ми харесва. — Възразяваше, водена от остатъци приличие.

Дюра невъзмутимо докосна подаващото се през сметаната зърно.

— Не е нужно да изглеждаш толкова самодоволен.

— Нямам сили да се въздържа, скъпа.

Докосна и другото ѝ зърно, а после изведнъж обяви:

— Мисля да поставя от сметаната и между краката ти. — Забеляза преминаващата през тялото ѝ тръпка. — Така си и мислех — отбеляза с усмивка. — А ако нямаш нищо против да ме почакаш малко — продължи с кадифен глас, спускайки пръстите си към влагалището ѝ, — после ще оближа всичко.

Тео започна да се извива неспокойно — цялото ѝ тяло бе напълнено със сладостно предчувствие.

— Не мърдай. — Постави ръка върху корема ѝ, за да я задържи. — Да, точно така. — Бавно размаза сметаната по слабините ѝ. — Какво чувстваш?

Не можеше да му говори. Цялото ѝ тяло се разтапяше, а туптенето между краката ѝ ставаше непоносимо.

Добре запознат с женските реакции, той не се нуждаеше от отговор. Продължи нежно да нанася пухкавия крем върху плътта ѝ, докато не я покри цялата. После обилно напълни и вагината ѝ и накрая тя имаше чувството, че прелива от сладост.

— Сега погледни — подкани той тихо и леко я придърпа напред, за да ѝ даде възможност да надникне между краката си.

Гледката бе така сладострастна, че Тео изпита срам, но усети и неимоверна възбуда.

— Готова ли си да ме удовлетвориш? — попита грубо.

— Моля те — едва пророни тя и започна да трепери, — не мога повече... Моля те, Андре...

Ръцете му я хванаха за раменете. Очите му се взряха в нейните.

— Сега преставам — прошепна той, избърсвайки сметаната от гърдите ѝ с чаршафа. — Няма да се налага да чакаш повече. — Нежно я положи да легне. — Да избърша ли и останалото, или...

Тя поклати глава.

— ... да го облича...

— Това — едва прошепна тя.

Дюра намести глава между краката ѝ. Само след миг я вдигна и с усмивка и невинен глас обяви:

— Ако направя нещо, което не ти допада, ми кажи.

— Ужасен човек! — едва се отрони от устните ѝ.

— Но пък компетентен.

— Ще видим.

Сведе глава и с език прокара пътечка към клитора ѝ, който начаса набъбна още повече.

Мина известно време, преди тя да успее да отвори очи.

— Как беше? — Предизвикателно гледаше малко над венериния ѝ хълм.

— Ммм...

— И компетентно?

— Би трябвало да те напляскам...

— Но със сигурно не точно сега.

Постави пръсти от двете страни на влагалището ѝ и нежно разтвори розовата кожа. Леко вдигна глава при тихия ѝ стон.

— Като съгласие ли да го приема? — Усмиваше се лукаво. — Трябва да ти кажа, мадам, че тук вътре е пълно със сметана. — Нежно докосна клитора ѝ. — Ще ми е нужно известно време.

Тя като че ли не го чу, прекалено замаяна от зашеметяващите усещания, от пулсирането на тялото си и болката, която напираше в слабините ѝ. Затова се надигна и се притисна към устните му.

— Съвсем скоро — увери я той и постави ръка върху бедрата ѝ, за да я бутне обратно надолу и отново да зарови глава между краката ѝ.

Задъханите ѝ викове изпълниха стаята, докато той облизваше сметаната от нежната розова кожа. Отдаваше ѝ онова, което тя така отчаяно желаше и съвсем скоро първият ѝ оргазъм се отприщи.

Имало още много работа, увери я той, когато тялото ѝ най-после се успокои. Тео не отказа уменията му. Той ѝ се посвети с изключителна грижовност. Ръцете, устните, устата и езикът му не преставаха да ѝ доставят блаженство. Това бе лесноразбираемо за мъж, обучаван на орален секс от гувернантка, която в продължение на три месеца не му бе позволила да проникне в нея — бе изучил изкуството на тази любов до съвършенство. Знаеше съвсем точно как да достави най-много наслада.

Тео не спираше да потреперва. Безброй пъти стига до най-блажения момент. Накрая Дюра се възкачи отгоре ѝ, потоци се в нея и проникна дълбоко, без да престава да я прегръща. Ритъмът, в който се движеха, сякаш съвпадаше с този на вселената. Бяха се слели в нещо безразсъдно, мощно, невероятно. Оргазмът му подежда като експлозия — разтърси го, вцепени тялото и ума му и той се отпусна с цялата си сила, като в последния момент се претърколи, за да не я смачка.

— Господи — промълви само дрезгаво.

Опита се да напълни дробовете си с въздух, за да превъзмогне шока от преживяното.

— Засега нали няма повече да се любим? — тихо пророни Тео.

Той се пресегна да я погали.

— Извинявай! Поспи.

С усилие се изправи на лакът, погали я и нежно я зави.

Тя вече спеше. Бе така красива, че той неволно се усмихна. Желаше я, както никога не бе желал жена. Това чувство го ужасяваше, но не бе способен да му се възпротиви за нищо на света. Тя го

наричаше любов, той нямаше представа какво точно е. Ала тя бе негова, в това бе сигурен, независимо дали тя го искаше.

13.

Антон Минген се сливаше изцяло със заобикалящата го действителност. Поддържаше съзнателно ненатраплив външен вид, а талантът му за учене на езици се изявяваше в способността да говори дори регионални диалекти без акцент. Монголските прадеди на чеченците обаче ги бяха дарили с атрактивна физика, а свъсените им сурови изражения биха привлекли вниманието дори под умела маскировка. Затова агентът на крал Фредерик прецени, че е по-добре да пътуват през нощта, а денем да почиват.

Догонването на отстъпващата армия на Дюра не им създаваше трудност. Само след три дни Минген и наказателният му отряд се настаниха в същия хан, в който Дюра бе отседнал предишната нощ.

На вечеря Минген подхвана разговор с прислужницата, която сервираше. Направи ѝ комплимент за хубавата бродирана престилка, изрази задоволство от храната, а накрая се учуди дали наистина е видяла славния Дюра.

— Всички в селото говорят за него — вметна той. — Щедростта му стигала дотам, с лични средства да плаща за подслон и храна на войниците си.

На девойката не ѝ трябваше много.

Тя се впусна да възхвалява чара и поведението на генерала. И описа в пълни подробности събитията от предишния ден.

— Дочух, че някаква дама пътувала с него... Според един коняр била изключителна красавица...

— И двамата са прекрасни — въздъхна замечтано прислужницата. — А усмивката на генерала е толкова хубава. И лично ми благодари, дете снощи отнесох на дамата му втора порция пудинг. — Гласът ѝ се сниши съзаклятнически, а в очите ѝ се появиха палави пламъчета. — Беше облечен само по панталони, ако се досещате какво искам да кажа.

— Аха — отвърна Минген с подобаващо разбиране. — Любовници?

— Няма съмнение. — Тя му намигна. — От стария Калнин надолу по улицата ѝ купи хубав пръстен с розов диамант, голям колкото яйце на гургулица. А пък дамата изобщо не стана от леглото, докато тази сутрин не се облякоха за тръгване.

— Известно е отношението на генерала към жените — подметна Минген с измамна момчешка усмивка.

— Всяка от нас тук беше готова да е с него, само да я погледне — обяви хубавото момиче. — Ани искаше да го попита дали би се откъснал от дамата си за съвсем малко — колкото да се потъркалят из сламата, но я задържахме, понеже виждахме, че е заплепен изцяло от графинята.

— Тя графиня ли е? — привидно се изненада Минген, влагайки нужната почителност в тона, а същевременно се питаше дали Дюра се обръща към Тео с титлата ѝ.

— Е, не я нарича *графиньо*, а *скъпа* и *любов моя*, но войниците, които я пазеха, я наричаха графиня. Била рускиня — добави прислужницата шепнешком, сякаш съобщаваше нещо опасно.

И имаше известно право, защото злите очи на чеченците внезапно се фокусираха върху нея. Сякаш усетила невидима зла сила, девойката набързо се оттегли под предлог, че има работа в кухнята.

„Приличат на черни вълци“, помисли си Минген, загледан в двамата мъже пред себе си. Очите им бяха безмилостни, лишени от всякаква човечност, а смуглият им тен и тъмните дрехи им придаваха зловещ вид. Знаеше, че никога не трябва да застава с гръб към тях.

— Руска графиня — промърмори единият, а едрите му длани стиснаха още по-силно бокала с бира.

— Тук? — попита другият, като думата едва се чу от пълната му с козе месо уста.

— Имат ден преднина — обясни Минген на азиатски диалект.

Ала шпионите на Дюра действаха като добре смазана машинка.

Един млад агент беше забеляза чеченците същата вечер в Мюлхайм и незабавно изпрати съобщение на генерала.

Шолет получи съобщението на следващото утро и го препредаде на Боней.

— Ще засилим охраната — промърмори неизменно предпазливият адютант. — Ще го предам на Андре, когато графинята не е наблизо.

Но Директоратът вече бе получил сведенията за разгрома на Журдан, за изтеглянето на Дюра от Брегенц, за последните победи на австрийците в Италия и куриери от Париж пристигнаха в щаба същия ден с куп заповеди.

В столицата се бяха водили разгорещени спорове дали да не отстранят Дюра, а Журдан пък беше привикан да даде обяснение за тоталното си поражение. След много политически маневри под влиянието на Барас, Талейран и Миле-Моро — министъра на войната, най-после бе постигнато съгласие. То пристигна във вид на писмо, подписано и от петимата членове на Директората. Остатъците от армиите на Журдан и Бернадот се сливаха с армията в Швейцария под командването на Дюра. Новото формирование бе наречено *Дунавска армия*.

Бернадот, който винаги се съобразяваше с политическите ветрове и вечно опонираше на Дюра, му написа грубо, невъзпитано писмо, в което споделяше, че се прибира у дома за известно време, за да лекува гърдите си, но когато оздравее, ще се върне, *за да загине славно със старите си другари*.

Клодин естествено бе прибавила своите вечни искания в официалната поща от Директората.

— Ще оставя тези на теб — промърмори Дюра на Боней и му подаде ухаещите на лавандула писма.

В такъв, изпълнен със събития ден, при цялата лавина писма и необходимостта спешно да се заеме с новосформираната армия, съобщението от тайния агент в тила бе пропуснато.

С новото си назначение Дюра отговаряше за защитата на цялата източна граница на Франция — от Кобленц, по долината на Рейн, та чак до Базел, оттам по швейцарската граница до езерото Констанс и на юг до прохода Спълнген — едно разстояние от над шестстотин километра.

Остави Тео по обяд, когато пристигнаха съобщенията, и отиде при нея едва вечерта. Но и тогава се задържа колкото да хапне и като се извини още преди да е сервиран десерта, се върна във временния щаб.

— Ще си дойда през нощта — обеща той, оставяйки салфетката на масата. — Имам много задачи. — Черните му вежди леко се свъсиха. — Ще се справиш ли без мен?

Тео се усмихна.

— Не, но ти върви. Ще се пазя. — Пресегна се през малката маса и докосна ръката му. Розовият диамантен пръстен проблесна на светлината на свещите. — Каж ми, че ме обичаш.

— Обичам те... Сега и завинаги. — Само допреди няколко дни никой не би повярвал, че би произнесъл подобни думи. — Ще се върна при първа възможност.

— След шест месеца — пошегува се тя.

— Не бих могъл да живея толкова дълго без теб. По-вероятно след шест часа. Но не стой будна да ме чакаш.

Докато Дюра се сбогуваше с Тео, Минген и чеченците се намираха в конюшната на същата странноприемница — бяха платили в злато на коняря, за да използват стаичката му над плевника. Предпочитаха да останат незабелязани. Първата задача на Минген беше да открие Дюра и графинята. Бяха отседнали в тази странноприемница — разбра го по оживлението. Ала трябваше да установи точното разположение на генералските покои. Затова веднага щом отнесоха дисагите им горе, Минген остави чеченците в укритието и излезе да разузнае. Новината за новоназначението на Дюра се носеше из целия град. Нямаше време за губене. Според някои слухове Дюра тръгвал още на следващия ден да инспектира целия фронт.

Независимо от оскъдните си езикови познания, двамата чеченци вече бяха доловили отделни фрази и разбираха, че са съвсем близо до квартирата на генерала. Затова щом Минген тръгна, единият го последва. Другият пък се зае да открие къде се помещава щабът на френската армия.

Доста бързо Минген установи, че пруските му колеги не са успели да пристигнат на уговореното място — следователно се налагаше да продължи действията сам. Леко притеснен от огромния брой войници, сновящи из града, на връщане към странноприемницата той премисляше възможностите си.

От едрогърдестата млада прислужница, която спря в коридора, разбра, че генералът току-що е заминал.

— А дамата?

— В стаята до стълбището е, сър — каза тя и посочи с глава. — Яде пресни боровинки от Париж. Донесе ги куриер днес следобед заедно с шампанското за новия пост на генерала.

Минген хвърли поглед нагоре и видя двама войника на пост до вратата. Понеже не знаеше дали са там, за да държат графинята вътре, или да пречат на хора отвън да влизат при нея, той извади още една монета — този път по-голяма.

— Ще отнесеш ли бележка на графинята от мен, ако ти дам тази златна монета? Някога се запознахме и бих искал да ѝ предам почитанията си.

— Можете да почукате на вратата ѝ — отвърна прислужницата и му хвърли леко подозрителен поглед. Не беше облечен във френска униформа, нито приличаше на богаташ. — Откъде познавате графинята?

— Работех за баща ѝ. Като негов секретар.

— В Париж? — попита тя.

За миг Минген се зачуди какво точно да отговори. Знаеше ли тази жена историята на Тео или просто предполагаше, че дамата на Дюра е францужойка?

— Да, в Париж.

— Как бих искала някой ден да видя Париж.

Пулсът на Минген се нормализира.

— Ако ѝ връчиш бележката, с радост ще ти дам достатъчно пари за едно пътуване дотам.

Тя протегна ръка. Минген се усмихна доволно.

При всякакви обстоятелства бе трудно човек да се срещне с генерал, постоянно охраняван и заобиколен от подчинени и офицери. А при сегашното състояние на бойна готовност Минген напълно съзнаваше невъзможността да получи пряк достъп до Дюра.

Не беше разумно и да обяви публично, че е агент на крал Фредерик или на Корсаков. Щеше да се изложи на опасност. Някой младок, мечтаещ за слава, можеше да го застреля или да го вкара във военнопленнически лагер.

Ако обаче успееше да убеди Тео в опасността, която грози генерала, тя най-вероятно щеше да му уреди среща с Дюра. А след като генералът узнаеше за плана на Корсаков, войниците му щяха да се справят с двамата чеченци.

Минген обаче бе подценил всеотдайността, с която чеченците изпълняваха задачата си. Изключително вещи в занаята си, те вече бяха открили и Дюра, и Тео, и докато Минген съчиняваше бележката си до графинята, накратко споменавайки за надвисналата над Дюра опасност, чеченците се катереха по задната фасада на странноприемницата. Спряха за миг при перилата и внимателно огледаха хола през тънкия прорез на завесите. Стаята бе оскъдно осветена и празна и те мигом се заловиха за работа.

С помощта на тънък нож отвориха безшумно прозореца. Промъкнаха се вътре. После светкавично го затвориха. По-дребният се придвижи към леко откренатата врата на спалнята. На устните му се появи доволна усмивка и той кимна на другаря си.

Само след секунда се шумгнаха вътре и се устремиха към леглото, където Тео четеше. Всичко стана светкавично — тя понечи да изпищи, ужасена от вида им, но една тъмна ръка запуши устата ѝ. Макар че се бореше да се измъкне от хватката им, макар че не преставаше да рита и да драска, те с лекота преодоляха съпротивата ѝ и след няколко секунди тя бе здраво омотана, със запушена уста и завързани очи.

Сепната и ужасена от ненадейното нападение, с тягостно чувство за съдбовна предопределеност, сковаващо всичките ѝ сетива, Тео усети как я влачат нанякъде. „Дали щяха да я изтезават, преди да я убият?“ Тази мисъл я паникьоса. Миг по-късно усети хладен бриз по бузите си, долови тихо подвикване отдолу и пулсът ѝ се ускори. Намираше се пред отворения прозорец.

Изпищя, когато усети, че я хвърлят, но викът ѝ бе заглушен. Усети, че пада свободно и инстинктивно се приготви за удара. Ала в следващия миг припадна. Отпуснатото ѝ тяло бе поето от чакащия долу чеченец.

Миризмата на слама и коне я блъсна в ноздрите, когато по-късно дойде в съзнание. Лежеше съвършено неподвижно. Благодарни наум на всички великодушни духове и богове, че са запазили живота ѝ. Чудеше се къде е и откога лежи на този под. Нямаше представа нито за

времето, нито за пространството. Не се чуваха никакви звуци. Дали беше сама?

Предпазливо помръдна с крак — завързаните ѝ глезени не ѝ позволяваха кой знае какво движение. Изчака да разбере каква реакция ще последва.

Нищо не наруши тишината.

Питаше се дали ще я оставят да умре така. Зависеше от това, дали е нужна на Корсаков жива... Прехвърли наум най-вероятните причини, поради които би го желал. После заобмисля начин да се измъкне от бедственото си положение.

Застанал в подножието на стълбището, Минген наблюдаваше как прислужницата се обръща към войниците, охраняващи вратата на Тео. Предвидливо ѝ беше дал жълтици и за тях, с надеждата да проявят по-голяма благосклонност.

Най-сетне бележката попадна в ръката на войника и Минген облекчено въздъхна. Първото препятствие бе преодоляно.

Слизайки по стълбището, прислужницата му намигна, горда от успеха си и доволна от новопридобитото богатство.

Стражата изчезна зад вратата. Минген чакаше с изопнати нерви. Но мъжът се появи след миг, очевидно разтревожен. Придърпа и другаря си в апартамента.

Не минаха и няколко секунди и двамата излязоха тичешком.

— Няма ли я? — настойчиво попита Минген, препречвайки пътя им. Нямахше време за любезности. — Имате нужда от мен, аз мога да я намеря. Отведете ме при Дюра.

Войниците го сграбчиха грубо и го избутаха пред себе си към вратата с опрян в гърба щик.

Фигурата на Дюра ясно се очертаваше пред опънатата на стената карта. Офицерите седяха около масата.

Скрити зад колоните на черквата от другата страна на тясната улица, чеченците вече се бяха уточнили кой по кого ще стреля. Повисокият щеше да се цели в Дюра, а другарят му — в двамата часови отвън. Във всяка пушка имаше по два куршума. По Дюра щеше да се

стреля два пъти за по-сигурно. Войниците щяха да получат по един куршум в главата.

Планът им за бягство също бе готов: през черковния двор, после по тясната алея и обратно в конюшната, където ги чакаха оседланите коне. Ако Минген се опиташе да им попречи, щяха да го убият.

Изчакваха Дюра да заобиколи масата, та да застане малко по-близо. Трябваше да са напълно сигурни, а и бяха търпеливи. Пък ако Минген се върнеше в конюшната, нямаше да види нищо нередно. Бяха оставили Тео на друго място — в малкия склад в задната част.

Минген не спираше да бърби, докато вървеше, защото отчаяно искаше да убеди недоверчивите мълчаливи войници, че Дюра е в опасност. Каза им за заповедта на Корсаков и за собствената си противоречива мисия, разкри им повече, отколкото желаше, но обстоятелствата го заставяха да докаже колко е уязвим в момента генералът.

Никой от войниците не реагира на думите му. Само го подтикваша с щиковете да върви по-бързо.

— Не през предната врата — възропта Минген, когато приближиха кръстовището с улицата към щаба. Спря рязко, с риск да получи куршум в гърба, и накратко им обясни, че чеченците, заели вече позиции, ще ги видят.

Всяка секунда бе от решаващо значение. Минген почти извика от раздразнение, докато изчакваше войниците да вземат някакво решение. Най-накрая му направиха знак да върви и поеха към конюшната. Минген хукна, забравяйки за опасността, защото, ако Дюра загинеше, последствията за Прусия щяха да бъдат гибелни.

Шолет бе помолил да му разяснят някаква фраза, която преписваше от набързо надрасканите инструкции на Дюра. След като заобиколи масата, за да помогне на секретаря, генералът най-после се оказа идеалната мишена.

— Сега — пророни единият от чеченците и опря приклада до рамото си.

Другият последва примера му. Двамата действаха като добре сработен екип. Прицелиха се...

Дочул силен шум в коридора, Дюра вдигна поглед и вече се насочваше към вратата, когато тя се отвори с трясък.

— Залегни! — изкрещя Минген и се хвърли към генерала.

Куршумът разби стъклото. Веднага бе последван от втори. Стъкълца обсипаха стаята и двамата проснати на пода мъже.

— Корсаков! — произнесе Минген и се изтърколи настрана от Дюра.

Името бе достатъчно да изправи генерала мигом на крака, без да го е грижа за изстрелите отвън.

— Намерете стрелците! Открийте ги и ги доведете тук! — Обърна се към Минген, който също вече се изправяше, и нареди: — Разкажете ми всичко!

— Отвлякоха графинята!

— Кога? — Дюра дори не уточни с кого разговаря.

— Преди няколко минути.

— Кой?

Генералът вече крачеше към вратата. Неговата безопасност нямаше значение.

— Чеченците на Корсаков.

— Ще го убия! — Дюра направи знак на личната си охрана да го последва и взе една пушка. — Къде ще я водят?

— В Брегенц, ако успеят да се измъкнат.

— Няма да стигнат далеч. Къде са конете им?

— В странноприемницата „Грахенхаузен“.

Дюра хукна навън. Забраняваше си да мисли, че Тео може вече да е мъртва. Съсредоточи се само в това — как да я намери и как да си отмъсти.

Трябва да я пази по-добре, когато отново се окаже при него, мина му през ума. Да я държи по-близо до себе си, да вземе допълнителни охранителни мерки. Проклинайки се за проявената небрежност, той си даваше сметка, че е трябвало да очаква подобно нещо. Корсаков не бе за подценяване.

Когато Минген и охраната му най-после го догониха, Дюра вече крещеше на конярите: „Къде са конете на чеченците? Виждали ли са

ги? Забелязали ли са Тео?“. Тъй като Минген обясни, че конете липсват, Дюра нареди:

— Искам взвод кавалеристи тук след пет минути. — Няколко човека хукнаха да изпълнят заповедта. — Претърсете конюшните! — разпореди той на останалите, преди да хукне след Минген, който тичешком се бе устремил към плевника.

Там нямаше никой.

— За когото работите? — едва тогава попита Дюра.

Минген не се впусна в лъжи. Разказа на генерала със стегнати, забързани фрази мотивите и причините за пътуването си. Дюра го накара да повтори някои детайли от разговора с Корсаков, но не попита за нищо друго.

— Не е нужно да ни придружавате — подхвърли той, когато свърши с въпросите си.

В главата му вече се въртяха евентуалните пътища, по които биха избягали чеченците. Познаваше района доста по-добре от тях. Знаеше всеки главен и заобиколен път до Виена.

— Ако не... възразявате... искам да дойда с вас. — Минген говореше задъхано. Защото се опитваше да не изостава от Дюра, който прескачаше по няколко стъпала наведнъж.

— Както желаете. Но не ни се пречкайте.

В думите на генерала имаше известна заплаха.

— Няма, сър. — Минген едва си поемаше дъх, тъй като бе тичал до щаба и обратно. — Но бих искал... да съобщя какво е станало... със случая... на краля.

— Това не е никакъв проклет *случай*! — процеди през зъби Дюра и стрелна Минген с убийствен поглед.

— Не... Естествено... Извинете ме, сър. — Дробовете му свистяха от липса на въздух. — Мога да ви покажа... пътя, по който дойдохме от... Брегенц. Те вероятно... не знаят друг път, по който... да се върнат.

— Очевидно знаят далеч повече, отколкото вие си мислите. — Дюра излезе в двора на конюшните, където кавалеристите му вече го чакаха. — Опишете пътя!

Докато Минген предаваше информацията, доведоха и коня на генерала. Той се метна на него и постави пушката на седлото.

После даде знак да докарат кон и за Минген и заби шпори в хълбоците на своя.

Бяха развързали глезените на Тео, за да може да яхне по мъжки коня. Зад нея седеше един от похитителите ѝ. Гърдите му се опираха в гърба ѝ, а ръката му здраво я държеше през талията. Въпреки завързаните очи, тя отчете, че калдъръмените улици на града се смениха с пращен селски път. Явно още беше нощ. Или превръзката бе прекалено плътна.

Съпругът ѝ отстоеше поне на два дни път и беше в разгара на военните действия. Тео се надяваше единствено на необходимостта похитителите ѝ да спрат, за да поспят и похапнат. Всяка минута забавяне увеличаваше шансовете на Дюра да я открие. Нито за миг не се съмняваше, че той я е последвал.

Ако е жив...

Но него го охраняваха, напомни си тя. Постоянно бе заобиколен от офицери и стража. Молеше се на всички богове от детството си да е успял да избегне смъртоносните изстрели на чеченците.

Няколко часа по-късно Тео съвсем падна духом. Ужасният образ на Корсаков не изчезваше от съзнанието ѝ. Не бе сигурна дали ще преживее това похищение. Съпругът ѝ бе звяр и независимо от цената ѝ в злато, което пълнеше сандъците му, този път имаше опасност да не овладее гнева си. Вероятно вече знаеше, че е с Дюра и ако наистина е бременна, не си представяше докъде ще стигне бесът на Корсаков и дали въобще ще успее да го убеди, че детето е негово.

Впиващите се в китките ѝ върви охлузваха кожата ѝ до кръв. От бясната езда стомахът ѝ се свиваше.

А когато за пръв път усети хлъзгавата влага върху седлото, я обзе тотално отчаяние.

Или със закъснение идваше месечният ѝ цикъл, макар да бе доста редовен, или губеше детето на Дюра. Зад плътното стегнатата превръзка в очите ѝ избиха сълзи. Надеждите ѝ за щастие се стопиха.

В първото село, до което стигнаха, Дюра и Боней разпитаха няколко души с надеждата да научат нещо за чеченците и Тео.

Никой обаче не ги беше виждал.

— Тръгваме към следващата станция за смяна на коне — реши Дюра. — Ако още не са пристигнали, поемаме назад.

Генералът бе мрачен. Щяха да загубят ценно време, ако се наложеше да се връщат.

— Наемните убийци не обичат да се набиват на очи — обади се Боней, старейки се да го утеша.

— Дано това да е причината. — Дюра удари с камшика хълбока на коня и животното се понесе устремно напред.

На следващата станция двама мъже, чието описание съвпаднаше с това на чеченците, бяха сменили конете си. Не забелязали никаква жена, но единият носел женски пръстен на кутрето си. С розов диамант. И ухаел на люляк.

— Те са — отсече Дюра с облекчение. — Явно язди с нея на един кон. Колко далеч е следващата станция?

— На петнадесет километра — отвърна пазачът.

Дюра пресметна наум времето и разстоянието.

— Чухте ли всички? — обърна се той към кавалеристите си. — Хванахме ги!

Генералът не говореше, докато препускаха в нощта — вече беше убеден, че ще догони похитителите. Тревожеше се единствено за безопасността на Тео. Колко ли е изплашена?

— Не ги искам мъртви — подвикна той на Боней, който яздеше плътно до него.

Адютантът кимна.

Дюра отново силно пришпори коня.

Зърнаха чеченците, когато излязоха от една гъста гора. Пред тях се откри голо поле, ширнало се до някакви хълмове, в чието подножие проблясваше езеро. Двамата похитители бяха далеч напред. Силуетите им неясно се очертаваха на слабата лунна светлина.

От опасения да не би чеченците да посегнат на Тео, ако забележат, че ги преследват, Дюра направи знак на Боней и те свиха от пътя. Щяха да ги пресрещнат на следващата станция.

След часовете изтощителна езда Тео се клатушкаше на седлото и само здравата ръка на чеченеца я задържаше да не падне. На всичкото

отгоре кървеше — усещаше бедрата си лепкави, а спазмите в стомаха бяха изключително силни. Не успяваше нито да се концентрира, нито да мисли трезво. Тревожеше се единствено за това, че губи детето си.

Полуприпаднала от болка, тя в първия момент не забеляза, че конете са спрели. Едва когато я свалиха от седлото и я положиха върху влажната трева, се посъвзе от допира с хладната земя. Чу заглъхването на конски копита и се досети, че известно време ще бъде сама, ала съзнаваше колко безсмислено е да се надява: чеченците непременно ще се върнат да я вземат. От мартенския хлад и от влагата между бедрата потрепери под леката си рокля.

Болките ѝ ставаха непоносими. А най-ужасното бе, че с всеки изминал час възможността Дюра да е убит ѝ се струваше все по-голяма и по-голяма. Ако беше жив, досега щеше да ги е настигнал. Поддавайки се на обзелото я отчаяние, тя изхлипа и преглътна. Гърлото я болеше. Но след толкова часове плач дори сълзите ѝ бяха пресъхнали.

За да укрепи съкрушения си дух, тя си каза, че все трябва да има начин да се спаси. Напомни си как винаги досега бе преодолявала злополуките и се опита да си вдъхне кураж. Но този път отчаянието я бе победило.

Колко студено беше! И колко самотно!

Скрити зад живия плет край пътя, Дюра и Боней изчакваха появата на чеченците във от селото. Пушките им бяха насочени към завоя.

Но когато след минути хората на Корсаков се появиха, Тео не бе с тях. Дюра тихо изруга. Испита смразяващ страх. Смаян, Боней го видя как изкарва коня си по средата на пътя и се превръща в открита мишена. Възнамеряваше да ги убие.

Но здравият разум взе връх — той се нуждаеше от информация за Тео. Чу се изстрел. После втори. Двамата чеченци се опитаха да се задържат на седлата. Оглеждайки се къде да се скрият, те насочиха конете наляво през живия плет.

Дюра се впусна след тях. Хората на Корсаков се бяха устремили към дърветата отвъд нивата. Те безжалостно налагаха конете с камшиците, за да потънат по-скоро в тъмната гора.

Дюра измъкна пистолета си, сниши се към врата на жребеца и се прицели. Разстоянието обаче бе прекалено голямо за точно попадение. Промърмори нещо и подкара още по-бързо.

Дърветата вече се мяркаха съвсем близо. След миг чеченците щяха да потънат в тях. Ненавиждайки онова, което се готвеше да направи, Дюра се прицели и стреля два пъти. Конете мигом забавиха ход, препънаха се и се строполиха на земята. Изхвърлени от седлата, похитителите се проснаха върху пръстта. Телата им подскочиха няколко пъти, преди да застинат в стърнището.

Дюра спря с насочен към тях пистолет и когато Боней пристигна след секунди, нареди:

— Докарай пруския агент да превежда.

След това чеченците бяха принудени да говорят. Щом чу, че Тео е жива и се намира тук някъде наблизко, Дюра остави Боней да се занимава с разпита и хукна да я търси.

Ала не успя да я намери. Нощта бе почти безлунна, тъмни сенки се стелеха по пътя, а тревата бе до коленете. Нареди на войниците си да претърсят околността пеша, като внимават къде стъпват. Чудеше се дали да вярва на думите на чеченците, след като Тео никъде не бе открита. Опасяваше се да не е останала много далеч.

Докато претърсваха съседните ниви и канавки, настъпи утрото.

— Трябва да се върнем — нареди Дюра, а сърцето му се сви от лошо предчувствие.

Един от войниците на Виже я откри. Викът му се чу далеч по пътя. Ала изплашен от безжизненото ѝ тяло, той не посмя да я докосне. Пространството около него бързо се изпълни с войници, но никой не искаше да поеме отговорността да я премести, без нареждането на Дюра. Тео едва дишаше, кожата ѝ бе смъртнобледа, а роклята — подгизнала от кръв.

Щом чу вика, Дюра хукна. Войниците се отдръпнаха, за да му направят път, в очите им имаше съчувствие. В първия миг Дюра реши, че е мъртва. Зърна кръвта и хиляди образи нахлуха в главата му. Бързо коленичи и се опита да напипа пулс, докосна лицето ѝ, за да провери дали е така ледено като ръката. Успя да улови слабо пулсиране на вената на врата. Слава на Бога! Най-ужасяващите му помисли бяха опровергани! Но тя не помръдваше. Пръстите му бързо развързаха китките и свалиха превръзката от устата ѝ. Нежно изви главата ѝ и

махна кърпата, която закриваше очите ѝ. Молеше се да ги отвори и да го познае.

Ала Тео лежеше като мъртва.

— Нужен е лекар! Веднага намерете лекар! — извика Дюра, докато събличаше куртката си, за да я завие. — И донесете одеяла!

— Аз съм лекар — обяви Минген и пристъпи напред.

— Откъде да съм сигурен? — Дюра го погледна подозрително.

— Можете да чакате за лекар или да ми повярвате.

— Искам да знаете — обади се Дюра със заплашителни нотки в гласа, — че тя е изключително важна за мен.

— Да, сър. — Минген вече го знаеше. Главнокомандващият на единствената френска армия в района бе зарязал всичко, за да открие тази жена. — Добре е да получим няколко одеяла и известно уединение — деликатно добави той.

Одеялата се появиха след секунди, а войниците се отдръпнаха на почтително разстояние, оставяйки Дюра и Минген сами.

— Смяташе, че е бременна — обади се тихо генералът, докато подпъхваше сгънатото одеяло под главата на Тео.

— Може и да е абортирала. Разрешавате ли да я прегледам?

Дюра кимна.

— Искам да знам истината... Каквото и да е състоянието ѝ.

— Да, сър.

Минген съзнаваше, че е в изключително деликатно положение: Дюра твърдеше, че иска истината, но всъщност желаше приемливата истина.

Предпазливо провери дали крайниците на Тео са здрави. Внимаваше да не я мести — допускаше счупвания. Това, че беше в безсъзнание, навеждаше на мисълта за сътресение, но след като прегледа по-внимателно очите ѝ, опасението отпадна.

— Няма счупени кости, доколкото мога да преценя. Бих искал да я занесат вътре на топло.

Почти начаса приготвиха каруца с пухен дюшек и не след дълго Тео бе положена в топлото легло на местния адвокат. По искане на Минген прислужницата донесе топло мляко и гореща вода. Докато Дюра разпалваше камината, Минген внимателно разряза полите ѝ. Под зоркия поглед на Дюра изми кръвта.

— Има ли начин да се разбере дали е бременна? — попита колебливо и тихо Дюра.

— Ако е, то е в съвсем начален стадий.

— Възможно ли е това да е месечният ѝ цикъл?

— Ако е, ще продължи да кърви. Но ако е в начална бременност, бих могъл да спра кървенето. Искате ли да опитам?

— Имам ли избор?

— Знам едни билки, които вероятно ще свършат работа. Но не мога да гарантирам нищо.

— Тя желае това дете. Казвате, че кървенето може да бъде спряно?

— Да.

Лекото колебание на Минген накара Дюра отново да се загледа в неподвижното тяло на Тео.

— Защо все още е в безсъзнание?

— Телесната ѝ температура е доста понижена. Не знам дали забелязахте, но повечето кръв по краката ѝ бе засъхнала. С намаляването на температурата кървенето е престанало. Било ѝ е студено.

— Не е облечена подходящо за ниските температури — промърмори Дюра и подпъхна още по-плътно одеялото около нея. — Докога ще бъде в безсъзнание?

— Не откривам видими признаци на сътресение. Щом си възвърне нормалната телесна температура, би трябвало да се събуди.

— А кога може да бъде преместена? За жалост при първа възможност трябва да съм в Цюрих.

В тона на Дюра имаше известна рязкост, защото го притискаха много задачи.

— Зависи дали искате да ѝ дам лекарството. Ако ѝ го дам, е добре да не бъде местена поне седмица.

— Седмица? — повтори Дюра едва чуто.

Минген чакаше, съзнавайки колко е важен графикът, по който се движи Дюра. Решението на генерала щеше да повлияе и на него, и на краля му, и на цяла Прусия.

— Тя е убедена в съществуването на това бебе.

— Някои жени долавят първите признаци съвсем рано.

— Представа нямам как го е почувствала толкова скоро.

— Ако ме извините, колко точно?

Дюра бързо пресметна.

— Малко повече от две седмици.

— Разбирам — пророни Минген, прикривайки удивлението си.

— Господи — прошепна Дюра с поглед, впит в Тео. Почти физически усети необходимостта да се посвети на неотложните си задачи, продиктувани от непосредствената опасност — в този момент армията на ерцхерцога може би вече бе по петите им. Докосна с пръсти бузата ѝ, нежно ги плъзна по извивката на брадичката и остана замислен. — Спрете кървенето — обяви той най-накрая и като се извърна към Минген, повтори: — Спрете кървенето. Оставаме тук, докато тя се оправи.

Рискува прекалено много от любов към тази жена, мина през ума на Минген, истински смаян от решението на генерала.

— Бих ви бил благодарен, ако останете с нас — продължи Дюра. — Необходимо ли е да бъде изпратено някакво съобщение по дипломатически път?

— Зависи за колко време става дума, сър.

— Докато графинята роди бебето.

— Това бебе?

— Въобще бебе. — Дюра бе готов да ѝ даде всичко, което тя поиска, само и само да остане жива.

— За толкова дълго време ще ми е нужно одобрение, сър.

— Добре. Ще се погрижа да го получите. А вие се погрижете моята Тео отново да бъде добре.

После започнаха да дават сместа от билки и топло мляко на Тео — бавно, лъжица по лъжица. Двамата мъже се редуваха в пипкавата трудна работа в силно сгорещената стая. И двамата бяха свалили ризите си, но дори и така се потяха.

В грижи около Тео не бяха мигнали вече повече от двадесет часа. Помежду им се бе установило разбирателство.

— Тя би сторила същото за мен. — Дюра остави чашата настрана.

— Странно е човек с вашия ранг да възприема така равноправно половете.

— Щастлив съм, че я открих.

— Днес ли имате предвид?

— Да... Както и преди две седмици. — Дюра се загледа за миг към жената, която така внезапно нахлу в живота му и му показа чудото на любовта. — Знам да водя битки и да браня Франция от враговете ѝ. Винаги само това съм правил. — Отпусна се изтощено на стола до леглото. — А сега не съм сигурен, че съм в състояние да живея без Тео.

— Никога не съм бил влюбен — сподели Минген, морно облегнат върху таблата на леглото.

— И аз не бях — усмихна се Дюра, припомняйки си думите на Тео. — Тя ми каза, че това е любов, но аз не ѝ повярвах. — Усмивката не слизаше от лицето му. — И двамата ви благодарим, че спасихте детето. Тя ще е много доволна.

— Графинята трябва да лежи съвършено неподвижно няколко дни.

— Ще се погрижа.

— А вашите началници? Как ще приемат това забавяне?

— Аз нямам началници, хер Минген.

— Извинете, сър.

Минген за миг бе забравил необикновеното положение на Дюра. Военният му талант му даваше свобода. Дори Директоратът не бе винаги сигурен, че той ще се подчини на заповедите му.

— Ще остана тук, докато Тео се оправя. Или докато военното положение не наложи обезателното ми присъствие. — Бегло се усмихна. — Просто ще сменя обстановката за известно време.

— Ерцхерцогът може да тръгне след вас.

Очите на Дюра станаха непроницаеми.

— Няма, ако Тугут и приятелите му си кажат думата. Да се работи с висшето командване на австрийците винаги е изгодно за нас. Те са затънали в бюрокрация. А и нямат лоялни генерали.

— А вие имате Журдан.

Дюра въздъхна и промълви:

— С него вече е свършено.

— Разрешавате ли да ви запитам за Корсаков?

— Не!

— Той не заслужава да ръководи корпус — продължи Минген, макар да съзнаваше, че прекрачва допустимите граници.

— Което важи за повечето офицери в руския щаб — вметна Дюра неутрално.

— Така е. Ще спечелите ли?

Генералът се усмихна.

— Естествено. Съмнявате ли се?

— Нямахте да съм тук, ако се съмнявах.

— Така е.

— Значи сте знаели, че ще остана да ви помогна?

— Нямахте друг избор. Но все пак ви благодаря. Можеше да проявите по-малко благородство и да си намерите извинение.

— Вие сте нужен жив на краля.

— А за мен е нужно Тео да е жива.

— Тогава да си помогнем взаимно.

— Съюз с дявола?

— Или просто хуманен жест — отвърна Минген с не по-малко язвителна усмивка.

— Наричайте го както желаете, стига Тео да оздравее.

14.

Дюра спеше на стола до леглото, а Минген дремеше до прозореца, когато леко раздвижване събуди и двамата. Дюра скочи и се вторачи тревожно в Тео. В следващия миг изражението му се смекчи и той се усмихна на руменината по страните ѝ.

— Изглеждаш по-добре!

— Ти дойде...

Седна до нея и отметна кичур от челото ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не плачи, скъпа — страхуваше се да я докосне. Само леко потупа ръката ѝ под одеялото. — Ще се почувстваш по-добре след няколко дни.

Но сълзите ѝ бликнаха още по-силно. Дюра се наведе, внимавайки да не я притисне, и нежно я целуна.

— Загубих бебето — тихо пророни тя.

Той леко поклати глава.

— Още не. — Внезапно мярналата се в очите ѝ надежда разкъса сърцето му. — Хер Минген е оптимист.

— Дадох ви билки, които спряха кървенето.

Леко разтревожено изражение се появи по лицето ѝ.

— Бебето да не пострада от тях?

— Човек никога не може да е напълно сигурен, но мисля, че няма. И ако сте изключително предпазлива през следващите няколко дни...

— Да, да. Андре — прошепна тя и се обърна към Дюра, поруменяла от вълнение, — чу ли? Ще бъда много внимателна и няма да позволя и мускулче да ми трепне.

Грейналата върху лицето ѝ усмивка така сгръ сърцето му, че той се зачуди как е живял досега без нея.

— Чудесно, скъпа. Хер Минген се съгласи да остане с нас като твой личен лекар.

Тя отново погледна към Минген.

— Прекрасно! Ще бъда най-образцовата пациентка.
— Удоволствието е мое, Ваша Светлост.
— Моля ви, наричайте ме Тео.
— Да, разбира се.
— Искаш ли да хапнеш нещо? — обади се Дюра. — Долу има нещо като готвач.
— Звучи примамливо.
— Сега вече съм сигурен, че ще се справиш. Но те предупреждавам — менюто е бедно.
— Къде се намираме?
— На половин ден път източно от Фелбен. — Видя сянка да преминава през очите ѝ и осъзна, че споменът за отвличането още я преследва. — Искаш ли да изпратя за Тамир?
— Ще го направиш ли? — Погледът ѝ грейна.
— Ще е тук след няколко дни.
— Ти си най-прекрасният мъж — прошепна тя дрезгаво.
— Така ли? — Дюра беше развеселен.
— Но само за мен!
— Само за теб.
— Ще останеш ли тук?
Тео погледна към Минген, отдалечил се в момента, когато започнаха да си нашепват нежности.
— Засега съм тук. Хайде да попитаме лекаря дали ще ти позволи да седнеш, за да хапнеш.
Хер Минген даде съгласието си, но предупреди да не се предприемат излишни натоварвания.
— Наистина е важно — подчерта той и погледна към Дюра многозначително.
— Разбрах, докторе. Бъдете спокоен.
— Ще пренеса нещата си в съседната стая — обяви Минген, — тъй като Нейна Светлост вече е по-добре.
— Но не се отдалечавайте — тихо нареди Дюра.
— Да, сър. Ще поговоря с готвача да приготви някои питателни блюда за дамата, ако не възразявате.
— Да, разбира се. Трябва да спазваш указанията му, скъпа! — Дюра хвърли умолителен поглед към Тео.

— С огромно удоволствие ще нагостя с питателна храна и себе си, и бебето, Андре.

Дюра повика Боней преди вечеря, за да обсъдят най-належащите въпроси. След като адютантът поздравя Тео и изказа задоволството си от възстановяването ѝ, двамата мъже се оттеглиха до малката масичка пред камината.

— Колко време ще останем тук? — попита Боней тихо.

— Вероятно седмица. — Отговорът го шокира. — Тео не може да бъде преместена по-рано.

— А ако австрийците ни нападнат?

— Разузнавачите не съобщават за никакво движение по фронтовете.

— Но ако все пак го сторят?

— Тогава ще се махнем.

— Колко болна е графинята?

— Не е болна. Вероятно е бременна.

— Все още? — Предишната вечер Боней бе видял кръвта.

— Тео е пълна с надежда.

— А докторът?

Кратка пауза.

— И той е оптимист.

— Значи изчакваме.

— ... състоянието ѝ да се подобри — завърши вместо него Дюра. — Доведи Шолет и онези от щаба, които трябва да осъществят оттеглянето ни към Цюрих.

— А ние ще ръководим ариергарда, така ли? — Боней леко вдигна вежди.

— Никой от нас не го е правил от доста време — отвърна развеселен Дюра.

Боней се засмя.

— От изтеглянето при Калдиеро. Там разказахме на австрийците играта.

— Отново ще го сторим. Но този път при Цюрих.

— Батальоните от Чър вече са там.

— А офицерите от Сарган?

— На път са.

— Добре. Нужен ми е малък отряд, който да доведе прислужницата на Тео.

— Смятай го за уредено. А какво да правим с чеченците?

— Още ли са живи? — промърмори Дюра.

— Като съдя по раните им, едва ли ще доживеят до сутринта.

После заговориха как да се организира защитата при Цюрих. Обсъдиха няколко варианта, защото армията на ерцхерцога представляваше сериозна заплаха. Той неминуемо щеше да нападне. Просто още не бе настъпил моментът.

Докато приказваха, Боней нахвърляше съдържанието на заповедите, които щяха да разпратят до командирите. Можеше първоначално координацията да се осъществи и от разстояние, но по-нататък се изискваше присъствието на Дюра. Боней се молеше ерцхерцог Шарл да получи един от леките си епилептични припадъци, които го връхлитаха при напрежение. Така едната седмица престой в селцето нямаше да се окаже от решаващо значение.

Вечерята се превърна в празнуване на бъдещото появяване на новия член във фамилията. Масата бе приближена до огъня, а Тео, обвита в одеяла, получи позволение да поседи известно време. И тя, и Дюра сияеха от щастие.

— Чувствам се направо великолепно — възкликна Тео и се наслади на шампанското. — Хер Минген е чудесен.

— Той е много мъдър мъж — съгласи се Дюра и се усмихна над ръба на чашата.

— Възнагради ли го?

— Още не.

— Какво искаш да кажеш с това *още не*? — В очите ѝ се мярна страх.

— Просто бях прекалено зает, скъпа. Но ще го сторя. Нямам думи да изразя колко съм му благодарен.

— Това ми звучи по-добре.

— От теб се иска да си почиваш и да не се тревожиш. Припомни си какво каза Антон точно преди вечеря. Намисли ли нови имена? — Стремеше се да отклони мислите ѝ.

— Ти нямаш ли нещо наум?

— Не и такива, които можем да използваме — отвърна той с усмивка.

— Толкова ли са странни имената на майка ти и баща ти?

— Да.

— Ще ми ги кажеш ли?

Усмивката му стана лукава.

— Струва ми се, не.

— А ти как се сдоби с такова нормално име?

— Някакъв свещеник го предложил като компромисен вариант. Бил съм вече на три месеца, а родителите ми още не били постигнали съгласие за името ми. По онова време баща ми плавал из Йонийско море. Истинското ми име е Андреас.

— Не искаш ли един малък Андреас?

— Не особено. Нямам слабост към династиите.

— А имаш ли все пак някакви предпочитания?

— Никакви. Ти кръсти детето.

— Би ли възразил срещу руско име?

Очите му за миг се присвиха, но после я увери:

— Не, щом ти го желаеш.

— Семейството на майка ми е руско...

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Сибир е доста далеч от Русия.

— Дядо ми, принц Самарин, бил заточеник.

— Едва ли е одобрил факта, че дъщеря му се жени за местен.

— Той не държеше на общественото мнение. Тревожеше се единствено заради политическите възгледи на баща ми. Съзнаваше колко е опасно да се противопоставяш на държавата. — Тео замлъкна, обзета от спомени. — Умря от собствената си ръка — бавно продължи тя, — когато узна за смъртта на майка ми. Тя бе последното му оцеляло дете.

— Руско име би било много хубаво. — Дюра си мислеше колко е била самотна Тео.

— Благодаря ти. — В очите ѝ заблестяха сълзи. — Не мислех, че всичко това ще ме трогне така, след толкова години.

— Човек не забравя. — Дюра се пресегна през масата, за да хване ръката ѝ. И неговите родители бяха мъртви от години. Често

мислеше за тях. — Но ние ще си създадем наше семейство. Вече дори сме започнали — увери я той усмихнат.

— Трябва да спечелиш тази война.

— Точно това възнамерявам да направя.

— А после ще ме отведеш в Ница?

Той се усмихна.

— Това ще е първата ми работа.

— Никога не съм се качвала на яхта.

— Ще ти допадне. — Не спомена, че тя ще е първата жена, стъпила на „Маргарит“.

— Стига ти да си там.

— Винаги ще бъда там.

В очите ѝ, впити в неговите, имаше стаена тъга.

— Понякога се плаша... при цялата тази...

— Аз ще се грижа за твоята безопасност. Случилото се няма да се повтори. — Бе наредил да се засили охраната около нея.

Тео си пое дъх и се опита да прогони ужасните спомени.

— Благодаря ти, че ме намери.

— Щях да те откроя, където и да си.

— Станала съм толкова ревлива. — Тя избърса очи със салфетката.

— Преживя прекалено много. — Пое си дъх, за да се овладее, защото изпита необуздало чувство за мъст. — Не биваше да страдаш толкова. — Чеченците бяха умрели същия следобед. Ако зависеше от него, щеше отново да ги убие. — Допада ли ти менюто на Минген? — смени той рязко темата, сякаш беше гост на официална вечеря, отдал се на безгрижно бърбене.

— Да. — Тео подсмръкна.

Дюра се наведе напред, взе мократа салфетка от ръката ѝ и избърса сълзите ѝ.

— Тогава е редно да ядеш повече. Бебето ми се нуждае от повече храна.

— Много ми е приятно, когато говориш така. Много съм доволна, че нося твоето дете.

— Бих искал да забравя за целия свят и да отплаваме с яхтата.

— Един ден и това ще стане.

— Ще се погрижа непременно да стане.

През следващите дни се посвети на целите си. Цели, които биха били непосилни за по-слаб мъж. Престоеше му да спечели война. Боней и Шолет се намираха постоянно в малката спалня на втория етаж и непрекъснато разпращаха съобщения по куриери. Дюра, Минген и голям брой прислужници обграждаха Тео с грижите си. По едно време тя дори възропта, че се чувства като пуйка, която угояват за Коледа.

— Просто понапълней заради мен, *ma chere* — увещаваше я Дюра. — Ще се възхищавам на всяка новопоявила се тлъстинка.

След пет дни Минген обяви, че вече може да се движи. Веднага приготвиха каруца с меко легло — скъпоценният товар нямаше да усети нито една от дупките или грапавините по пътя. От време на време Дюра яздеше до нея, но по-често той и Боней яздеха заедно, потънали в работа, а Шолет все пишеше бързо-бързо.

Тамир ги посрещна в Базелдорф. До Цюрих тя все глезеше Тео като дете. Бебето е в безопасност — бяха потвърдили и Минген, и Тамир. Дюра бе до нея. Австрийците още нямаха намерение да нападат.

Беше като блажен отдих.

Осигурената в Цюрих квартира отговаряше на изискванията на Дюра за пълна безопасност. Когато вдигна Тео от каруцата и я понесе по алеята към входната врата, той й каза усмихнат:

— Добре дошла в първия ни дом.

Тео погледна към импозантната фасада на вилата на хълма и усмихната пророни:

— Ще ме разглезиш.

— С най-голямо удоволствие. Пожелай си нещо, когато те пренасям през прага.

В този момент, сякаш по негласна команда, вратите се отвориха и в обширното антре мирно застана внушителен иконом.

Без да му обръща внимание, Дюра целуна Тео леко по носа.

— Готова ли си?

Тя затвори очи за миг, после ги отвори и кимна. Докато прекосяваше верандата и преминаваше през прага с широки крачки, Дюра изпита непознато щастие. Винаги си пожелаваше едно и също —

дълъг живот. Беше убеден и уверен, че останалото сам ще си го осигури.

„Запази го жив“, пожела си Тео.

Скоро след това Дюра тръгна да инспектира целия му поверен фронт. Препоръча на Директората укрепленията при Манхайм по десния бряг на Рейн да бъдат евакуирани, защото ангажираха безсмислено войници на незащитима позиция, а Виена даваше заповедите си бавно и мудро.

Австрийският канцлер Тугут искаше да задържи армията на ерцхерцога в Бавария и затова на Шарл му бе невъзможно да се придвижи към Швейцария. Развълнуван и ядосан, ерцхерцогът получи един от пристъпите си и поиска отпуск.

Докато той отдъхваше в имението си, го заместваше граф Оливие Уалис.

Дюра разбра за промяната и прецени, че мащабни военни операции едва ли ще бъдат предприети веднага, което му осигуряваше време да прегрупира собствените си сили.

След инспекцията Дюра се завърна в Цюрих. Беше последната седмица на април. Шпионите му докладваха, че Шарл се е възстановил и императорът е решил да го остави като главнокомандващ.

— Тази нощ не желая да ме безпокоите — уведоми Дюра помощниците си, след като бяха прекарали седмици наред върху седлата, — освен ако Шарл не изникне на левга от Цюрих. — Усмихнат огледа събралите се в кабинета офицери. — Позабавлявайте се, господа, и ако успеете да се откъснете от кокетките до десет часа утре сутринта, с радост ще ви видя в кабинета си. — Метна дисагите си през рамо и се отправи към вратата.

— Ще липсвате на хубавиците, сър — подхвърли весело Вижe с чаша коняк в ръка.

— Не се съмнявам, че ще бъдат достатъчно заети с вас.

Вижe вдигна чашата и усмихнат попита:

— Искат ли някой да се обзаложим дали той ще успее да се яви в десет?

— Ще бъде тук преди теб — увери го усмихнат Боней. — Дочух, че госпожица Жоржет не е спряла да плаче, докато те нямаше.

Любовницата на Виже не се славеше с вярност.

— Жоржет никога не плаче, както ти е добре известно, Анри. А и аз настоявам за вниманието ѝ, единствено когато съм тук. Иначе нямам никакви претенции.

— И на какво отгоре, след като имаш съпруга със *собствено* богатство?

Виже вдигна вежди.

— За щастие Сесил предпочита павираните улици и операта.

— Цюрих също има павирани улици и опера.

Виже погледна престорено строго.

— За бога, не ѝ го казвайте. А сега, ако някой от вас, господа, иска да се отбие при Жоржет заедно с мен — продължи той усмихнат, — тя и хубавите ѝ приятелки ще се опитат всячески да ни убедят, че много сме им липсвали.

15.

Преминавайки през портата на вилата, Дюра поспря да размени няколко думи с войниците от стражата и да им благодари за старанието.

— Австрийците няма ли да се раздвижат, сър? Започва да става страшно скучно.

— Дочухме нещо — обади се друг. — Шарл най-последно се канел да ни сплаши.

— Не е изключено да ги видим преди края на седмицата — отвърна Дюра. — И тогава вече няма да е така спокойно.

— Крайно време е, сър.

Дюра се усмихна.

— Да се стои на стража ви се струва прекалено кротко, така ли?

— Ами... Не се обиждайте, сър, графинята е много мила, но това не е истински бой.

— Не се ли чувствате достатъчно заети?

— Учи ни да четем заедно с другите, затова не може да се каже, че не сме много заети, а и съпровождането на децата и майките им напред-назад... Но все пак чакам с нетърпение да поставя ерцхерцог Шарл на мястото му.

— Децата? — попита Дюра неразбиращо.

Във всекидневните писма от Тео не се споменаваха никакви деца, нито четене, а само отдиш в леглото.

— Става въпрос за училището на графинята, сър. Включени са онези от нас, които не знаем да четем и пишем, както и децата на войниците, придружавани от майките си. По мои сметки сме горе-долу около двеста души.

— Тук ли се провеждат заниманията? — Дюра едва прикриваше силната си изненада.

— Тук и в лагера долу при реката. Не знаехте ли, сър? — попита колебливо първият войник. — Тя каза на майор Линдер, че има вашето съгласие.

— Сигурно съм забравил... — промърмори той.

— Е, тя се справя чудесно. Грир и аз вече пишем имената си почти без грешка.

— Поздравления! Кога започва... училището й? — Дюра се чудеше с колко ли време разполага, за да отмени заплануваното.

— Точно в осем, сър. Графинята все ни повтаря, че очаква всички да сме там навреме и бодри.

— Разбирам. Благодаря ти...

— Хърбърт, сър. С вас съм от Риволи, сър.

— Доста места из Европа видяхме оттогава — подметна Дюра дружелюбно.

— И сега ще си ги вземем веднъж завинаги, сър.

— Май ще е най-добре! — съгласи се Дюра с бегла усмивка.

— Няма да има никакви проблеми, сър, щом вие ни водите.

— Ще се видим сутринта.

— В училището ли, сър?

— Вероятно.

— Училище значи! — срязва Дюра майор Оливие Линдер, когото бе оставил за началник на охраната във вилата, още щом прекрачи прага на къщата.

Веждите му бяха свъсени, докато сваляше ръкавиците си.

— Графинята ме увери, че има одобрението ви, генерале.

Едната му вежда се стрелна нагоре.

— Доста хора идват тук, разбрах.

— Три дни в седмицата, сър.

— И къде точно се събират, за бога?

— Извадихме мебелите от салоните за гости.

— Господи! Колко се събират?

— Около двеста, сър.

— Двеста! Та дамата е можела да прихване някоя зараза.

— Графинята се погрижи за бани, сър. Децата и майките са винаги чисти.

— Смаян съм, Оливие.

— Виждам. Да разбирам ли, че дамата е пропуснала да спомене това пред вас?

— Графинята ме уверяваше, че всеки ден си лежи в леглото и си почива. — При тези думи майорът не успя да потисне усмивката си. Като добре възпитан човек, той побърза да се извини. — Няма значение, Оливие. Няма да те уволня, само защото си показал разбиране — обяви Дюра с усмивка. — Но ще ти намаля заплатата, задето си допуснал графинята така лесно да те баламоса. Къде е младата учителка? Искрено се надявам за днес училището да е приключило.

— О, да. Тя ги храни в четири часа и ги изпраща да се прибират, за да си учат уроците.

— Графинята очевидно е изключително добре организирана.

— Такава е, сър. Много е компетентна. Ще я намерите в дневната, сър.

Дюра тичешком се изкачи по мраморното стълбище, нямаше търпение да види Тео. Тя го поздрави от шезлонга до прозореца, разтвори ръце и се усмихна.

— Чух, че си се върнал.

— Почиваш си, виждам. — Той тръгна към нея. Ботушите му потъваха в скъпия килим. — Изглеждаш великолепно.

— И се чувствам великолепно. Целуни ме, скъпи. Толкова ми липсваше.

Приседна и изпитателно се загледа в нея.

— Какво, някоя фльонга ли се е развързала?

Той поклати глава.

— За три седмици си забравил как изглеждам?

Ново поклащане на главата.

— Сърдит ли си ми?

— Има ли за какво да ти се сърдя? — Не пропусна да забележи плъзналата по лицето ѝ руменина.

— В отлично здраве съм, ако това те тревожи.

— Чудесно. Имаш ли нещо да ми казваш?

Миглите ѝ се сведоха за миг, а когато се вдигнаха отново, през тях проблеснаха дълбоките ѝ зелени очи.

— Значи си научил?

— От няколко места. Чудя се как така не разбрах какво стана тук, докато ме няма. — Направи пауза. — Ами ако нещо се бе случило с бебето?

— Минген ме увери, че съм напълно здрава. Неразположението ми е било временно. Оттогава нищо ми няма. Никакви болки, никакви спазми... Много съм силна, скъпи. Винаги съм се радвала на отлично здраве. Питай Тамир.

— И тя ти позволи да се захванеш с това?

— Знае, че нищо не може да ме спре. Пои ме с билки и отвари, за да ми даде сили. Иска бебето да е момче.

— Господи!

Той неволно се засмя, усетил колко е безпомощен пред тази конспирация, която включваше дори придобити в Сибир магически умения.

— Бях сигурна, че ще ме разбереш.

— Напротив — нищо не разбирам, но ти ще ми обясниш.

— Много ще ти харесат, скъпи. Децата са толкова сладки, така жадни за знания, а майките им са ти дълбоко благодарни.

— На мен?

— Защото финансираш училището.

— Това пък как съм го направил?

— Питай Лазун. Няма да мога да ти го обясня съвсем точно. Той дори намери достатъчно учебници за всички. Знаеш ли, че е бил йезуитски свещеник преди войната?

— Половината политици са бивши свещеници. Църковната йерархия ги е научила на какво ли не. Но ме е грижа единствено за теб. Сигурна ли си, че трябва да го правиш?

— Все *нещо* трябва да правя. Направо ще полудея, ако лежа в леглото по цял ден. А и децата имат нужда от мен. Не бива да ме спираш.

— Сякаш бих могъл — възрази й ласкаво Дюра. — Поне досега не съм успявал.

— Няма да съжаляваш.

— До сутринта искам подробен доклад от Минген за хигиенните условия. Виждал съм в подобни лагери да се разпространява опасна треска с катастрофални резултати.

— Раздадохме сапун на всички семейства. А Тамир помага при някои по-леки случаи. Познанията й за билките са невероятни. Миналата седмица помогнах при израждането на две бебета. Направо божествено!

— Господи, Тео, не бива да правиш подобни неща. Ужасяваш ме. Не си ли даваш сметка колко са опасни условията в лагера? Нещо може да ти се случи. Как да те предпазя?

Все още го преследваше спомена за нейното кървене, тогава се чувстваше така безпомощен.

— Внимавам, скъпи. А Тамир ни кара да си мием ръцете по хиляда пъти на ден. И не прием водата от лагера. Тя проявява по-голяма предпазливост дори от теб. Добре съм.

— Трябва да въведем някои правила!

— Правила или заповеди?

Дюра тихо изруга.

— Желая това дете толкова много. Никога не бих направила нещо, с което да му навредя. Не се сърди, скъпи. Просто ме обичай.

Устните му се извиха в усмивка.

— Това е лесната страна на въпроса.

Всичко останало — нейният съпруг, неговата съпруга, армията на ерцхерцога, хилядите километри, които разделяха родините им, опасностите, които грозяха Франция, като че ли нямаше значение.

— Толкова много ми липсваше, а ти дори още не си ме целунал. Само ме упрекваш!

— Може ли да поговорим за училището утре сутринта?

— Преди осем.

— Дали няма да постигнем компромис?

— За какво?

— Да провеждаш занятията тук, а не в лагера.

— Ще се наложи да освободим още стаи.

— Не ме интересува, дори да изпразниш всички стаи, освен тази — довърши той усмихнат.

— Толкова си мил!

— И други са ми го казвали.

— Но не като мен — прошепна тя закачливо.

— Разбира се — отвърна той галантно и чаровно.

— А сега трябва да ме прегърнеш. И да ме целунеш, преди да ме любиш.

Само на сантиметри от устните ѝ той застина, проумял последните ѝ думи. Изправи се и тихо отвърна:

— Няма да те любя.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Естествено, че ще ме любиш.

Той се отдръпна и се настани на близкия стол.

— Не, няма.

Надигайки се, Тео възкликна смаяно:

— Не говориш сериозно, нали?

— Има опасност да те нараня.

— Андре — спря го раздразнено тя, — напълно съм здрава. Няма как да ме нараниш.

Той само поклати глава.

— Попитай Минген. — Гласът ѝ се извиси. — И той ще ти каже, че съм напълно здрава.

— Няма защо да говоря с Минген. Не възнамерявам да поемам никакви рискове.

— Ще умра от копнеж по теб — проплака Тео с умоляващ поглед. — Будя се нощем влажна от желание. Знаеш ли колко дни те няма?

Гласът ѝ стана дрезгав шепот. В дълбоките ѝ зелени очи светеше неутолима жажда. Тя докосна куртката му и започна да разкопчава копчетата.

Ръката му спря нейната.

— Не!

Тео се наведе и се притисна към него, а гърдите ѝ попаднаха в ръцете му.

— Ще ме обладаваш много бавно, а аз няма да мърдам. Просто искам да те усетя в себе си...

Той затвори за миг очи, за да прогони надигащата се похот. Не беше погледнал друга жена през изминалите седмици. Не беше пожелавал друга, докато офицерите му се забавляваха нощем. И то не от принципност, а защото другите жени не го привличаха. Приближените му не спряха да му се присмиват, но той остана непоклатим.

— Не — грубо отсече Дюра и отдръпна ръцете си. Изправи се рязко — никак не бе сигурен дали насаме с нея би успял да ѝ устои.

— Андре, моля те! Моля те... Заради мен...

Би трябвало да излезе, мина му през ума, но това изискваше повече воля, отколкото имаше в момента, когато топлината на тялото ѝ

бе само на сантиметри от него и го изкушаваше до умопомрачение.

— Поговори с Минген — не отстъпваше Тео. — Моля те, скъпи. Той ще те убеди.

Неспособен да помръдне от силните желания, които го раздираха, Дюра премисляше предложението. В това време Тео се надигна, прекоси краткото разстояние, което ги делеше, и обви кръста му с ръце, за да се притисне по-плътно до него. Той едва чуто пророни:

— Ще видя какво ще каже докторът.

Разкъсван между унижението и тревогата, Дюра тръгна към малкия кабинет на Минген в задната част на вилата. Отвори вратата и застана на прага мълчалив и нерешителен.

Минген, седнал зад бюрото, вдигна глава и се усмихна.

— Върна се значи.

— Преди няколко минути.

— Предполагам, че си ядосан заради училището.

С това Минген си обясни хладното държание на Дюра.

— Да. Не биваше да го допускаш.

— А ти би ли успял да я спреш?

Пробягналата по лицето на Дюра усмивка заприлича повече на гримаса.

— Колкото ти си успял. Тук ме води... — Пое си дълбоко въздух.

— ... една проклета дилема. *Merde!* Току-що говорих с Тео — подхвана наново той, поколеба се, а после забързано завърши, — и не успяхме да постигнем съгласие по един въпрос.

— За училището ли?

Дюра прокара ръка през разпилелите се по челото му къдрици.

— Не.

— Но все пак е нещо, в което мога да ви помогна?

— Ами... Не успяхме да се споразумеем... Макар Тео да е на мнение... О, по дяволите! — избухна Дюра. — Господи! Страшно неловко се чувствам.

— А, за сексуална дилема — промълви Минген, досетил се за естеството на проблема от видимото неудобство на Дюра.

— Никога преди не съм искал разрешение — изсумтя генералът. — Дори когато бях много по-млад. — Стоеше изопнат като стрела, а

едрото му стройно тяло изпълваше рамката на вратата. — Страх ме е дори да я докосна.

— А няма защо — увери го Минген тихо. — Тя напълно се е възстановила.

— Наистина ли? Възможно е да се възстановиш след такава загуба на кръв?

— Тео няма трайни поражения. Както и детето. Те са напълно здрави.

— Вече си по-убеден, че детето е наред, така ли?

— Да. Макар че нищо не е сигурно при една бременност.

— В което именно е въпросът. Не искам да поемам никакви рискове, когато става дума за Тео.

— Тя е много здрава, генерале. Бъди сигурен, че няма да ѝ навредиш. А сега, тъй като губиш в този спор — завърши той с усмивка, — трябва да се извиниш на графинята.

— С удоволствие, Минген. Но не мисля, че губя. Благодаря ти... Благодаря ти много, че си се грижил за Тео.

— Аз ти благодаря, че помогна на Прусия да запази неутралитета си.

— Удоволствието бе мое, хер Минген. — Дюра леко се поклони. — Приятна вечер.

— И на теб, сър — промълви Минген, но Дюра вече бе изчезнал в коридора.

— Увери те, че всичко е наред, нали?

При появата на Дюра Тео спря да кръстосва нервно стаята.

Дюра отвърна сдържано:

— Права си. Потвърди, че си напълно здрава.

Тя тръгна към него със сияйна усмивка.

— Нали ти казах. Чувствам се прекрасно. — Взе ръката му в своята и преплете пръстите им. — Само дето чудовищно ми липсваше...

Дюра вдигна ръката ѝ и нежно я целуна.

— Все пак дай ми малко време, за да свикна с всичко това.

Прекося стаята и застана до прозореца, през който се виждаше езерото.

— Не искаш ли бебето?

Стоеше съвършено неподвижна, наблюдаваше гърба му, а сърцето ѝ биеше учестено.

— Искам го, естествено — отвърна той безчувствено, взрян в проблясващата повърхност на езерото.

Реалната възможност да има дете го бе връхлетяла с цялата си сила на връщане от кабинета на Минген.

— Какъв ентузиазъм само — иронично подметна тя.

— А ако възникнат проблеми? Дори Минген призна, че няма абсолютна сигурност. — Никога нямаше да забрави гледката как тя лежи окървавена в канавката.

— Няма да възникнат. А ако все пак нещо стане, Минген е тук. Нали каза, че желаяш това дете?

— Но действителността действа отрезвяващо.

— Това пък какво значи?

— Представа нямам. — Беше отсъствал три седмици и преди да замине, приказките за бебето му се струваха по-скоро желание, отколкото реалност. Извърна се от прозореца и продължи: — Обичам те, Тео. През изминалите седмици няма секунда, през която да не си ми липсвала. Поне десетина пъти бях готов да изпратя да те доведат при мен.

— Трябваше да го сториш.

— Мислех, че си на легло.

— Не се налагаше, но ти бе така настойчив в писмата си, че не ми се спореше.

— Помисли си, скъпа... Може да мине време, преди да се приспособим...

— Към бебето ли?

Тя не откъсваше изпълнен с очакване поглед от него.

— Към бебето и здравето ти. Никога преди не съм бил баща.

— Трябва ли да получа бележка, подписана от Минген? — попита тя с бегла усмивка, защото добре разбираше обзелите го тревоги. — И аз никога не съм била майка, но знам, че се чувствам великолепно. Как да те убедя? Да ти покажа ли колко съм здрава? — Започна да разкопчава брошката на врата си.

— Недей! — Беше напрегнат. — През последните няколко седмици се нагледах на кокетки.

— Така ли?

В зелените ѝ очи проблеснаха предупредителни пламъчета.

— Не съм казал, че съм ги докосвал — продължи той навъсено, отпусна се на тапицирания стол, облегна се и затвори очи. — Защо се караме? И двамата ще го преживеем, ако не се любим известно време.

— Аз няма.

Очите му се отвориха рязко и се впиха в нея.

— Поне ще ме вземеш ли в прегръдките си? — умолително произнесе тя. — Броих секундите до завръщането ти.

Той се усмихна печално и разтвори ръце.

— Кажи ми какво видя по време на пътуването. — Тя се настани в скута му и се облегна на него.

— Стотици километри незащитени граници — промърмори той, галейки копнинените ѝ коси. Тялото му се изпълваше със задоволство.

— Това тревожно ли е?

Дюра се засмя на прекалено меката дума.

— Да, но не в този момент. Сега ми се ще да мисля за теб. И как закусваме заедно в леглото.

— А защо не вечеря?

— Апетитът ти очевидно е огромен.

— Щеше ми се и твоят да е такъв — измърка тя.

— Шшт... Опитвам се да проявя въздържание.

— Да помолим Минген да е на разположение, в случай че нещо не е както трябва?

Вдигна брадичката ѝ и строго я погледна.

— Безсрамна кокетка!

— Виже твърди, че мъжете винаги и с всяка са готови да се любят. — Очите ѝ развеселено блестяха.

— Кога точно го заяви Виже?

— В манастира. Той и някакъв войник се възхищаваха на доста реалистичното изображение на Свети Себастиан.

— Това ли е всичко? — попита с облекчение Дюра.

— Подметна нещо и за публичен дом във Венеция...

На Дюра му бе необходимо известно време, за да си възвърне дъха.

— Виже говори прекалено много. Надявам се да е споменал, че това всъщност бе представление, а ние — просто зрители.

— Да, скъпи. Каза още, че любовницата ти била с теб. Доротея ли беше?

— Много сме дръзки тази вечер.

— На нея допаднаха ли й младите момченца?

— Не знам. Не помня. Дори нея не помня.

— Надявам се споменът за мен да е по-траен.

— Докато океаните не пресъхнат, скъпа. Това достатъчно дълго ли е?

— Да. — Тя се надигна да го целуне.

Дюра се опита да се отдръпне, но Тео задържа лицето му решително между дланите си и бавно и с наслада докосна устните му със своите.

Можеше да се освободи от прегръдката ѝ — поне десетина пъти му мина през ума да го стори. Ала страстта отне решителността му и той вдигна ръце, за да я погали по раменете и гърба. Топлината на тялото ѝ караше сърцето му да бие по-бързо.

Тя усети как лека тръпка преминава през него и, насърчена, започна да разкопчава куртката му копче по копче. После пъкна ръце под дрехата и докосна гърдите му.

— Не! — Гласът му потреперваше.

От допира ѝ го побиваха тръпки — същото усещане предизвикваше и той у нея. Тя се наведе напред и го целуна леко, ненастойчиво.

— Поне ме остави да те целувам.

Той не отвърна, но ръцете му се впиха в раменете ѝ. След малко вече усещаше набъбналата му ерекция да се опира в дупето ѝ. Дишането му бе неравномерно. Все така впиваше пръсти в раменете ѝ.

— Нараняваш ме.

— Извинявай — едва произнесе той и отслаби хватката. Облегна се назад на стола. Пое си дълбоко дъх. — Не искам да го правим.

— Държиш се като егоист.

Лека усмивка заигра по устните му.

— Не ми е за първи път.

— И това ме прави много нещастна! — Едва прикриваше страстта си. — От мен се очаква пълна целомъдреност през следващите седем месеца, така ли?

Той остана загледан в нея известно време. После отклони поглед, за да се въздържи да не произнесе острите думи, които му хрумнаха. Когато отново я погледна, очите му бяха студени и твърди.

— По дяволите, нямам никаква представа! — просъска с тих гърлен глас. Сграбчи я през кръста и я отмести от себе си. — Наистина нямам никаква представа! — Едва дишаше. — Е, какво ще кажеш за това?

Бесен, прекоси обширната стая, облегна се с ръце върху рамката на прозореца и се загледа през него. Господи, бе готов да чука всичко... Въздъхна. Нямаше смисъл. Докато в ума му ясно отекваха думите на Минген, споменът от подгизналата в кръв Тео все още го измъчваше.

Вероятността да стане баща пробуждаше и редица потискани досега болезнени спомени. Преди много години бе имал син. Тогава не му позволяваха да види Камий, дори му забраняваха да ѝ пише. Едва месеци след раждането узна, че синът му е умрял. Така и никога не го видя.

Тео се приближи. Дюра дори не се извърна. Тя прокара пръсти по отпуснатата на рамката на прозореца ръка и се загледа как черните косъмчета настръхват при допира ѝ. Той обърна глава.

— Съжалявам...

Дюра сви нервно рамене.

— Каква адска каша!

— Няма защо да бързаме. Ще почакам.

Този абсурд — тя да почака, сякаш той го иска — го накара да се усмихне.

— Не съм убеден, че е по силите ни.

— Е, нека поне да опитаме. — Тео се мушна под ръката му и обгърна кръста му. — Мисля, че мога да изчакам. — Този път тонът ѝ бе закачлив, а в очите ѝ проблясваха дяволити пламъчета. Ясно схвана, че като говори за изчакване, тя всъщност има предвид секунди. — Да цитирам ли отново мнението на специалиста хер Минген?

Запуши устата ѝ. Тя близна дланта му. Дюра рязко изтегли ръка.

— Намирам за изключително трудно да те съблазня. — Гласът ѝ бе пълен със страст.

— Това е истински ад! — Той припряно прокара ръце през косите си. Тялото му се стегна, когато ерекцията му неволно се

докосна до Тео. Мигом отстъпи, но и двамата я бяха усетили.

Без да мисли повече за нищо, отдал се единствено на усещанията си, той взе ръката ѝ и я прокара по слабините си.

— Докосни ме — дрезгаво помоли, притискайки се в ръката ѝ. — Това можеш да направиш за мен.

Тео започна да разкопчава панталона му. Сетивата ѝ горяха от желание. Със затаен дъх извади твърдия му щръкнал пенис и нежно докосна връхчето — този източник на наслада ѝ действаше като магнит. Той набъбна при допира ѝ, уголеми се, издължи се и демонстрира цялата си прелест. Плъзна пръсти по него. Цялото тяло на Дюра се напрегна в очакване. Без да отпуска пръсти, тя не спираше да ги движи нагоре-надолу по органа му. Налагаше свой ритъм.

Очите му бяха затворени, а гърбът извит назад и облегат върху рамката. Тео сведе глава и докосна копринения връх с език. После пъхна набъбналата глава на члена в устата си. Не успяваше да му се насити и го засмука в захлас. Той простена, пъхна пръсти в косите ѝ и здраво стисна главата ѝ, докато тя ту се отдръпваше, ту отново поемаше целият му член.

— Господи...

Накара я да коленичи и се впусна още по-дълбоко в устата ѝ. През цялото време я държеше така здраво, че тя не можеше да мръдне. Тео се опита да се отдръпне, за да продължи играта, но той така дълбоко проникна в нея, че почти я задави.

Мигом я освободи и с тихо проклятие се настани на пода до нея. Милваше я и не преставахе да повтаря:

— Господи! Не биваше да го правя...

— Мина толкова много време... Желая те. Умирам за теб.

Дюра отметна косите от лицето ѝ и избърса устните ѝ с ръкав.

— Ще сторя същото за теб.

— Май не го искам. Искам истинското нещо.

Усмивката му стана още по-широка, заради думите, които тя предпочиташе да използва, но когато заговори, стана ясно, че е непреклонен.

— Не мога да го направя.

— Или това, или нищо. Ти реши.

За дълго остана вгледан в нея със съвършено непроницаем израз. Мина ѝ през ума, че вероятно току-що се е обрекла в обозримото

бъдеще да живее без секс.

— Добре. Ти спечели.

Взе я на ръце и я отнесе до леглото. Тео понечи да каже нещо, но той плътно прилепи устни към нейните, за да заглуши думите ѝ, защото не желаше да разсъждава повече. Знаеше само, че тя го обича.

В следващия миг вече лежаха голи — него много го биваше да съблича жени. Тео не пропусна този факт и го попита как се е научил, но Дюра само отвърна:

— Няма да говорим сега за това. — Пенисът му се опря в срамните ѝ устни. — Попитай ме по-късно.

Прояви изключителна предпазливост, докато проникваше в нея. Правеше го така внимателно, сякаш бе от стъкло.

— Още... Още... Я виж! Всичко е наред! — Настояваше разгорещено, дори се надигна, за да му даде възможност да погледне.

Гледката на розовите ѝ слабини, влажни, горещи и готови да го приемат, така го плени, че вече нищо не бе в състояние да го спре.

Не се нуждаеше от никакви други увещания. Отдаде се на естествената си същност — силно сексуален мъж, надарен с всевъзможни таланти и въображение.

И тя остана доволна, изключително доволна.

Стигна до екстаз.

Няколко пъти.

И той бе невероятно удовлетворен от случилото се. Беше си възвърнал любовницата.

16.

В Цюрих прекараха заедно няколко дни — блажени, сладки дни по време на големи вълнения. Дюра работеше трескаво и всеотдайно през деня, за да може да прекарва нощите си на спокойствие с Тео. Тя пък запълваше дните си с децата и училището.

Австрийците бяха принудили френските войски, бранещи основната комуникационна линия между Швейцария и Италия, да изоставят позициите си и Дюра отвърна, като изгори моста над Рейн при Шафтхаузен. Обещаните припаси от Париж не пристигаха, не се появиха и шестте бригади, които очакваше от Хелвеция.

В района на Гризон няколко хиляди селяни, предвождани от свещеници и насърчавани от австрийците, сериозно възпрепятстваха връзките и снабдяването. Директоратът направи нещата още по-тежки, като нареди на Дюра да изпрати петнадесет хиляди мъже в помощ на притиснатата армия в Италия. Два дни по-късно той се принуди да евакуира всички от Гризон.

Тео подразбра, че един корпус под ръководството на ерцхерцога вече напредва. Новината се разпространи из целия лагер и войнишките съпруги се подготвяха да последват мъжете си. Няколко батальона дори вече се бяха преместили на изток.

През първата седмица на май след силна атака дивизията на Меранд беше отблъсната отвъд Рейн. Но австрийците бяха претърпели вече сериозни загуби и напредваха бавно. Атакуваха пак седмица по-късно, когато Наундорф прекоси Рейн на няколко места и се установи успоредно на река Тур, северно от Уинтертър.

Това представляваше сериозна заплаха за комуникациите на Дюра. Самият той имаше намерение да премести командния си пост от Цюрих в Уинтертър.

— Идвам с теб — обяви простичко Тео, когато той влезе в квартирата вечерта, преди да замине. — Няма смисъл да го подлагаме на обсъждане. Щом жените на войниците могат да ги последват, значи

мога и аз. Ще им помагам, Андре. Знаеш колко трудно се оцелява при битки.

— Знаеш правилата обаче. — Той разкопча куртката си и я метна на дивана. — И когато наредя да се оттеглиш в тила, ще го направиш, без да спориш. Няма да те отпратя, преди да е абсолютно наложително. Не желая австрийците да те пленят. — Съзнателно премълча за руските им съюзници.

— Разбирам.

— Лазун ще се погрижи да имаш провизии. Ще ти отпусна десет каруци, но ще се наложи сама да разпределяш храната. — Седна, за да си свали ботушите. — Не съм в състояние да ти дам войници.

— Няма нужда. Благодаря ти, скъпи. Има няколко жени, които са напълно годни да карат каруците. Ти вече се запозна с Мари — подхвърли тя. — Тя ги организира в малки отряди.

— Ти ще имаш охрана през цялото време.

Умората му изведнъж пролича. През последните дни работеше неспирно.

— Знам. Няма да споря — съгласи се тя. — Гладен ли си? Оливие ми каза, че вечерята ще е готова, щом поискаш.

— Не съм гладен.

— Кога хапна за последен път?

Дюра сви рамене. В главата му се нижеха последните детайли преди заминаването.

— Не помня. Май тази сутрин с теб.

Погледът му не бе фокусиран, а тонът му бе разсеян.

— Къде отплава?

Насочи очи към нея.

— Извинявай, скъпа. Знам къде съм и къде бих искал да остана. Какво е приготвил Оливие за вечеря?

— Пъстърва с пресен грах. Има и диви ягоди.

— И пудинг за десерт?

— Естествено. Как бих оцеляла без пудинг.

— Храната в Уинтертър сигурно ще бъде по-простичка.

— Тогава сама ще си правя пудинг.

— Каква изобретателна жена!

— Щом успях да те намеря.

Пресегна се и я придърпа така, че тя се опря между краката му.

— И за да си щастлива, вероятно ще се наложи да те любя тази вечер. — Плъзна ръце по талията ѝ.

— Дали разполагаме с достатъчно време преди вечеря?

— Предпочитам да изям теб, вместо пъстървата. Като ордьовър. — Бързо се залови да разкопчава копчетата по гърба на роклята ѝ. — Къде ти е долната риза? — Весели пламъчета заискриха в очите му.

— Мислех да спестим време. Чакам те вече повече от два часа.

— Ммм... Чудесна награда в края на един изморителен ден.

— Може би наградата е за мен?

Той се засмя.

— Значи си готова.

— О, да. — Тя разтвори бюстието си. — Ето ти ордьовър.

Наведе се напред и постави едното си зърно между устните му.

Панталоните му бяха разкопчани светкавично и все така, с пълна уста, той я положи в скута си, а ерекцията му проникна дълбоко в нея — въздишката ѝ премина в удовлетворено стенание. Обгърна с крака бедрата му, а той я подхвана за таза, за да я повдига и спуска в равномерен бавен ритъм. Хващаше ту едното, ту другото ѝ зърно. Държаша се така, сякаш разполагаха с цялото време на света, все едно просто запълваха часовете до вечеря в един съвсем обикновен живот.

Той си играеше с гърдите ѝ, целуваше брадичката ѝ, леко хапеше ухото ѝ. Ала тя нямаше търпение да го изчаква. Както винаги го пожелаваше в момента на появяването му в стаята, още преди да я е докоснал.

При първите си потрепервания се вкопчи в него, за да го усети още по-дълбоко във влагалището си. Той нежно промърмори:

— Толкова си лесна. — И по-здрави стисна дупето ѝ, за да поеме ритъма, който тя налагаше и който ги отвеждаше в техния блажен рай.

Командният пункт на Дюра се установи в Уинтертър на другия ден следобед. На следващото утро той контраатакува с дивизиите на Удино и Султ. Успя да отблъсне австрийците, които дадоха 740 жертви, 1400 ранени и 3000 пленници. Общите загуби на французите едва ли достигаха 800. Войниците на Наундорф се оттеглиха при Рейн.

Ала продължаващата заплаха за комуникациите и численото превъзходство на врага го убеди да спре да излага войниците си на

опасност, като ги държи на предни позиции източно от Цюрих. Преди австрийците отново да нападнат, Дюра изтегли централния сектор в лагера, който бранеше града. В същото време дислоцира левия си фланг отвъд река Лимат. Това му осигури много силна защитна позиция, понеже мочурищата при Глат представляваха естествена бариера.

За момента Дюра успя да стабилизира фронта си, но ерцхерцогът вече получаваше подкрепления от Германия.

Два дни по-късно австрийците отново напреднаха и се озоваха в опасна близост до френските позиции. На 3 юни силите на ерцхерцога нападнаха французите при Цюрих. След един ден ожесточени боеве австрийците най-после изоставиха бойното поле. Но на сутринта на 4 юни подновиха атаката, съсредоточавайки се върху възвишенията около Цюрих и мостовете над Лимат.

Особено тежки битки се водеха при височините. Австрийците предприеха многократни опити да ги завладеят и задържат, но френските войници неизменно ги отблъскваха. Дюра лично поемаше командването, в случай че някои позиции са особено застрашени.

От прозорците на вилата Тео наблюдаваше атаката. Понеже никога досега не бе ставала свидетел на бойни действия, тя стоеше напрегната и ужасено потрепваше всеки път, щом зърнеше Дюра да язди начело под дъжда от куршуми. Кокалчетата на ръцете ѝ побеляха от силното стискане на рамката на прозореца. През цялото време не престана да се моли за него.

Как успява да прави това, чудеше се тя, ден след ден, година след година. Беше едновременно ужасена и поразена от безмерната му храброст.

Денят преваляше. Австрийците започнаха да се оттеглят.

Ерцхерцогът не успя да пробие френските редици, макар че загуби 3000 войника, и преустанови битката. Френските жертви възлизаха едва на половина на противниковите. Генерал Удино бе сериозно ранен, а генерал Шерин почина от раните си. Дюра намери време само колкото да изпрати бележка на Тео, той и щабните офицери щяха да прекарат нощта в обмисляне на следващите бойни действия.

На другия ден заваля пороен дъжд и австрийците не предприеха нищо. Французите пък бяха изтощени от локалните атаки. Дюра се опасяваше да не би врагът да поднови нападенията си на следващата

сутрин и понеже не бе сигурен дали хората му ще издържат, реши да изостави лагера при възвишенията и да се оттегли към Утлибърг, на три километра югозападно. Направиха маневрата безпрепятствено през нощта на 5 юни. В ранните часове позициите на Дюра вече бяха далеч по-силни отпреди, а неудобството да се бият в града с неговите единадесет хиляди жители бе преодоляно. Въпреки твърденията на австрийците, че са превзели Цюрих, те не можеха да напреднат и на метър от него.

Настаняването в Утлибърг предизвика силно недоволство в Париж. Това настроение се засили още повече след преврата на 18, когато трима от Директората бяха сменени.

Всекидневно пристигаха писма с оплаквания, породени от бездействието на Дюра, и настоявания за офанзива. Враждебно настроени към него политически фракции публикуваха материали за убийствени загуби. Бернадот, новият военен министър и враг на Дюра, правеше всичко възможно да го премахне от поста главнокомандващ. Стигна дори дотам, че подписа заповед за отстраняването му. Проблемите с продоволствието пък станаха толкова сериозни, че накрая Дюра уволни всички доставчици и назначи специални войнишки отряди.

Отвратен от цялата политическа некадърност и злоба, най-накрая той писа до Директората.

„Понеже съм информиран за опитите на моите клеветници да критикуват военните ми операции, искам да ви обърна внимание, че през последните два месеца непрестанно сигнализирах за лошото снабдяване на армията... Повече от месец някои дивизии получават една трета или дори една четвърт от дажбите си... Ако пред мен имаше плодородни земи вероятно щеше да има смисъл да напредвам. Но колкото по-напред се придвижвам, толкова повече се отдалечавам от източниците на храна. Транспорт почти няма. Военният министър, от когото поисках 600 товарни мулета, отлично знае, че не съм получил нито едно. Ръководената от мен армия наброява 60 000 души и отговаря за огромна територия. Всяко придвижване напред

би било изключително опасно. Ще предприема такава единствено при гарантирани доставки...

Опитът и успехите ми във военния занаят ме карат категорично да твърдя, че Дунавската армия не е в състояние да предприеме офанзива. Придвижването, което ми нареждате да предприема, ще се окаже бедствено. Затова, уважаеми Директори, назначете мой приемник, след като ме отстраните от командването на армията, но се съобразете с исканията ми.“

— Дяволите да ги вземат и тях, и безсмислените им заповеди — фучеше Дюра. — Защо трябва да излагам хората си на опасност заради невежеството? Нека Моро поеме командването. — Предполагаше се, че Бернадот е предал ръководството на Дунавската армия в ръцете на приятеля си Моро. — Австрийците ще прекосят границата само след седмица.

— Барас и Роже-Дюко могат да отменят заповедта на Бернадот — обади се Боней, седнал до Шолет, който преписваше на чисто писмото.

Мъжете седяха пред къщурката, която Дюра бе приспособил за своя квартира, а грубата маса и столове служеха като временен кабинет. Заобикаляха ги високи борове, през чийто клони проникваше слънцето. Гледката към равнините долу бе забележителна.

— Бернадот би искал да е крал. Жалко, че не е спечелил нито една битка. Тогава щеше да има по-големи шансове.

— Париж не е наредил отстраняването ти от поста засега — напомни Боней.

— И съм смаян, че Моро въобще обмисля поемането на командването. Копелето се страхува от всякаква стрелба.

— Но той няма да припарва до бойните линии, *mon ami* — увери го спокойно Боней, който разбираше гнева на Дюра, но подхождаше по-хладнокръвно.

Генералът се извърна към него.

— Никога ли не повишаваш тон? — По лицето му неволно се появи усмивка.

Боней сви рамене.

— Не бих се ядосвал заради Бернадот. След месец няма да го има, а списъкът с враговете му е доста дълъг.

— Значи да не се подготвям за оттегляне от командването?

— Във властта има достатъчно мъже, които съзнават, че не бива да те губят.

— Но дотогава... — Дюра въздъхна. — Омръзна ми да ме обсипват с писма и някакви глупаци да настояват да нападам.

— Вече месец не изпълняваш тази заповед...

— Нужни са ми обещанията от началото на пролетта подкрепления. А и няма да е зле да получим и продоволствия.

По-здравомислещите глави в Париж надделяха и не бе посочен приемник на Дюра. През юли най-после пристигнаха подкрепленията — осемнадесет хиляди души. През целия месец линията около Цюрих остана спокойна и макар да бе невъзможно да се забрави войната, летните вечери бяха тихи, а бризът — освежаващ. Австрийците не разполагаха нито с достатъчно сили, нито имаха добра организация, за да предприемат по-мощна атака.

Дюра и Тео прекарваха заедно тези седмици преди началото на военните действия. Къщурката под боровете се превърна в техен оазис, където дори Тамир не ги безпокоеше, освен ако Тео не я повикаше. Тя съзнаваше с колко малко време всъщност разполагат. Това постоянно се въртеше в главата ѝ. Не минаваше ден без съобщения за придвижването на австрийските войски, които всеки момент очакваха и руски подкрепления.

— Напомня ми за вкъщи — обяви една вечер Тео, докато наблюдаваха как небето сменя цвета си при залеза на слънцето. — Боровете, необятното небе и хладният въздух. Мислиш ли, че някога ще дойдеш у дома при мен?

— Когато войната свърши, ще дойда където искаш с теб. — Седяха един до друг, а ръката на Дюра лежеше върху нейната. — И колкото сме по-далеч оттук, толкова по-добре.

Подкрепленията му пристигаха, армията на Дюра се засилваше. Съвсем скоро щеше да е готов да нападне.

Но преди това се налагаше да отпрати Тео.

Вече говори с Боней, а Минген се съгласи да придружи Тео и Тамир до Париж и да остане с тях, докато се роди детето. Снабдиха се и с необходимите документи.

Бременността вече започваше да ѝ личи, а това означаваше, че тя трябва да се озове в безопасност, докато още е в състояние да пътува. Утре ще ѝ го съобщи, обеща си Дюра наум. Но не го стори. Както не го стори и на по-следващия ден.

Най-после Боней повдигна въпроса и генералът раздражено отвърна:

— Знам, знам.

Силното му нежелание да се раздели с нея го правеше извънредно чувствителен на тази тема.

— Прекалено много мислиш за нея. Пращаш хора да проверяват по пет пъти на ден как е...

— Не са ми нужни съветите ти!

— Ако е далеч и в безопасност, няма защо да се притесняваш или да се чудиш дали е добре охранявана, или...

— ... да излагам хората си на риск с постъпките си — довърши Дюра с въздишка. — Благодаря ти, Анри — добави тихо той, — че ме подсети.

— Нейното присъствие затруднява кампанията.

— Да, редно е да отдам цялото си внимание на предстоящата офанзива. Ще я пратя да замине... утре — завърши Дюра леко усмихнат.

— Така тя и бебето ще са по-малко уязвими.

— Да, да. Ще бъде несравнимо по-безопасно за тях. Колко деца имаш, Анри? — Никога не се бе интересувал от семействата на подчинените си.

— Четири, сър.

— И всичките са здрави?

— За щастие — да.

— Господи! Постоянно се тревожа за Тео, за раждането... Как ще се справи тя сама? Редно е да съм с нея. И се тревожа за детето още преди да се е родило: дали ще бъде здраво, ще доживее ли да го видя. Никога преди не съм се тревожил така.

— И все пак ще трябва да се загрижиш малко и за кампанията — отбеляза Боней с усмивка.

— Не ми го напомняй, Анри. Тео наистина промени всичко.

— За жалост Суворов напредва в Италия.

— Ако Жобер не го задържи в Лигурия, съвсем скоро ще се изправим пред генералисимуса.

— Но първо пред ерцхерцога.

Дюра се усмихна мрачно.

— Време е тя да си върви.

Когато обаче го съобщи на Тео следващия ден, тя извика: „Не!“ и го зашлеви през лицето. Той остана безмълвен, а графинята не спираше да повтаря: „Не, не“. Най-сетне изтощена се отпусна в прегръдките му.

И в неговите очи за миг се появи влага, но той преглътна и, притискайки я силно към себе си, промълви:

— Ще дойда да те взема след няколко седмици.

— Лъжеш! — Бе заровила лице в гърдите му.

За жалост беше права. Суворов нямаше да стигне Швейцария преди края на септември.

— Няма да е за дълго... — Взе я на ръце и я отнесе до единствения стол, който Шолет бе успял да намери за малката им гостна. Седна и я притисна силно. Самият той не знаеше как ще преживее следващите седмици без нея. — Мислех си да отидеш в Париж и там да ме изчакаш. Минген ще те придружи.

— Няма да отида!

— Офанзивата започва след два дни. Длъжна си да мислиш за бебето, а аз трябва да съм сигурен, че си в безопасност.

— Ще остана с жените и децата в тила. Минген ще дойде с мен, а и Тамир...

— Не — прекъсна я той рязко и я отдалечи, за да види решителността в погледа му. — Как, по дяволите, да проведе тази кампания, ако постоянно мисля дали някой австрийски отряд не е нападнал лагера на жените? Как въобще да мисля, ако знам, че ти и детето ми сте гладни, на студено или заплашени от цялото това кръвопролитие? Не! Не можеш да останеш!

— Кажи ми колко време няма да съм с теб? — Животът ѝ, щастието ѝ бяха свързани единствено с него.

— Господи, Тео, нямам представа. — Отново я притисна в обятията си. — Два месеца, може би три... Господи, тук съм от януари,

а австрийците продължават да подсилват армията си. Минген ще те отведе до една малка къща, която имам в околностите на Париж. Ти и бебето ще бъдете в безопасност.

— Може никога повече да не те видя...

— Да... Ще ме видиш.

— Позволи ми да остана само още няколко дни. Ще отида в Бремгартен. Там ще бъда на сигурно място. Или в Базел? Там не е опасно, а не е така далеч като Париж.

Той поклати глава.

— Ако не удържим срещу ерцхерцога, армията му ще стигне до Базел за един ден. Ако не го удържа, цяла Франция ще бъде застрашена. Париж предлага най-голяма сигурност.

— Каж ми кога ще те видя отново. Излъжи ме.

— По Коледа със сигурност. Армиите ще са на зимен режим.

— Дотогава ще съм родила бебето.

— Трябва да изпълняваш всички предписания на Минген. — Дюра прокара пръст по извивката на веждата ѝ. — Тревожа се за теб.

— Като гледам как се суетят около мен — промълви тя с игриви пламъчета в очите, — понякога се чувствам излишна, все едно нямам нищо общо с бебето.

Дюра се усмихна.

— Накарай Минген да ми телеграфира новината веднага.

— Ти трябва да се пазиш заради нас.

Очите му станаха сериозни.

— Разкажи на детето ни за мен.

— Не говори така.

— Не е изключено да те виждам за последен път и не искам да се разделя с теб, без да ти кажа колко много те обичам. И колко много щастие ми донесе. — Леко докосна брадичката ѝ, хвана я нежно с пръсти. — Каж на детето ни, че много исках да присъствам при раждането му и че винаги ще бдя над вас.

— Ще умра без теб — едва чуто прошепна тя. Сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Не! Ако не се върна, живей и за двама ни.

— Ще си бъдеш у дома за Коледа, знам го, и тогава отново ще сме заедно.

— И заедно ще доживеем до дълбоки старини...

- Веднъж спомена нещо за дузина деца?
- Помня. Никога преди не съм изпитвал подобно чувство.
- Нито пък аз. Щастието ме споходи именно през онази нощ.
- С малко късмет отново ще те направя щастлива.

През нощта се любиха. Диво, отчаяно и... тъжно. И двамата изпитваха еднаква болка.

Съвместният им живот щеше да бъде нарушен.

Когато най-последно заспаха, той я държеше плътно притисната към себе си, не искаше да се разделя с нея дори за миг.

Карета ѝ бе готова рано сутринта, както бе наредил. Минген и Тамир чакаха отвън. Боней, Шолет, Виже и група войници също бяха там, за да ѝ кажат довиждане. Нямаше време за интимни сбогувания. В главата ѝ се въртеше една-единствена мисъл — изгубва Дюра завинаги. Бавно излезе с него в малкия двор пред къщурката. Боней и Шолет ѝ пожелаха лек път и изпратиха писма по нея до семействата си. Виже ѝ поднесе малък букет диви цветя.

Тео се усмихна. Едва си наложи да не заплаче.

Войниците, които бяха посещавали училището ѝ, ѝ бяха написали бележка с благопожелания.

Тя се ръкува с всички. Питаше се дали ще умре от скръб.

— Тези хора я обичат толкова силно, колкото я обича и Дюра — прошепна Шолет на Боней.

— Всички доброволно предложиха да я ескортират до границата — отвърна Боней тихо, — макар да знаят, че цяла нощ няма да спят и ще трябва да се върнат до утре вечер заради нападението.

Дюра настани Тео в каретата и тихо промълви:

— Винаги ще те обичам! Където и да съм... — И я целуна за последен път.

— Върни се при мен! — Сълзите се стичаха по бузите ѝ.

Той кимна, но не каза нищо.

Докосна пръстите ѝ, после сърцето си и нежно прошепна:

— Грижи се за детето ни.

Тамир се настани в каретата, взе Тео в прегръдките си и ѝ заговори на родния им език, за да я утеши.

— Тя ми е по-скъпа от живота — каза Дюра на Минген, преди лекарят също да седне в каретата. — Осигури си най-добрите помощници за израждането. Телеграфирай ми незабавно, ако възникне нещо. В случай че не успееш да се свържеш с мен, разполагаш с препоръчителни писма до адвокатите и банкерите ми. И на тях съм изпратил указания. Благодаря ти за всичко.

— А ти трябва да оцелееш — отвърна Минген. — Много държа на това.

— Не толкова много, колкото аз — увери го Дюра.

— Шарл не е опасен. Той живее в постоянен страх от брат си — императора.

— Опасен или не, той има значително числено превъзходство. Затова ние просто трябва да проявим повече съобразителност.

— Това няма да ти е трудно.

Дюра се опита да се усмихне.

— И аз все го повтарям на офицерите си. А сега върви. Сърцето ми се къса, като я гледам как плаче. И се грижи за детето ми.

— Беше истинско удоволствие да се запозная с теб, Дюра.

— Би могъл да помислиш за по-безопасен занаят, когато войната свърши.

— Постоянна работа ли ми предлагаш?

— Ако остана жив...

— Тогава ще се видим по Коледа.

— С малко късмет...

17.

Докато Дюра прегрупираше силите си, за да предприеме офанзива и да си възвърне прохода Сент Готар, Австрия реши да наруши стратегическия план на съюзниците за нахлуване във Франция. Това му даде възможност да нанесе успешния си контраудар.

В средата на август целият руски корпус — тридесет хиляди души под командването на Корсаков — пристигна в Цюрих да подкрепи редиците на ерцхерцога. Първоначалният план бе Суворов, след като победи французите в Италия, да се насочи към Швейцария и да се присъедини към Корсаков, за да образуват единна руска армия. Тя щеше да се придвижи на запад, да тръгне по Рейн и после да прекоси твърде зле охраняваната френско-швейцарска граница. Същевременно австрийците в Швейцария трябваше да тръгнат към южна Германия и оттам да прикриват десния фланг на Корсаков.

Това имаше ключово значение за успеха на съюзническата стратегия. Особено важно бе ерцхерцогът да пази Корсаков, докато Суворов е на път от Италия за Швейцария, защото по това време французите щяха да са по-многобройни и Дюра можеше да атакува.

Австрийският канцлер Тугут обаче замисляше дипломатически ход за разширяване на хабсбургските владения. Едновременно с това щеше да предаде английските и руските си съюзници. Твърдо решен да контролира северна Италия, той планираше да изпрати армията на ерцхерцога през Германия към Холандия.

На 14 август французите изтласкаха австрийците от Гримзел — ключовото селище за охрана на прохода Сен Готар. На 18 август, независимо от силната съпротива на осем австрийски батальона, французите си възвърнаха прохода. Други техни части пък се насочиха към Гларис.

За да неутрализира френските успехи на юг, ерцхерцогът замисли да нападне при река Аар. Австрийските инженери обаче пропуснаха да изучат терена внимателно и когато се опитаха да построят мост над реката през нощта на 16 август, откриха, че

наличният им материал е недостатъчен. Сутринта на 17 август Дюра изпрати от Цюрих две роти стрелци на мястото, където австрийците все още се опитваха да завършат съоръжението. Така акцията им бе провалена. Малко по-късно Дюра се съгласи да преустанови огъня, за да им даде възможност да се оттеглят.

На следващия ден ерцхерцогът получи заповед да отведе императорската армия в Германия, независимо че седмици наред преди това възразяваше срещу подобен ход. Той остави в подкрепа на Корсаков само два корпуса с обща численост четиридесет хиляди души.

Положението на Дюра чувствително се подобри.

На всички други фронтове обаче бе катастрофално. Загубите в Италия особено тревожеха Париж.

Тревогата пролича и при визитите на неколцина значими политици в провинцията, където Тео обитаваше една малка къщичка. Първият посетител се появи на сутринта след пристигането ѝ. Тамир още разопаковаше в спалнята, а Минген бе отскочил до града, за да представи писмата на Дюра пред bankerите и адвокатите. Тео се разхождаше в цъфналата лятна градина на брега на Сена.

Висок представителен мъж тръгна към нея по зелената морава, а прислужникът напразно се опитваше да го догони.

— Извинете за безпокойството, графиньо — подхвана изискано той с изящен поклон. — Аз съм Пол Барас и искам да ви кажа добре дошла в Париж. — Прислужникът дотича, точно когато Барас млъкна и със заекване се опита да даде някакво обяснение. — Убеден съм, че графинята няма да ви вине за нищо — продължи мъжът с усмивка и му направи знак да се отдалечи. После се обърна отново към Тео, която прецени, че дързостта на барон дьо Барас отговаря напълно на предупрежденията на Андре. Той продължи с усмивка, предназначена да я очарова: — Също така искам да ви предложи помощта си.

— Благодаря ви, гражданино Барас — отвърна Тео сдържано, — но възнамерявам да водя тих, затворен живот, докато съм тук.

— Напълно ви разбирам. — Плъзна поглед по стройното ѝ тяло. Бременността ѝ не личеше под роклята с висока талия. Но той знаеше за състоянието ѝ. Разузнаването му бе отлично. — Но ако все пак от

време на време искате да се появите в някои по-скромни кръгове на обществото, моля ви не се колебайте да ми се обадите. Всъщност утре вечер давам малка вечеря.

Тео долови изпитателния му поглед и си даде сметка, че предстоящата поява на детето не е тайна.

— Изморена съм още от пътя, но все пак благодаря за поканата.

Най-новата любовница на Дюра проявява хладнокръвие, отбеляза Барас, и няма никакво намерение да нахлува в парижките светски кръгове. За разлика от последната руска графиня, която Дюра захвърли — сега тя се радваше на вниманието на богатия флотски снабдител Симон и присъстваше на всички значими соарета.

— Тогава може би по-нататък. Вероятно имаме някои общи познати. Мадам дьо Стал е живяла известно време в Петербург. Сигурно знаете графиня Гончанка? — Погледът му стана изпитателен.

— Чувала съм за нея. Никога не сме се срещали в Петербург.

Забележително самообладание, отбеляза Барас. Разказите на Натали как я е заварила в спалнята на Дюра се бяха разпространили из всички парижки салони и очевидно отговаряха на истината.

— И тя е познавала генерала, доколкото ми е известно — продължи мазно той.

— Никога не е споменавал за нея. — Зелените очи на Тео го гледаха прямо.

Много са красиви, отбеляза Барас. Чудеше се дали Дюра ще се отърве от тази жена, както бе постъпил с Натали и с останалите. И дали да не я поукахва... Барас колекционираше жени. Терез Талиен, сегашната му официална любовница, бе бременна.

— Дюра ще се присъедини ли към вас в близко бъдеще?

Зададе въпроса особено чаровно. Мнозина искаха да узнаят отговора.

— Едва ли. Особено като се има предвид намерението на австрийците да нападнат Франция.

— Франция е щастлива с такъв генерал. Той е най-добрият ни защитник.

— И единствен в момента — суховато отбеляза Тео. — Доколкото разбрах, Италия е загубена.

— Ужасно бедствие. А и смъртта на младия Жобер... Съпругата му е неутешима. Предполагам, че Дюра ви е отпратил, за да сте в

безопасност. Кога възнамерява да предприеме офанзивата?

— Съжалявам, но генералът никога не ми е доверявал военните си дела.

— Естествено. — Усмивката му стана подкупваща. Имаше чувството, че тя добре знае какво става в щаба. — Дюра има късмет, че вие сте с него. Бракът му никога не е бил щастлив. — Направи пауза, а после добави уж загрижено: — Едно предупреждение, мила моя! Относно съпругата на Андре. Тя вероятно ще ви укори, ако някога се срещнете. Клодин е безмилостна и е лишена от всякакви скрупули. Опасявам се, че прилича на чичо си. Трябва да имате предвид, че е изключително коварна.

— Едва ли ще се срещнем. Предпочитам провинцията.

— А гости няма ли да каните?

— Не.

— Жалко, мила моя, като се има предвид колко хора желаят да се запознаят с вас. Но пък наистина е редно да се грижите за здравето си.

— Здравето ми е отлично.

— Имах предвид — прекъсна я приветливо Барас, — колко полезен е въздухът тук. Градът доста изморява. Ако задълженията ми не бяха така многобройни, аз също бих предпочел да живея в уединение. Тази къща е доста приятна.

— За жалост Дюра рядко има възможност да ѝ се наслаждава.

— Има вероятност доста скоро да му се отдаде подобен случай.

— Изпълнен сте с оптимизъм? Не сте ли чували, че императорската армия, срещу която е изправен, е многобройна?

— Значи ли това, че Дюра не е оптимист?

— Той е реалист. Това е тайната на неговите успехи, независимо от одумванията на тези, които си седят необезпокоявани в парижките кабинети.

— Защитавате генерала с хъс, мадам.

— Всеки, запознат с него и талантите му, би сторил същото.

„Прекрасно брани любовника си“, помисли си Барас. Страните ѝ бяха леко поруменели, дишането ѝ бе малко учестено, сочните ѝ гърди се повдигаха и спускаха съблазнително под белия муселин на роклята, а екзотичните ѝ татарски очи грееха и подчертаваха нейната искреност.

— Само да ви чуеха неговите противници, мадам! Не се съмнявам, че тутакси ще се превърнат в негови поддръжници. Разбрах,

че корпусът на съпруга ви е дислоциран срещу армията на Дюра при Цюрих — завърши неочаквано той, без да откъсва очи от нея.

— Виждам, че прислужницата ми прави знак. Довиждане. Сигурна съм, че сам ще намерите пътя обратно.

— Ще разрешите ли да ви придружа до къщата?

— Благодаря, няма нужда. — Усмивката ѝ бе любезна. — Чака ви дълъг път обратно до града. А сега, ако ме извините...

Тя се обърна и се отдалечи.

Барас я проследи как се изкачва по лекото възвишение и отваря градинската порта. Дали Дюра се вслушваше в приказките ѝ, зачуди се той, сещайки се колко безполезна беше неговата собствена любовница. Дали графинята е запозната с плановете на генерала? Дали е наясно за конспирацията да бъде свален Директората? Опасна ли е? Или само красива? Ще трябва да изпрати Терез да я посети. Защо пък любовницата му да не успее да спечели доверието ѝ?

През това лято неоякобинците крещяха „долу предателите в правителството, отговорни за погрома“. Отвратен от сегашния режим и продължаващата вече осма година война, френският народ бе готов за контрареволуция. По мнението на мнозина страната бе узряла за диктатура.

Сейес, Барас, Талейран и Фуше заговорничеха в малката къща, която Талейран споделяше с последната си любовница, мадам Гранд. До август и най-малките детайли около преврата бяха уточнени. Всичко бе измислено, освен избора на генерал. Въпросът бе важен, защото армията щеше да има решаващо значение. Дюра бе най-подходящият. Дали обаче той проявяваше интерес към каузата им?

Когато Минген се завърна от града, Тео му разказа за посещението на Барас.

— Просто се появи в градината — сподели тя и остави перото, с което пишеше на Дюра.

— Барас не е от хората, които ще се оставят някой прислужник да ги отпрати. — Минген остави няколко пакетчета на дивана. — Той е безстрашен. Затова и оцеля през Революцията, независимо от благородническото си потекло. Вероятно е искал пръв да те види. Обществото не може да живее без клюки.

— Обществото не ме интересува. И на него му го казах.

— Това вероятно ще предотврати по-нататъшни посещения. — Благодарение на връзките си в града, Минген беше получил информация за конспирацията. Затова доста основателно се усъмни, че едновременното пътуване на Барас дотук е плод единствено на желанието да види любовницата на Дюра. Не искаше обаче да я тревожи със слухове. — Андре настояваше да ти предам тези неща. — Взе два пакета, постави ги върху бюрото пред нея и добави: — Трябваше да ги взема от града.

— Знаеш ли какво има вътре?

Минген кимна.

— Искаш ли да те оставя сама?

— Не. Нужна ми е компанията ти, за да се успокоят страховете ми. Барас бе доста зловещ. Притесни ме.

Тео започна да развързва червената панделка, обвиваща кожения пакет.

— Никой няма да дръзне да те докосне — увери я Минген и седна срещу нея. — Репутацията на Дюра е достатъчна защита.

— Какво е това? — Тео разгъна хартията.

— Документът за собственост върху този имот. На твое име е.

— Андре да не би да ме изоставя?

Често пъти щедрите подаръци бяха начин човек да се отърве от любовницата си. Минген поклати глава.

— За теб и детето е, ако... той не се върне.

— Не биваше да ми го даваш сега. — Очите ѝ заблестяха от напиралците сълзи. — Не искам да мисля за това.

— Желаете да се чувстваш сигурна, независимо какво ще стане в бъдеще. Прави го единствено като предпазна мярка. Другото са банкови сметки на твое име.

Тео сгъна документите и ги върна в кожения плик. После избърса очи с опакото на ръката си.

Минген ѝ подаде кърпичка. Сърцето му се късаше, като я гледаше как страда.

— Отвори и другия пакет. Той няма да те кара да плачеш.

— Напоследък като че ли само плача. — Тео плахо се усмихна и започна да развързва сребърната панделка. — Тамир твърди, че е естествено за бременните.

В малката кожена кутия имаше диамантен пръстен, който проблесна на слънчевата светлина.

— С надпис е — подсказа Минген.

Тео извади пръстена. Под преплетените им инициали пишеше „Винаги заедно“.

— Ето, виждаш ли! Отново се разплаках — прошепна Тео и прокара пръст по гравюрата.

Имаше чувството, че докосва Дюра.

— Това е сватбен пръстен.

Тео вдигна очи.

— Адвокатите му започват процедурата по развода. Занесох им инструкциите тази сутрин.

Сложи пръстена на ръката си.

— Съвсем по мярка ми е.

— Премерил пръста ти една нощ, докато си спала, и изпратил кончето в Париж.

Тя се усмихна.

— Щях да бъда още по-щастлива, само ако бе тук до мен.

— Знаех, че ще се усмихнеш.

— Той има ли шансове?

— Говорих с мои приятели днес сутринта. Новините от Виена са насърчителни. Тугут се е наложил — ерцхерцогът има заповед да отиде в Германия. Императорът е бесен, че не е изпълнил нарежданията му през юни. Всичко това е от полза за Дюра.

— *Цялата* армия на ерцхерцога ли заминава?

— Никой още не знае, но всяко оттегляне на австрийски войници е от полза за французите.

— Значи Андре може да си е у дома за Коледа.

— Има такава възможност.

Съществуваше и шанс да му предложат пост в новия Директорат. Пост, който изключваше нова съпруга с двама мъже. Все пак не можеше да се забрави, че Корсаков е още жив. Но Минген не го спомена. Какъв смисъл имаше да разваля чудесното ѝ настроение в момента?

— Ще се моля това да стане — обяви Тео. — И ти благодаря, Антон, за приятните новини. Ако завърша писмото до Андре сега, ще замине ли до довечера?

— Ще го изпратя с военен куриер.

— Той е прекрасен, нали? — попита блажено Тео, а от меланхолията ѝ нямаше и следа.

— Наистина е такъв — съгласи се Минген.

18.

Талейран обядваше с банкера Жером Готие в едно препълнено кафене на Пале Роял. Размяната на информация за снабдителите на армията и правителствените договори вече бе приключила задоволително и сега мъжете се наслаждаваха на гледката през прозореца. По улица Риволи, предпочитано място за разходки от актриси и балерини, имаше постоянен парад на красиви млади жени. При вида на една прелестна блондинка със забележителен бюст Талейран отбеляза:

— Много прилича на Клодин.

Споменаването на това име подсети Готие за прясната клюка.

— Чу ли, че Дюра е дал нареждания да започне процедура по развод?

Талейран се изпъна като струна и съвсем забрави за преминаващите пред погледа му жени:

— Сигурен ли си?

— Адвокатът Женлис е получил писмени инструкции тази сутрин.

— Барас ми подхвърли, че най-новата изгора на генерала е в къщата му в провинцията. Беше тръгнал натам, когато се срещнахме.

— Чух, че е съпругата на Корсаков. Интересна кръвосмесителна връзка — иронично отбеляза Готие.

— Дюра има слабост към вълнуващите неща — отвърна Талейран неопределено. — Но чак да реши да се развежда? Не вярвам да има сериозни намерения спрямо тази жена.

Готие сви рамене.

— Може и да си прав, а не е изключено и да му е омръзнало да дели съпругата си с теб.

Веждите на пълния мъж се стрелнаха развеселено нагоре.

— Любовните похождения на Клодин никога не са го занимавали преди. Те имат съвсем цивилизован брак... Или имаха... — добави Талейран и присви замислено очи. — С Клодин трябва да разберем

какво точно става. — Като един от конспираторите, Талейран бе напълно наясно за евентуалната роля на Дюра в преврата. — Но все пак ми се струва смайващо да предприеме такава драстична стъпка след толкова години.

— Вероятно е влюбен — подхвърли Готие с цинична усмивка.

— Дюра прави любов, но не се *влюбва*.

— Все пак е възможно да се случи. Виж Мудон. На седемдесет години е, а има две малки деца и трепери над съпругата си.

— Мудон страда от старческо слабоумие. Дюра не е такъв.

Но при този напреднал етап от плановете за преврата новината все пак бе тревожна. Съпругът на Клодин му бе необходим. Нужно му бе семейството им да се запази. Нямаше на кого друг да се довери.

— Споменах ли, че Дюра е дал къщата на рускинята? — попита Готие усмихнат.

За миг устните на Талейран се свиха, после се облегна небрежно назад и се усмихна.

— Ако скоро не ми съобщиш по-добри новини, Готие, ще се наложи да оттегля правителствените си договори.

— Мислех, че ще искаш да го знаеш, Шарл. Все пак информацията е полезна. А и никой друг няма да ти даде двадесет процентна комисионна за тези договори.

— Просто новината е много неприятна — промърмори недоволно Талейран.

— Заради австрийското настъпление ли?

— Да, разбира се, заради австрийците. А сега, ако ме извиниш — надигна се Талейран, — имам важна среща.

Готие се загледа в него и предположи, че важната среща вероятно е с разточителната съпруга на Дюра. Дали, когато се люби с него го нарича чичо, или Шарл, зачуди се той.

В първия момент Клодин не повярва.

— Истина е — увери я безизразно Талейран и седна, за да отпусне осакатения си крак. — Въпросът е какво ще предприемем.

— Ще убием кучката — изсъска Клодин, застанала в средата на гостната с блеснали очи.

— Налага се да е нещо по-дискретно, мила моя — саркастично отбеляза Талейран. — Дали да не я пъкнем в затвора?

— Отлично.

Усмивката ѝ бе пълна със злорадство.

— Само че тогава Дюра ще ни убие.

— Направи така, че да изчезне — предложи безцеремонно Клодин. — Всеки може да я отвлече.

— Носят се слухове, че вече е била отвлечана. Дюра зарязал армията си и тръгнал да я търси. Не бих искал да е по следите ми.

— Андре може да загине в битка...

— Искрено се надявам това да не стане, глупаче! Той ни е нужен, за да държи армията под контрол. — Талейран въздъхна и протегна ръце. — Ела тук, сладкото ми бонбонче, и ме чукай. Винаги мисля ясно след оргазъм.

От разговора с Барас същата вечер Талейран се осведоми за намеренията на любовницата на Дюра не само да живее в уединение, но и да не приема посетители. Затова когато той и Клодин се отправиха за светското си посещение на следното утро, антуражът им включваше шестима ездачи и трима здравеняци, достатъчни, за да им гарантират достъп до салона на графинята.

— Какво дълго и отегчително пътуване — оплакваше се Клодин още преди да са напуснали очертанятията на Париж. — Никога не ми е било ясно какво намира Андре в това диво място. Там не е възможно да получиш нито лед, нито прилично кафе и определено няма жива душа, с която да си поговориш.

— Вероятно е общувал с природата като нашия луд Русо.

— Бог знае! — Гримасата наруши порцелановата ѝ хубост. — Кракът ми не е стъпвал там.

— Може да го е използвал за своите увлечения, мила моя.

Тя го погледна презрително.

— Една жена никога не интересува Андре достатъчно дълго, че да я води в провинциалната си къща. Ходи ли на риба?

— От време на време Мантон му изпраща въдици.

— Тогава вероятно прекарва времето си в безвредни занимания.

— У теб още дреме църковното възпитание, чичо. Колко нравоучително звучиш. Защо да ме интересува как той си прекарва времето?

— Не се налага, разбира се — провлече Талейран, — освен ако не реши да прекара известно време в съда, където да те елиминира от живота си.

— Това би било единственото изключение — съгласи се меко тя. — Трябва да направим всичко възможно безсрамницата да си замине.

— Дори да я няма, Андре може да не се откаже от намеренията си за развод.

— Разбира се, че ще се откаже. За какво му е развод, ако не заради нея?

— На женската си интуиция ли се позоваваш?

— Наричай го както щещ, но е така, Шарл. Ще я заплашиш ли?

— Бих предпочел да спазим известно приличие, Клодин. Така че те предупреждавам — днес следобед няма да проявяваш спривавия си нрав.

— Да, да... Не ми дръж такъв тон!

— Не се цупи, мила. Прекалено си стара за такива детинщини.

— Не колкото мадам Гранд.

Талейран се усмихна, но бе прекалено опитен, за да допусне да го въвлекат в такъв спор.

— Нещо май не сме в особено слънчево настроение днес, а, мила? Остави скъпият ти чичо да се погрижи за тази неприятна ситуация. А щом отново вкараме Дюра в правия път, настроението и на двамата ни ще се подобри. — Намеренията на Дюра за развод тревожеха Барас не по-малко от Талейран. Плановете им не допускаха внезапни промени. А Дюра имаше основна роля в тях. — Защо не опитаме да разберем какво би искала графиня Корсакова в замяна на това да напусне Париж и да се върне в далечната си родина?

Минген се опита да ги отпрати с обяснението, че графинята спи, но Талейран настоя:

— Няма да ѝ отнемем повече от няколко минути. Бъдещето на страната ни зависи от това.

Този човек е решил да влезе дори със сила, даде си сметка Минген, а в къщата имаха само няколко възрастни прислужника. Дюра не бе предвидил колко силен интерес щеше да предизвика любовницата му.

— Ще опитам да събудя графинята.

— Ще сме ви много благодарни за усилието — отвърна Талейран вежливо.

След малко Минген се появи и съобщи, че Тео ще слезе. Те вече се бяха настанили в салона.

— Не мога да стоя прав заради болния си крак — обясни Талейран непринудено отпуснат във фотьойла. — Надявам се, не възразявате.

Преди да слезе отново долу, Минген взе малкия пистолет — оръжието му създаваше известно чувство за сигурност.

— Графинята ще се яви всеки момент — обяви той, като се направи, че не забелязва лицемерието в тона на посетителя.

— Донесете ни кафе — нареди Клодин и се настани на стола като същинска русокоса Клеопатра. — С лед, ако е възможно!

— Само графинята дава разпореждания на прислугата — отвърна спокойно Минген.

— А вие кой сте?

— Лекарят на графинята.

— Тя болна ли е?

— Не — отвърна застаналата на прага Тео. — В отлично здраве съм. — И минавайки покрай Минген, добави: — Разбрах, че това посещение има нещо общо с бъдещето на Франция. Не мога да си представя каква роля имам аз.

Остана права. Беше в лятна рокля от розов муселин — една от десетките, доставени в къщата преди пристигането ѝ по нареждане на Дюра.

— Тази рокля е шита от мадам Тейар — възкликна Клодин, разпознала стила на най-известната модистка в момента, която обличаше само най-висшите кръгове.

— Така ли? А вие коя сте? — попита Тео хладно.

— Аз съм мадам Дюра — тросна се Клодин. — *Вашият* съпруг знае ли, че спите с *моя*?

Тео се извърна и понечи да излезе от стаята.

— По-спокойно, Клодин — сръза я ледено Талейран и чевръсто се изправи. — Моля ви, графиньо, за извинение — продължи той и тръгна след нея, доколкото му позволяваше болният крак.

Минген измъкна пистолета от джоба си и го насочи към него.

— Разговорът приключи — обяви той.

— Не ставайте драматичен, докторе. Моите хора са по-добре въоръжени. — Погледна към двамата си яки слуги в антрето, които стояха с извадени пистолети. — Елате, графиньо. Седнете. Имаме някои общи въпроси за решаване. Ще се погрижа Клодин да се държи добре.

— Тази кучка е бременна, Шарл! Погледни я! — възкликна Клодин, когато Тео се върна обратно в стаята и светлината за миг очерта фигурата ѝ под муселина. — Ако знаех, че Андре иска хлапе, щях да му дам едно.

— Още една думичка, Клодин, и ще наредя на хората си да те изведат оттук.

— Все пак съгласи се, че това засяга повече мен, отколкото теб, Шарл, така че, ако обичаш, задръж си властния тон за другите.

— Има неща, които са много по-важни от твоята ревност, мадам.

— Няма да му позволя да се разведе! — Клодин беше вперила злобен поглед в Тео. — Ако си мислиш, че ще ми го вземеш, безсрамнице, ще се погрижа да изгниеш в затвора като шпионка, каквато вероятно си.

Талейран направи знак на слугите си да влязат. В това време Клодин се надигна от стола и тръгна към Тео.

— Не я докосвай — възпря я той.

Тео отстъпи от озлобената жена, която я приближаваше с насочен като оръжие слънчобран.

— Андре постоянно си избира безсрамници като теб! Ти не си първата. Може би стотната или хилядната. Има деца из цяла Европа. Той се чука с всички. Разбираш ли, никаквице? С всички!

Минген изтегли чадъра от ръцете ѝ в момента, когато острието бе на сантиметри от корема на Тео. Без да трепне, Клодин се насочи към гърлото на съперницата си, но Талейран я хвана за рамото и само след миг тя се озова в ръцете му.

— Андре няма да получи развод от мен, кучко! Не, ако не ми даде и последното си су. — Двамата облечени в ливреи слуги на

Талейран я поеа от ръцете му, за да я изведат от помещението. Тя не преставаше да рита и пици.

— Погрижете се да остане във фойтона! — Талейран се обърна отново към Тео и Минген: — Не биваше да позволявам да ме придружи. Сега нека започнем по-дружелюбно. Моля седнете. Не възнамерявам да ви нараня, графиньо. Моля ви — повтори той и се поклони. — Може да останете, докторе. Разбирам загрижеността ви за здравето на графинята.

Той също седна. Болният му крак не му позволи да го стори много изящно.

— Клодин подхожда прекалено лично към въпроса, докато причината аз да дойда тук днес наистина засяга бъдещето на Франция. Ще ви обясня.

Набързо се спря на окаяното състояние на икономиката на обеднялата му страна, на неприятните обрати във войната, на трудностите да се управлява държавата, когато двете камари на парламента постоянно застъпват противоположни становища.

— Нямам право да ви съобщя подробности, разбира се, но няколко члена на Директората са склонни да предложат на генерал Дюра важна роля при промяна на политическата ситуация. Той ще бъде един от двамата членове на новия Директорат с неограничена власт. Разбирате ли колко е важно в този момент личният му живот, поне привидно, да изглежда хармоничен? Опасявам се, че съжителството му с жена на руски генерал, който е срещу нас в тази война, сериозно ще компрометира авторитета му. Нали ще се съгласите, графиньо, в абсолютните му способности да ръководи тази страна?

Тео едва дишаше, докато обмислените думи се лееха от устата на Талейран с разумен, убедителен тон. Пред Андре се откриваха неограничени възможности. И докато тишината се сгъстяваше, нейният свят се сриваше, а Талейран чакаше отговора ѝ.

— Да — едва промълви тя накрая. — Той е напълно способен да ръководи страната.

— Какво искате? — намеси се Минген.

Не бе сигурен дали Тео ще успее да запази самообладание. Бе много пребледняла.

— Ако графинята успее да убеди генерала да оттегли временно документите си за развод или ако е възможно тя да се върне в Русия за известно време, докато станат необходимите промени, Франция ще ѝ бъде благодарна. Тя може да поднови дружбата си с генерала по-късно, когато позицията му на ръководител на държавата вече е сигурна.

— Кога трябва да ви отговоря? — Гласът ѝ бе по-силен, отколкото очакваше, особено като се има предвид как целият ѝ живот рухваше.

— До две седмици, ако е възможно.

Тонът на Талейран бе спокоен, сякаш обсъждаха някаква незначителна клюка.

— А войната в Швейцария?

— Макдоналд или Бернадот могат да заместят Дюра.

— И да извоюват победа?

Този мъж не си ли даваше сметка колко е критичен балансът на силите там?

— Е, ще отложим... събитията, докато Австрия бъде смазана. Предполагам, вие и докторът сте по-добре запознати със състоянието на нещата в Швейцария, отколкото аз.

— Да се размаже Австрия не е като военно учение в хубав летен ден. На този въпрос не бива да се гледа леко.

— Нямах намерение да го омаловажавам, графиньо. Ние, които се занимаваме с политика, понякога пренебрегваме исканията на генералите си.

— Австрийската армия е далеч по-многобройна от френската.

— Но пък нашите войници са по-добри!

— А ако аз се завърна в Русия, но генералът все пак реши да се разведе. Тогава какво?

— Мога да говоря единствено от позицията на наблюдател и не бих искал да се усъмня в отношението на генерала към вас, но в миналото той е демонстрирал — как да го кажа — отчайващо непостоянство при своите връзки.

— Разбирам. Вие гледате на това като на една от мимолетните му връзки.

— За съжаление, мадам, досега той не е проявявал добродетелна вярност.

Бебето избра именно този миг, за да ритне за първи път, и Тео ахна от смайване. Дали не бе някаква поличба? В главата ѝ беше пълен хаос. Изпитваше и тъга, и радост едновременно.

— Боли ли ви нещо, мадам? — попита Талейран загрижено и се наведе напред.

— Не — бързо отвърна тя и усети ново ритване на бебето. — Хер Минген, би ли извикал Тамир?

— Как да те оставя сама, графиньо? — тревожно попита той, усетил учестеното ѝ дишане.

— Добре съм. А и гражданинът Талейран изложи позицията си съвършено ясно. — Усетила странна енергия от детето си, тя добави: — Бъдете спокоен. Ще обмисля предложението ви.

— Нацията ще ви бъде благодарна, графиньо. И приемете още веднъж извинения заради племенницата ми. Дълбоко съжалявам, че бяхте изложена на нейното нецивилизовано поведение.

— Аз също съжалявам — промълви Тео.

Не можеше да проумее, как е могъл Андре да се ожени за Клодин. Няма начин тя да го е направила щастлив.

Минген стоеше неподвижно, усетил, че разговорът е към своя край. Талейран, доволен от постигнатото, се наклони да си върви. Изправи се, поклони се и с цялото очарование на благородническото си потекло се сбогува.

— Ако ми известите решението си по някакъв начин, графиньо, ще съм ви дълбоко признателен.

— Обещавам само да обмисля казаното от вас.

— Благодаря — промълви Талейран, отново се поклони и излезе от стаята.

Минген отиде веднага да доведе Тамир, а бебето като че ли си даде сметка, че има публика и се впусна в бясно ритане. Тео държеше ръце на корема си и изпитваше странно удовлетворение. Независимо от политическите машинации, от непоносимата съпруга на Дюра и разкъсващото сърцето ѝ решение, което ѝ предстоеше да вземе, тя щеше да роди детето на Андре.

— Много добре рита — обяви Тамир, нежно опипвайки корема. — Само момче рита така, нали, хер Минген?

— Не бих рискувал да гадая — дипломатично отвърна той.

— Не ме интересува дали е момче, или момиче — увери ги щастливо Тео. — Изпитвам такова удоволствие. Имам чувството, че съм свързана с Вселената. И докато съм в подобно приповдигнато настроение, Антон, кажи ми на кое в думите на Талейран да вярвам.

— Позволи ми да се свържа с някои от моите хора, за да разбера какво става. Но трябва да ти напомня, че кроежите и конспирациите нямат край.

— Първо Барас, а сега и Талейран. Явно са притеснени от нещо. И ако възможността Андре да стане член на Директората е реална, никога не бих му попречила.

Натискът в политическите среди вече се усещаше, вероятно превратът е съвсем назрял, помисли си Минген.

— Ще отида до града тази вечер и ще разузная какво се носи във въздуха. Кафенетата се източник на безценна информация.

— Талейран е подал оставка като външен министър. Дали така се съюзява с новия режим? Мислиш ли, че вече са се свързали с Андре?

„Това бе най-неотложният въпрос“, призна си наум Минген. „А може би оглеждат и други генерали? Ще приеме ли Дюра, ако му се предложи участие в Директората — това също бе важен момент.“

— Ще видя какво мога да разуча тази вечер. — Беше леко притеснен за безопасността на Тео, след като дори конспираторите се страхуваха от нейното присъствие.

Никой от тях нямаше да се поколебае да прибегне до всякакви дръзки постъпки. А и заплахата на Клодин за затвора не бе за пренебрегване.

Същата вечер с разрешението, дадено му от Дюра, Минген изпрати телеграма до генерала, за да му съобщи за посещенията на Барас и на Талейран. Беше кратко закодирано съобщение и завършваше с предложението Тео да бъде преместена на по-сигурно място.

Новините от пруските агенти, с които се срещна вечерта, потвърдиха думите на Талейран. Люсиен и Жозеф Бонапарт изкъсо следяха зет си Бернадот. Очевидно се страхуваха, че на него му се предлага ролята на *сабята* в кроежите на Сейес, докато брат им Наполеон е в изгнание в Египет. От седмици Люсиен изпращаше

отчаяни съобщения и го умоляваше да се завърне вкъщи, преди да е станало прекалено късно. Но отговор така и не идваше и той предполагаше, че писмата не са успели да минат през английската блокада.

Преди Минген да е казал на Тео наученото от него предишната вечер, сутрешната им закуска бе прекъсната от нов посетител — Емануил Сейес.

Заинтригувана след посещението на Талейран, Тео прие да се срещне с него.

Пълничкият бивш йезуитски свещеник и вещ съзаклятник поздравя Тео и я обсипа с безброй комплименти. А след като си размениха задължителните любезности, обсъдиха времето и красотата на градината, той продължи мазнишки:

— Разбрах, че гражданинът Талейран е идвал при вас вчера.

— Заедно със съпругата на генерал Дюра — отвърна Тео и добави: — Което ме изненада.

— Попита, предполагам, за действията на генерала.

— Кой точно действия?

Очевидно темата Клодин се отхвърляше като несъществуваща.

— Военните действия, мадам.

Пред нея бе човекът, предал първо Дантон, а после Робеспьер, затова Тео отговори предпазливо:

— Както споменах и пред гражданина Талейран, генералът никога не ми ги е доверявал. Нашата дружба бе отделена от неговите задължения.

— Придружили сте го до Брегенц, последвали сте го при изтеглянето му в Цюрих, били сте във всекидневен контакт с него от месеци. От Фуше разбрах, че сте много близки.

Тео отбеляза, че той спомена министъра на полицията и внимателно подбра думите си.

— Доколкото знам, предстои голяма битка. Свързана е с настъплението на ерцхерцога.

— Ерцхерцогът не е вече в Швейцария.

— Къде е? — попита невинно Тео.

— Мислех, че вие може да знаете, мадам.

— Беше в Швейцария, когато тръгнах за Париж.

Бледите му очи станаха ледени.

— Поддържате ли контакт със съпруга си?

— Никакъв.

— Лекарят ви, хер Минген, е бил в Париж снощи.

Тръпки полазиха по гърба ѝ. „Значи ги следят.“

— Той се вълнува от политика. И твърди, че в парижките кафенета се водят интересни разговори.

— А вие интересувате ли се от политика, мадам?

— Ни най-малко, гражданино Сейес. Оставила съм тази грижа на мъжете.

— Дълго ли ще останете тук?

— Генералът ми позволи да остана, колкото искам.

— Възнамерява ли той скоро да се присъедини към вас?

— Опасявам се, че ходът на войната прави плановете му несигурни.

— Разбрах, че сте бременна.

— Извинете, гражданино Сейес, но този въпрос е прекалено личен, за да го коментирам.

Успяваше да задържи гласа си дружелюбен, макар разпитът му да я притесняваше. Той не бе човек, на когото да се довериш.

— На Дюра му се носи славата на женкар, нали знаете?

— И съпругата му спомена това. Според мен той е посветен на кариерата си. И е дал много на Франция.

— Има изгледи да му се отдаде възможност да ѝ окаже още по-голяма заслуга. Как бихте реагирали на това, мадам?

— Много ще се радвам.

— Но вие ще бъдете пречка.

„Прямо и грубо“, помисли си Тео.

— Разбирам. — Не смяташе, че дължи по-подробно обяснение след проявеното невъзпитание.

— Вие не можете да имате никаква роля в живота му.

— Съвсем ясен сте. Има ли още нещо да ми съобщавате, гражданино?

— За момента, не — отвърна той хладно и стана. — И, за бога, не идвайте в Париж. Фуше има заповед за вас.

— Щом така желаете — отвърна тя любезно.

Минген влезе в салона почти веднага, след като Сейес си тръгна, отиде до прозореца и се загледа в отдалечаващата се карета.

— Нали чу?

— Той няма чара на Талейран.

— Той въобще не притежава никакъв чар. Заминаваме ли?

— Тръгваме довечера. Той и Фуше са прекалено опасни.

— Видели са те в Париж снощи.

— Видели са ме само тогава, когато исках да ме видят. Тръгваме по реката, след като се стъмни.

— Ще ни обявят за шпиони...

— По-добре, отколкото да изгнем в затвора. Кажете на Тамир да пригответи малък куфар. И не излизай от къщата. Човек никога не може да е сигурен с Фуше. Понякога той прави далеч повече, отколкото му е наредено. Ще се справиш ли без мен днес? Не се страхувай.

— Ще помогна на Тамир да опакова багажа и ще се разходя из дома на Андре за последен път. Не вярвам Фуше веднага да нанесе удар, защото искат Андре да е на тяхна страна.

— Надявам се именно това да ни даде възможност да се настаним на по-подходящо място. Би ли приела Прусия като временен дом?

Трябваше бързо да набави паспорти и всички необходими документи чрез представителствата на немските княжества.

— А би ли ме отвел къщи в Сибир?

През последните няколко секунди бе разбрала какво трябва да направи за себе си и Дюра.

— Корсаков няма ли да те открие там?

— Не и в тайгата. А и уединението изведнъж ми се хареса. Пък и откъде ли би разбрал Корсаков какво е станало с мен в хаоса на войната? Може да съм загинала.

— Какво име искаш за руския си паспорт? — попита Минген с разбираща усмивка. — Ще се погрижа и за фалшив смъртен акт.

В ушите ѝ не звучаха фанфари, но Тео разбра, че е взела правилното решение, защото в душата ѝ настъпи невероятен покой. Голямата битка бе приключила.

— Ти си истински приятел, Антон. Наистина ли може да се издаде смъртен акт? — Когато той кимна, тя продължи с топла усмивка: — В такъв случай ми сложи някакво южняшко име на

паспорта... Нещо като Джорджия. Така, когато пресичаме границата, никой няма и да помисли за Сибир. — В следващия миг жестоката действителност я връхлетя и усмивката изчезна от лицето ѝ. Замени я тъга. — Има ли шанс да видя Андре, преди да се махнем оттук?

— Вероятно. Ще му телеграфирам за плановете ни.

— Той изобщо не е предполагал, че присъствието ти ще предизвика такова вълнение. Дори не е в течение на последните конспирации за завземане на властта.

— А аз единствено исках да дочакам раждането на детето си и завръщането на Андре у дома.

— Събитията ни притискат. Това беше нещо като кратка ваканция.

— Не завиждам на Андре, ако трябва да работи с тези мъже, които ни посетиха. Готови са да предадат и собствените си семейства.

— Дюра ги познава. Знае и недостатъците им.

— Те се нуждаят от него, нали?

— Сама видя. Всеки от тримата по свой начин разчита на Дюра. Изражението ѝ стана замечтано.

— Дали ще имам Андре по-късно, когато вече не им е нужен?

— Не губи надежда. Та той може и да не се заинтересува от предложенията им и да дойде при теб, веднага щом войната свърши.

— Но как ще им откаже? Той е човек на дълга, а страната му се нуждае от него.

Зачуди се дали тези, които я бяха посетили, имаха право в преценките си за Андре и неговото постоянство. Заблуждаваше ли се тя като мислеше, че любовта му към нея е по-силна, отколкото връзките му в миналото?

— Егоистично ли постъпвам, като бягам от всички тези ламтежи за власт? — плахо попита Тео. — Изоставям ли го всъщност?

— Просто и ясно: за теб става опасно. Дюра ще те разбере.

— Дървена къщурка в дебрите на тайгата започва да ми се струва много привлекателно място.

— Тогава да се погрижим да я имаш.

Тръгнаха същата нощ. Придвижиха се тихо до брега на реката, Минген им помогна да се настанят в малката лодка и с гребане ги

отведе на отсрещния бряг. В странноприемницата ги чакаше карета и на сутринта вече бяха далеч от Париж.

На два пъти сменяха конете. Веднъж спряха за нощуване в едно затънтено село. Междувременно Минген отиде на кон до близкия военен щаб, за да провери има ли отговор на телеграмата му. Нямаше.

— В офанзива е — съобщи Минген при завръщането си. — Вероятно не я е получил.

Пет дни по-късно приближиха Базел, откъдето поеха на север към немските княжества. Изведнъж Тео усети как я обзема паника. Дотогава някак успяваше да се справи с раздялата, повтаряйки си, че постъпва честно: жертваше личните си чувства в името на нещо по-велико. Напомняше си и че нещата в Париж могат да се развият така, че да си възвърне Дюра: той да не приеме, или да намерят друг генерал, който да осъществи плановете им, или Дюра да поиска тя да остане с него... Ала в никой от постовете по пътя им нямаше отговор на телеграмата на Минген, а след ден-два тя щеше да е далеч.

Вече не бе възможно да гледа на раздялата спокойно, особено след като се засилваше вероятността никога повече да не го види. Искаше ѝ се да отиде при него, където и да е, и да го умолява да ѝ разреши да остане.

Но Минген нямаше да се съгласи. Нито Тамир. Самият Андре нямаше да приеме подобно поведение. А и как щеше да го открие из бойните полета на Швейцария?

Същия следобед Базел се появи в далечината и тя почти се разплака. Щяха да прекарат нощта там, а на сутринта продължаваха на север.

Хотелът се намираше на брега на Рейн. Минген ѝ осигури голяма елегантна стая с балкон и изглед към реката. Залязващото слънце къпеше средновековния град в злато. Гледката внушаваше невероятно спокойствие. Войната още не бе стигнала до този граничен район.

Колко близо бе до него всъщност! И колко невъзможно ѝ бе да го намери.

„Поне е жив“, утешаваше се Тео. „Иначе новината за неговата смърт щеше да се носи из града. А докато е жив, има надежда.“

Остана седнала до прозореца, докато залезът отстъпи пред нощта и първите звезди затрепкаха на небето. Когато Тамир дойде да я уговаря да си ляга, тя се подчини като послушно дете, но не заспа.

Лежеше будна и броеше ударите на църковните камбани, които отмерваха часовете. И с всеки звън мислеше, че сърцето ѝ ще се пръсне от мъка.

Мислеше, че вече няма да изпитва тъга и болка, че себеотрицанието и чувството за изпълнен дълг ще я поддържат.

Колко бе грешила...

19.

Първоначално тропотът на конете едва стигаше до ушите ѝ, но ехтежът се засилваше. Несъмнено това беше типичното чаткане на копита. Шумът събуди и персонала на хотела. Тео чу да се затръшват врати, после забързани стъпки нагоре-надолу по стълбището. Факлите по фасадата изведнъж блеснаха и светлината им се отрази в реката.

С пристигането на ездачите на площада пред хотела тътенът заглъхна. Басови подвиквания смениха тропота от копитата. Из хотела се разнесе глъч, викове и крясъци.

Обути в ботуши крака затропаха в трапезарията. После ехото от един-единствен чифт ботуши с шпори се разнесе по коридора. Сърцето ѝ замря.

Стъпките спряха пред нейната врата. Тя седна в леглото.

Някой пъкна бързо ключ в ключалката и го завъртя така яростно, че се чу стържене. Тя отметна завивките и скочи.

Вратата се отвори със замах. Той стоеше пред нея: тъмна, неясна сянка в мрака, с проблясваща на светлината на свещта сабя, препасаната на кръста.

— Страхувах се, че ще те изпусна...

— Андре — промълви тя.

Страхуваше се да помръдне, да не би да се окаже зрителна измама.

Той пристъпи напред, затръшна вратата след себе си и почти едновременно свали изцапаните си ръкавици.

— Целият съм мокър. — Едва дишаше. Взе обаче разстоянието помежду им с три големи крачки.

В следващия миг ръцете му я обгърнаха. Сърцето ѝ се изпълни отново с надежда.

— Яздя от сутринта. — Притискаше я с все сила. — Изпратих бележка — шепнеше в косите ѝ с благодарност и радост, убеден, че се е намесил някакъв добър дух, — но телеграфните линии излизат от строя. Все си мислех, че вече си заминала.

Тя се бе вкопчила в него.

— Колко дълго можеш да останеш?

— Съвсем малко. — Не биваше изобщо да напуска Гларис. Наложил се да мине през две австрийски застави, за да стигне до нея. — Хората ми долу хапват. Веднага поемаме обратно. Но трябваше да те видя, преди да напуснеш Швейцария.

— Налага ли се да отпътувам?

Бе се отказала от всякаква гордост. Той не отговори и за миг ѝ хрумна, че може да отвърне „Не“.

— Ще бъдеш в по-голяма безопасност вкъщи... Ще ми се да можеше да останеш, но скоро започваме атаки срещу Цюрих.

— А Талейран?

— Първо се налага да спечеля тази война. Останалото да върви по дяволите. Може ли малко светлина? Искам да те виждам по-добре. Политиката не ме интересува. — Хвана я за ръка и я поведе към леглото. — Не ме оставяй да заспя. — Гласът му тежеше от умора. — Шолет ще дойде да ме вземе след два часа.

— Седни... легни. Ще запаля още свещи.

Стигаше ѝ да е до нея. От дни се молеше за тази среща.

— Невероятно красива си — прошепна той. — Мислех за теб всяка секунда, откакто тръгна.

— Знам, че има Господ, защото откликна на молбите ми. — Седна до него и погали влажните му коси.

— Ще намокря одеялата. — Започна да разкопчава куртката си. — Валя почти през целия път до Базел. Как сте ти и детето?

— Много по-добре сега, когато си тук.

— И аз се чувствам така. Войната да върви по дяволите. — С разчорлените си коси и сияйната си усмивка приличаше на момче. — Изглежда на тридесет и седем ми е време да се оттегля. — Метна куртката на пода.

— Ела да живееш с мен в тайгата. — Тео вдигна куртката и я метна върху таблата на леглото, за да съхне.

— Само ние тримата. — Изхлузи единия си ботуш и го хвърли.

— И никой друг.

— До следващото бебе — обяви той с възторжена усмивка.

— Ще се налага да ловуваш и да ходиш за риба, за да ни храниш.

— С огромно удоволствие. Взе ли ми въдиците? — И вторият ботуш се стовари на пода.

— Имаше опасност Фуше да забележи. Тръгнахме с много малко багаж.

— Негодници! — Вече събличаше и ризата. — Няма право да те тормозят!

— И без това предпочитам да съм тук с теб. — Тео остави и ризата да съхне.

Изпитваше странно щастие да му помага и да се грижи за него. Искаше ѝ се да ги очаква съвместен живот. Когато отново се извърна, той разкопчаваше панталоните си.

— Дай да ти помогна.

— Направо не вярвам, че те виждам и че съм тук. — През последните няколко седмици бе в постоянно движение, сражаваше се с австрийците на десетина фронта. Когато пристигна в щаба и завари телеграмата на Минген, му се стори, че никога няма да пристигне в Базел навреме. — Ощипи ме или направи нещо, за да повярвам, че не сънувам. Толкова е хубаво — измърка той и обгърна спускащата се надолу по тялото му ръка на Тео. — Сигурно си вълшебница, а аз вероятно сънувам, затова се чувствам толкова блажено. — Докосна закопчаната до брадичката ѝ нощница. — Свали я. Нека видя теб и бебето. Усетих го, когато беше в прегръдките ми. Чувстваш ли се като майка? — Прокара ръка по вече закръгления ѝ корем.

— Чувствам се дебела, но здрава. — Тео разкопча най-горното копче.

— *Изглеждаш* здрава. — Започна да ѝ помага за копчетата. — Страшно си съблазнителна в тази бяла нощница с висока яка. — Прокара пръст по дантелата на якичката. — Скромна и невинна... Все едно никога не си била с мъж в леглото.

— Само с теб.

— И аз ти направих това. — Гласът му стана кадифен, докато пъхаше ръка под нощницата, за да погали напъпилите ѝ гърди. — Бебето ги е направило по-големи. — Изхлузи нощницата от раменете ѝ. — Изглеждат ми като препълнени.

Обгърна едното ѝ зърно с пръсти. Отначало го галеше нежно, после — по-силно, преди да го дръпне леко. Тя сепнато си пое дъх заради внезапно изпитаното удоволствие.

— Имаш нужда от мен, нали?

— Отчаяно.

Произнесе тази единствена дума изпълнена с копнеж.

— Толкова се радвам, че те заварих. — Продължи да свлича нощницата надолу към бедрата ѝ, смаян от невероятната тръпка, която изпита от това, че вижда доказателството за детето си. Нежно погали леко изпъкналия ѝ корем. Направо триумфираше. — Може ли да се любим? Чувстваш ли се...

— Изпълнена съм с невероятно желание. Ако разполагаме само с два часа... — Очите ѝ грееха.

Веждите му се стрелнаха нагоре с престорено недоумение.

— Само за секс ли съм ти нужен?

— В момента — да.

Цялото ѝ тяло леко се тресеше от трепетно вълнение.

— Ооо... Това е любимата, която помня.

— И *той* изглежда, както го помня — измърка Тео, хванала набъбналия му член. Бавно прокара пръстите си нагоре-надолу, сякаш държеше истинско съкровище. — Липсвах ли му?

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

— Да го целуна ли за здравей?

Наведе се напред, а пенисът му се раздвижи в ръката ѝ.

— Помни те с най-добри чувства.

— Чувствата ни са взаимни — промърмори тя и докосна копринената кожа с език.

Цялото му тяло се напрегна.

— Би трябвало да му сложа закопчалка.

Усети топлината на дъха ѝ.

— Той вече си има... Или поне имаше досега.

— Поласкана съм.

— А аз съм влюбен. Това променя правилата на играта. — Хвана брадичката ѝ и я повдигна. — Ела насам!

Придърпа я до себе си и доста дълго я задържа така, жаден за допира на кожата ѝ. Топлината от тялото ѝ сякаш преливаше в неговото, а детето помежду им дълбоко го трогваше.

— Мечтаех за това... Да те държа по този начин...

— Остани при мен — помоли тя с лице, заровено в рамото му.

— Един ден непременно ще го сторя.

„Ако австрийците не ме убият“, добави той наум. Надигна се на лакът и се загледа в нея — искаше завинаги да съхрани образа ѝ в паметта си, всеки уникален детайл от тялото ѝ, всяка извивка.

— Същинска богиня си. — Прокара ръка по веничките, очертаващи се по гърдите ѝ. — Толкова зряла и напъпила. — Ръката му се плъзна по наедрялата ѝ талия. — Моя си завинаги — произнесе го някак напрегнато, а ръката му се спря на копринените косъмчета между краката ѝ. Вдигна тъмните си очи, за да получи потвърждение, сякаш не го съзираше в учестеното ѝ дишане, в неподправеното желание в очите ѝ. — Каж ми, че е така. — Ръката му започна леко да я масажира.

— Твоя съм.

Едва сдържаше желанието си. Сведе тъмната си глава и прокара устни по ухото ѝ.

— Ти си моят свят...

Пъхна пръст между краката ѝ и започна да гали влажната пулсираща кожа.

Тя бързо вдигна бедра, за да усети по-пълно омагьосващия ритъм, който той налагаше.

— Искам още!

— Ще ти дам всичко, което имам. — Намести се отгоре ѝ и бавно проникна с пениса си в нея.

— Сега, моля те... — Гласът ѝ потреперваше. — *Сега...*

Едва произнесе думата. Бавно, предпазливо той навлизаше по-надълбоко и по-надълбоко. Обгръщаше го странна топлина, докато се стараше да забави ритъма, за да се наслади по-дълго на блаженството.

Тя докосваше гърдите му, раменете, лицето, всичките ѝ сетива бяха възпламенени. Косите ѝ се бяха разпилели по възглавницата, а лицето и шията ѝ бяха поруменели.

— Остани завинаги — помоли тя.

— Никога няма да те оставя — промълви той, макар и двамата да знаеха, че тази нощ може да бъде и последна за тях.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

Люби я нежно. Изсуши сълзите ѝ с целувки и ѝ говори сладки приказки за пролетта. Всичко това ѝ помогна за миг да забрави. Докато ѝ говореше, той не нарушаваше бавния си ритъм на проникване и

оттегляне от нея. Стигнала пълна забрава, тя усети началото на сладостните потрепервания.

— Докосвай ме... Докосвай ме...

И той я докосваше навсякъде, докато тя напълно се разтопи, а той се стовари изтощен отгоре ѝ, също достигнал своя връх...

Бяха полузаспали в прегръдките си, когато Шолет потропа на вратата. Дюра тихо изруга, пресметна нещо бързо наум и се провикна:

— Двадесет минути.

Отново затвори очи, но само за миг. После погледна към Тео и попита:

— Спиш ли?

— Да. Не мога да помръдна. Трябва да останеш.

— Ще кажа на Шолет да води войната без мен.

— И аз това си мислех.

— А сега да се върнем в реалния свят. — Облегна се на възглавниците и придърпа Тео в скута си. — Мислех, че...

— ... че мога да дойда с теб.

Сложи пръст върху устните ѝ, за да я накара да замълчи, и също усмихнат, продължи:

— Мислех си, че има вероятност войната да приключи, преди да паднат първите снегове. Бих могъл да съм при теб през декември или януари.

— Навярно ще ти предложат участие в Директората. Минген сигурно ти е писал.

— Не представлява интерес за мен. Тази сбирщина от негодници има нужда от здравата ми ръка върху армията. Ще си намерят някой друг.

Само за миг тя се поколеба дали да не постъпи егоистично.

— Франция има нужна от теб именно *заради* тази сбирщина от негодници.

— Мога да служа на Франция единствено като печеля битки. Минген ще ми съобщи къде да те намеря. Очаквай ме.

— Ще те спрат на границата. Съпругът ми ще се погрижи за това.

Дюра се усмихна.

— Нямах ми вяра, *ma chere*. Тази зима ще бъда при теб.

— Постоянно ще държа запалена светлина на прозореца.

После я целуна — горчиво-сладка целувка, изпълнена с любов. Най-сладката, но и най-тъжната целувка на света. Защото му предстоеше да изтласка австрийците от Цюрих и от цяла Швейцария и нямаше никакви гаранции, че ще оцелее в това кръвопролитие. А ако накрая той и Корсаков останеха живи, трябваше да се изправят един срещу друг.

— Пиши ми, щом се роди бебето. Искам веднага да го узная... — Усмихна се бегло. — Е, в нашия случай ще мине известно време, преди да го науча.

— Почтата минава на сто и петдесет километра на юг.

— Добре, тогава ми съобщи, ако ти е възможно. И ме чакай. Ще дойда за теб и детето.

— Ще те чакам вечно — прошепна тя, обви ръце около врата му и се вкопчи в него.

Усещаше как сълзите ѝ се стичат по гърдите му, а ароматът ѝ изпълваше сетивата му. Бавно отдели ръцете ѝ от врата си, целуна очите, страните и носа ѝ, най-накрая и устните с невероятна нежност.

— Шолет скоро ще се появи. Цюрих ме чака. Пожелай ми успех.

— Желая ти — тя прокара пръст по красивите му устни — само победи и късмет.

Притисна за миг пръста ѝ към устните си, а после я премести от скута си. Изправи се, остана за миг съвършено неподвижен, опитвайки се да преодолее умората, и като пое дълбоко въздух, посегна за панталоните.

Тя го наблюдаваше мълчаливо. Нямаше представа дали не го вижда за последен път. Опитваше се да запечати в съзнанието си мускулестото му, осеяно с белези гъвкаво тяло, с цялата сила, която то излъчваше, със сиянието на кожата му. От време на време ѝ се усмихваше. Топлината и обичта в погледа му бяха нейната опора срещу настъпващия хлад от предстоящата раздяла. И тя отвърщаше на усмивките му, докато си мислеше какъв късмет е имала да го срещне.

Униформата беше все още влажна и той направи гримаса. Седна на леглото, за да надене мокрите ботуши, а тя коленичи зад него, преведе се през гърба му и предложи:

— Дай да ти помогна.

— С такава помощ, скъпа — усмихна ѝ се той през рамо, — никога няма да тръгна. Облечи нещо!

Целуна го по ухото и се отдръпна. Намери нощницата из разхвърляното легло и я надяна.

Дюра вече запасваше сабята в красивата позлатена ножница, върху която бе изписано, че му е дар, в знак на благодарност от Републиката за победите му в Италия през 1797.

— *Merde!* — Захвърли настрана ръкавици. — Не мога да ги нося повече.

В този момент се разнесе очакваното потропване по вратата.

— Ей сега слизам! — Хвърли бърз поглед из стаята — навик, придобит след толкова много нощувки на непознати места — и пристъпи към леглото.

Тео не искаше да плаче, затова се насили да мисли за радостта, която той ѝ бе доставил, и се надигна.

— Мисли за мен — прошепна Дюра и я притегли в обятията си.

— Всяка секунда! — Вдигна лице към неговото. — А ти трябва да останеш жив!

— Ще се видим след няколко месеца.

Сведе глава и докосна устните ѝ със своите. И двамата неволно се послушаха за шумове в коридора.

— Ще те чакам! — Тя се надигна на пръсти, за да докосне устните му още веднъж и за миг се опря на ръката му.

Той ѝ се усмихна, докато освобождаваше ръката си.

— Обичам те.

Тео кимна. Устните ѝ потрепераха.

— Завинаги — едва прошепна тя, когато той се извърна, за да тръгне.

Дюра спря при вратата, обърна се и се загледа в нея. Тъмните му очи изглеждаха още по-тъмни на оскъдната светлина. За миг изражението му се смекчи.

— Много съм ти благодарен, че искаше дете от мен — прошепна той и в следващия миг изчезна.

Тя плака, докато сълзите ѝ свършиха и цялата окаяност на света се стовари върху раменете ѝ. Едва тогава заспа изтощена. Тамир не я събуди на сутринта, независимо от настояванията на Минген. Тръгнаха чак следобед.

През следващите дни, прекосявайки раздробените немски княжества, от време на време попадаха на части от армията на ерцхерцога, но пруските им документи им осигуряваха безопасност. Минген се държеше ту чаровно любезно, ту авторитетно, според поведението, което се очакваше от тях, докато преглеждаха документите им.

Тео съзнаваше, че не би се справила сама и многократно му благодари за безрезервните му грижи.

— Дюра и аз сме натоварени с мисия от Бога. И двамата имаме обща цел — отвърщаше той.

— Андре печели ли? — питаше тя неизменно, след всеки негов разговор с отговорен служител при поредния граничен пункт.

— Корсаков губи — неизменно отвърщаше той.

След като армията на ерцхерцога се изтегли в Германия, до пристигането на Суворов от Италия, императорската армия беше оглавявана от Корсаков. За Тео бе едновременно и странно, и блажено, че той вече не помрачава живота ѝ. Страхът ѝ се стопи, сякаш го прогони някакъв добър дух. Тя откри дълбоко в себе си нови сили, нови начини да приема събитията и се чудеше дали детето, което носи, допринася за това усещане за пълнота. Любовта, съзнаваше тя, също я бе променила много. Беше ѝ дадено огромно щастие, което никой и никога не можеше да ѝ отнеме.

Подкрепата и разбирането, проявени от Минген, също ѝ помагаша. Бяха разговаряли за други бракове като нейния, така често срещани в аристократичните кръгове, за варварството да се разменят млади момичета срещу финансови или политически облаги. Тео бе само една от хилядите...

Но тя бе успяла да намери пътя към спасението си. Всеки ден ѝ напомняше с какво се е сдобила. Изпитваше дори известна благодарност за преживените тежки мигове. С приближаването към руската граница стигна до ново разбиране за живота. Беше се примирила с раздялата.

Септември преваляше.

Ерцхерцог Шарл атакува френската армия при Рейн и я изтласка на левия бряг.

В Италия Суворов получи инструкции от Виена да замине за Швейцария и докато изпращаше възраженията си, му доложиха, че ерцхерцогът вече е напуснал страната. Нямаше друг избор. Трябваше да се притече на помощ на Корсаков.

Дислоцирането на ерцхерцогската армия в северна посока всъщност представляваше не лош стратегически ход, защото това принуждаваше французите да отклонят сили към Рейн, вместо да осигурят подкрепления за Дюра. Но графът застъпваше по-скоро решението Австрия да нападне Майнц, а не Базел и Белфорт. С придвижването си натам армията на ерцхерцога се озова доста на север, за да окаже помощ на Корсаков в Швейцария. И двата руски корпуса да се бяха обединили безпрепятствено, пак нямаше да разполагат с достатъчно сили, за да нападнат Дюра. Изгледите им за победа бяха минимални.

Сякаш за да се влошат нещата още повече, австрийците започнаха придвижването към Майнц преди пристигането на Суворов в Швейцария. Така армията на Корсаков се оказа сама срещу френските сили при Цюрих. Двете страни имаха почти равна численост.

В резултат на желанието на Тугут да си възвърне контрола върху Ниските Земи, австрийците предоставяха уникалната възможност на Дюра да нападне съюзническите сили при много благоприятни за него условия и да спаси положение, което доскоро изглеждаше отчайващо.

Той пусна в ход плановете си.

20.

След първата битка за Цюрих през юни, Дюра реорганизира армията си в десет дивизии, от които осем бойни, една резервна и една за вътрешността на страната. Назначи и няколко нови, енергични командири. Бойните дивизии наброяваха около 9000 души. Тази за вътрешността — около 3000 човека, тя трябваше да брани комуникационните линии, свързващи Дюра с Франция, и да издирва роялистки партизански банди.

Корсаков, с корпус от 27 350 души, държеше линията от Цюрих до река Лимат и оттам до Рейн. Австрийска част от 21 800 души под командването на Хоц се бе разгърнала от езерото до Гризон. От юг Суворов, с 30 400 души, се придвижваше към Швейцария.

Министърът на войната беше казал на Дюра, че резултатът от тази кампания, а вероятно и съдбата на Републиката зависи от неговите сили и кураж.

Дюра напълно съзнаваше, че единствено той е в състояние да поднови офанзивата и при успешна атака не само да облекчи натиска върху италианския фронт, но и да прогони англо-руската армия от Холандия. Затова трескаво се готвеше за офанзивата. Подкрепления, продоволствия и муниции пристигаха редовно и в третата седмица на септември армията му бе готова да нанесе удар.

Целта му бе не само да принуди Корсаков да отстъпи, но и да унищожи напълно неговия корпус. Тактиката му предвиждаше да заблуди руснаците, че ще атакува северно от Рейн, докато фактически той подготвяше няколко удара в близост до Цюрих.

Дюра нареди на двама от дивизионните си командири да осъществят отклоняващи вниманието атаки. Основната му ударна сила от 14 000 войници щеше да нападне отвъд река Лимат при Диетекон — на десетина километра от Цюрих. Те трябваше да завладеят платото Фар и така да разцепят на две руския фронт, а после да изпратят бригади наляво и надясно. Тези, които поемат наляво, имаха за задача да задържат руските части при Рейн, а тези надясно — да заплашат

северозападните подстъпи към Цюрих. Една дивизия щеше да се придвижи от запад към града, а втора, ръководена от Султ, да нападне от юг. Така обръчът щеше да се затегне. Целта бе двойна — да победят австрийците на Хоц и да им попречат да подкрепят Корсаков.

За да се гарантира успехът на операцията, планирана за 23 септември, се изискваха напълно съгласувани действия. На 22 септември обаче Султ информира Дюра, че няма да успее да изгради моста над Линт.

В щаба в Бремгартен кипеше трескава дейност. Осъществяването на офанзивата изискваше всеки ден определени задачи. От седмици времето бе влажно. Работеха напрегнато. Нервите на всички бяха изопнати. Дюра изруга, когато прочете съобщението от Султ, захвърли сгънатия лист настрана, тръгна към кабинета си и така силно затръшна вратата, че всички подскочиха.

Жуженето от разговорите секна.

— Ще видя какви ще са новите сроковете — обади се спокойно Боней и бегла усмивка се появи по лицето му. — Султ има късмет, че е на шестдесет километра оттук.

— Не го пускай да излиза от кабинета си известно време — провлачено помоли Виже.

— А ти се погрижи батальонът ти да е готов! — Боней вече бе хванал дръжката на вратата.

— Ние винаги сме готови, *mon ami* — отвърна Виже с лъчезарна усмивка, а в очите му се появиха игриви пламъчета. — Подчинените ми нямат търпение да убият по няколко руснака.

— Съвсем скоро ще им се отдаде възможност. — Боней харесваше Виже, независимо от постоянните му шеги и привидното лекомислие. Беше много добър в работата си.

— Шолет, куриерите да са готови да потеглят след десет минути. Всички части трябва да бъдат информирани за промяната в графика.

Натисна дръжката, отвори вратата и влезе в кабинета на Дюра.

— Не можем да си позволим подобно закъснение — промърмори генералът навъсено. — Проклетият Суворов вече е съвсем близо. — Сутринта бяха получили новини. — Офанзивата ни трябва да приключи, преди той да е достигнал Алтдорф.

— Султ е имал проблеми с набавянето на материали за моста.

— Всички имаме проблеми — изръмжа Дюра. Тъмните му вежди бяха свъсени.

— Кога най-рано ще нападнем при тези обстоятелства? — Боней достатъчно добре познаваше началника си, за да спори с него в такъв момент.

— Султ пише за сутринта на 25-и. — Поемайки си дълбоко дъх, Дюра продължи рязко: — Нападаме на 25-и. Никакви промени! Никакви причини! Прекосяваме Лимат на зазоряване. — Той постави длани върху бюрото и вече с по-умерен тон добави: — Изпрати ми Детон. Искам транспортните лодки да бъдат преместени още довечера при Диетекон.

— Ще превземем Цюрих, преди Суворов да е достигнал Алтдорф — увери го Боней.

Дюра леко се усмихна.

— Напълно си прав. Така ще бъде.

В пет сутринта на двадесет и трети, лодките за транспортиране на войниците — шестнадесет по-големи и тридесет и седем по-малки — се намираха при Диетекон, скрити от погледите на руснаците, заели позиция от другата страна на Лимат.

На двадесет и четвърти командващият Четвърта дивизия Менар събра всичките си офицери, посъветва се с тях и започна изграждането на понтонен мост — маневрата целеше руснаците отсреща да останат с впечатлението, че основната атака ще бъде при Бруг.

Преди полунощ на двадесет и четвърти под личното ръководство на Дюра, лодките, скрити на около стотина метра от реката, бяха пренесени на ръце до водата. Най-леките щяха да прекосят първи, втората група от по-големите щеше да ги последва, а третата щеше да отведе войници на един малък остров в реката, пазен от руснаци.

Бойците, разпределени в три дивизии, чакаха на левия бряг сигнала да се качват в лодките. Фой, който командваше артилерията, се бе погрижил колелата на оръдията да бъдат омотани с парцали и безшумно изтъркаляни до позициите още в два сутринта. Стрелците трябваше да защитават атакуващите.

До три всички бяха по местата си. В четири и половина вече чакаха сигнал за атака. Оръжието бе проверено за последно.

В пет без петнадесет — при първите лъчи на слънцето — Дюра даде сигнала.

След минути две от препълнените лодки вече бяха на отсрещната страна, спряха при обралия с върби бряг и разбудиха руските часови. От гората се чува изстрели. Хората на Фой отвърнаха на огъня. Точните попадения принудиха руснаците бързо да отстъпят.

След още три минути нови шестстотин френски войници бяха прекосили Лимат.

Хората на Фой се придвижиха към новите си позиции, за да подкрепят частите, щурмуващи платото.

Лодките продължаваха да прехвърлят бързо войници през реката. Скоро Дюра прецени, че вече са достатъчно, за да удържат позициите си.

В пет часа започна разчистването на просека през гората за кавалерията и оръдията.

До шест часа французите вече бяха превзели руските позиции на възвишението. До седем и половина осем хиляди души вече бяха прекосили реката, а до девет — цялата дивизия се намираще на отсрещния бряг на Лимат.

Междувременно мнимото нападение на Менар при Бруг напълно изненада генерал Дурасов и той незабавно поиска подкрепления. Маре, един от секретарите на Дюра, изпратен в Бруг, за да докладва как се развиват събитията там, изпрати следното съобщение: „Струва ми се, скъпи генерале, че врагът само ви улеснява. Вашето желание руската армия да бъде разцепена на две е изпълнено“.

Дюра насочи вниманието си към Цюрих.

Първата му цел бе Цюрихберг — хълмът от север. Част от френските войници се насочиха натам, а Мортиер придвижи цялата си дивизия на запад. Стреснати от внезапната атака, руснаците изоставиха предните си позиции и бързо се оттеглиха зад градските стени. Корсаков обаче скоро си възвърна самообладанието и изпрати напред два нови батальона.

Те възпряха устрема на французите и ги принудиха да отстъпят.

Дюра незабавно изиска подкрепление и започна да подрежда силите си. Безразсъдно смел, под дъжда от куршуми, той като че ли бе навсякъде: ту насърчаваше войниците да вървят напред, ту яздеше заедно с отпавил се в атака взвод. И през цялото време не преставаше

да размахва сабята си и безмилостно да сече руснаците. Самото му присъствие вдъхновяваше.

Накрая враговете се пречупиха и започнаха да отстъпват към Цюрих. Отчаян, Корсаков включи и кавалерията си. Все нови и нови френски войници обаче прииждаха. Осъзнавайки размерите на заплахата, Корсаков предприе контраатака. Когато неговите хора започнаха да излизат от Цюрих, френската артилерия откри огън. В руските редици имаше сериозни пробиви и бяха изтласкани до самото подножие на Цюрихберг.

По обед настъпи затишие. Нито французите, нито руснаците имаха сили да продължат. И двете страни бяха поразени от ожесточеността на боевете. Генералите обаче скоро събраха хората си. Стрелците на Мортиер нападнаха града от запад. На север френската пехота се придвижваше към Цюрихберг. Руските отряди с щикове ги връщаха назад по склона. Тогава Дюра изпрати хора към десните редици на руснаците. Включил и последните си резерви, Корсаков не успя да се противопостави на новата сила и изостави възвишението, изтегляйки войниците си обратно към северните покрайнини на града. Французите ги следваха по петите. Руснаците ги засипаха с дъжд от куршуми. Улиците се покриха с трупове. Скоро след падането на здрача обаче французите се установиха на върха на хълма — знак, че руската армия е обречена.

Докато се водеха боевете около Цюрих, дивизията на Султ не бездействаше. Той бе създал специален отряд, който да се справи с австрийците при река Линт. През нощта на 24 септември специално обучените бойци се гмурнаха в ледените води и достигнаха незабелязано брега. Придвижвайки се съвършено безшумно, те обезоръжиха австрийските часовои, завзеха няколко артилерийски позиции и известиха Султ, който бързо изпрати нови отряди. До пет сутринта на 25 септември хиляда и двеста френски войници се изправиха срещу австрийците. Фон Хоц научи за френското нападение и се втурна в мъгливото утро да прегрупира войската си. Бързайки през мъглата, налетя на челния френски отряд, който го посече. Смъртта му осуети съпротивата. Докато инженерните части на Султ доизграждаха понтонния мост над Линт, австрийците предприеха няколко зле организирани и безрезултатни контраатаки. Французите лесно ги отблъснаха и навлязоха дълбоко в позициите им. До вечерта

хората на Султ направиха невъзможно присъединяването на австрийците към Корсаков при Цюрих.

През нощта руснакът отхвърли предложението на Дюра за мирно евакуиране на града, дори задържа пратеника му — нещо напълно противоречащо на правилата на войната. После свика военен съвет, който реши да се измъкнат от френския капан и да се спасят на север, към Германия. Корсаков остави пет батальона и един кавалерийски отряд да задържат французите от запад. Четири батальона трябваше да си възвърнат Цюрихберг, а други шест да удържат самия град, докато останалата част от армията, заедно с артилерията и припасите, бързо се насочи на север.

Рано сутринта на 26 септември руските войници започнаха стремително да излизат от Цюрих, насочиха се към планинските склонове и изненадаха французите. В ожесточени ръкопашни схватки други руски войници разчистваха тесните градски улици от френските стрелци. Когато основната колона вече бе тръгнала да излиза, Дюра, възвърнал както баланса на силите си, така и инициативата си, се впусна в няколко ожесточени успешни атаки. Натъпкани из тесните улици, стотици руски войници загинаха под обстрела на пушките и оръдията.

В същото време французите си възвърнаха контрола над Цюрихберг и се насочиха към градските порти, където хората на Корсаков се готвеха за последна отчаяна защита. Руснаците не отстъпиха — загинаха, отстоявайки позициите си.

През трупове на покосени врагове французите нахълтаха от север в Цюрих. Там завариха по-голямата част от основната колона и ариергарда, задържани от артилерийския огън на Дюра. Руснаците не можеха да предприемат нищо срещу несекващия обстрел. Нови френски части нахлуха през южните порти и засилиха хаоса. Към края на деня димът най-после се разсея — над три хиляди руски трупа се търкаляха по улиците на Цюрих. Дюра взе повече от пет хиляди военнопленници, сред които сто четиридесет и двама офицери. Части от армията на Корсаков, които вече не представляваха сериозна бойна сила, побягнаха панически към Германия.

Разгромил съюзническия фронт в Швейцария, Дюра незабавно се приготви да последва остатъците от армията на Корсаков и да ги унищожи.

По време на спешно свиканото съвещание на щаба той каза на уморените си офицери:

— Трябват ми доброволци. Малък кавалерийски отряд, който да ме придружи при лична мисия. Искам да настигна и убия Корсаков. — Огледа насядалите около масата мъже с непроницаем поглед. — Няма защо да ви предупреждавам, че неговите казаци го пазят добре. Бих предпочел с мен да дойдат хора, необвързани със семейства.

— Разчитай на мен! — Беше Виже. — Моите хора до един ще тръгнат. За тях е чест да помогнат на графинята.

Никой не попита защо Дюра се излага на такъв риск. Един след друг офицерите му предложиха подкрепата си.

— Благодаря ви, но тридесет души ми стигат. Ще оставя вие, господа, да решите кои ще бъдат те. Тръгваме на зазоряване. Да се вземат най-добрите коне и никакъв багаж, освен овес за животните. Ще препускаме в галоп.

Когато Дюра стана, се надигна и Боней. Предстоеше да се уточняват много подробности за придвижването на френските сили към Констанс и после на юг с цел разгромяване на Суворов.

— Погрижете се сабите ви да са добре наточени — добави Дюра, упътвайки се към вратата. — Казаците си служат умело със своите.

— Ти няма да дойдеш с мен — обърна се Дюра към Боней, докато двамата отиваха към съседната стая. — Заповед! Някой трябва да остане да координира движението ни армията.

— Смяташ ли, че Лекурб ще успее да задържи Суворов?

— С придвижването на основната част от армията ни на юг, което ще подсили Лекурб и Султ, очаквам нашите линии да издържат, докато се върна.

— Рискуваш живота си при почти сигурна победа.

— Длъжен съм да го направя. За Тео.

— И за себе си.

— Толкова ли е странно? Как иначе тя ще бъде в безопасност?

Боней леко се навъси.

— Просто времето е от съществено значение в момента. Ами ако Суворов, който вече е при прохода Сен Готар, направи пробив? Той направо премина през нашите армии в Италия.

— Премина през армията на Моро, а това е лесно. Жобер е прекалено млад и неопитен, не биваше да му се поверява

командването. Е, сега по-добре ли се чувстваш? — Дюра стана насмешлив.

— Кажи ми, че Лекурб и Султ ще удържат и наистина ще се почувствам по-добре.

— Могат! — отново типичният нетърпящ възражения тон. — Е, какви окончателни заповеди трябва да бъдат разпратени, преди да тръгна сутринта?

Дискусията бе приключила.

21.

Дюра стана и се облече още по тъмно, тласкан от желание за мъст. Тихо се измъкна от квартирата и тръгна към щаба по обезобразената от снарядите улица. Не бе спал много, премисляйки по кой път най-вероятно е поел Корсаков. Не биваше да допусне грешка. Съдбата на Републиката продължаваше да е застрашена.

Докато чакаше да се появят хората му, не откъсна поглед от картите, опитвайки се да предугади непосредствената цел на Корсаков. Остатъците от руските сили най-вероятно щяха да побегнат на изток, към Бохемия. Смело отбеляза пътя върху картата.

Боней дойде пръв заедно с най-новите съобщения от куриерите на Лекурб.

— Удържа фронта. Руснаците не са успели да проникнат.

— Изпрати му всички налични подкрепления. Премести щаба в Алтдорф, за да сме по-близо до военните действия. Връщам се след два дни.

— С главата на Касапина в торбата — отбеляза весело Виже, дочул последната част от разговора. — Дали има кафе за брeндитo ми?

Боней посочи към димящия чайник.

— Би трябвало да си нечия съпруга, Анри — отбеляза ласкаво Виже. — Грижиш се за всичко.

— А ти би трябвало да си нечие дете — не му остана дължен Боней, но в очите му имаше закачливи пламъчета.

— Предпочитам млада и красива, с мек skut и големи гърди — намигна хищно Виже.

— Не ми се струваш трезв — обади се Дюра, хвърлил поглед към най-добрия си кавалерийски офицер.

— Не това е точната дума. — Виже с усмивка прие чашата димящо кафе. — Готов съм за предстоящото вълнуващо издирване на Корсаков. Добро занимание за такъв хубав есенен ден. — Развеселено си наля брeнди в чашата. — Кавалеристите ми се надяват да не останат без сувенири.

— Никакви уши, Виже — предупреди Дюра. — Разчитам, че се разбрахме.

— Шемил ми даде честната си дума — защити Виже с необходимата решителност командира си.

— Добре. Радвам се, че ти и хората ти ще бъдете с мен. — Дюра съзнаваше колко полезен ще се окаже инстинктът на кавалеристите на Виже при предстоящото преследване. — Предлагам да поемем към Сен Гал. Но има вероятност Корсаков да е поел и към пруската граница.

— Към Сен Гал, сър — без колебание прие Виже. — Неговите казаци имат особено предпочитание към тамошните жени. — В града имаше известен публичен дом. — Дочувам, че на Корсаков и хората му всяка вечер са им нужни жени.

И Дюра бе чувал тези приказки. Освен това казаците на Корсаков имаха славата на изнасилвачи.

— Значи снощи са отседнали някъде?

— А днес сутринта ги болят главите.

— Готови ли са всички? — попита Дюра нетърпеливо, мечтаещ час по-скоро да убие мъжа, който бе унижавал Тео.

— Водят конете. — Виже бързо пресуши чашата си.

— Всеки разполага с дажби за два дни. Не изяждай своята още днес сутринта. — Предупреждението дойде от Боней.

— Още довчера ще ям руски дажби — отвърна весело Виже и му махна на излизане от стаята.

— А *ти* да се храниш — приятелски нареди Боней на Дюра и му подаде чаша кафе.

— По-късно. — Поемайки чашата, Дюра се усмихна на мъжа, който така предано му служеше. — Когато всичко това приключи, трябва да се погрижим за следващото ти повишение.

— Ти само се върни. Не можем да се изправим пред Суворов без теб.

— Успокой се, Анри. След два дни съм тук.

— Би трябвало да оставиш някой друг да му пререже гърлото...

— Искам това удовлетворение.

Пътуваха бързо. Само два пъти дадоха почивка на конете. Често спираха по селата да разпитват жителите дали са видели група казаци.

Оказа се, че са по дирята на Корсаков. Телохранилите му, поради необичайния си за тези места външен вид, лесно биеха на очи.

Продължиха и по тъмно, макар безлунната нощ да им създаваше известно затруднение. Само от време на време по сивото облачно небе се мяркаха звезди. Застудя. Но торфът бе мек, така че оставените от групата на Корсаков следи се виждаха дори на оскъдната светлина.

Хората на Дюра се придвижваха тихо, без да разговарят — правеха си знаци с ръце. Преминаха покрай някакви върби. Вятърът развяваше дългите им клони. След време дърветата се разрешиха и се ширна безбрежно поле.

Първо надушиха дима, а после го видяха. Слязоха от конете и оставиха двама да ги пазят. Другите се придвижиха предпазливо напред, търсейки прикритие из храстите. Пълзешком се приближиха до ръба на скалата и надникнаха в клисурата.

Събрани около огньовете, Корсаков и казаците му, свикнали на плячка и насилие, се бяха впуснали в брутални забавления.

Имаше четири малки палатки и една голяма, копринена, пред която седеше Корсаков в роба от червен брукат. Две голи жени, привързани с вериги, лежаха в краката му. Около огньовете се виждаха казаци, всеки с по една-две жени. Някои, омотани с въжета, други със затъкнати уста и разкъсани дрехи. Белотата на кожата им проблясваше на светлината на пламъците.

Някои от пленничките се бореха с похитителите си. Острите им животински писъци изпълваха нощта, преплитайки се с грубия смях на мъжете.

Младо момиче бягаше диво, но всеки път, когато някой я пускаше, откъсваше и част от роклята ѝ. Останала гола, тя побягна към храстите, но трима казаци я догониха, повалиха я на земята и се нахвърлиха отгоре ѝ.

В най-далечния край на осветения стан две момичета стояха с гръб едно към друго и — едното, въоръжено с пръчка, а другото с къса сабя — се опитваха да разгонят групата, готова да ги връхлети. Накрая се впуснаха към стръмния склон и отчаяно започнаха да се катерят право към Дюра и неговите хора, като не преставаха отчаяно да крещат. Дюра насочи пушката си. Другите сториха същото.

— Без Корсаков — тихо промълви той.

Изчака заповедта му да стигне и до последния войник от разгърналата се редица, за да е сигурен, че всички са я чули, и едва тогава стреля.

Кънтежът в клисурата бе оглушителен. Погълна виковете на казаците, скочили към оръжията си, сля се с писъците на ранените и жените.

Хората на Дюра изпразниха пушките, методично ги напълниха и отново стреляха: един път, втори, трети. Казаците бяха като риби в аквариум, Дюра зърна как Корсаков се насочва към вързаните коне. Носеше едно голо момиче в ръце.

— Спрете стрелбата! — Дюра се спусна по стръмния склон, като преценяваше разстоянието между себе си и Корсаков, както и това между Корсаков и конете. Не обръщаше никакво внимание на свистящите около него куршуми. Стигна до лагера и се устреми напред, прескачайки телата на мъртви казаци и ридаещи жени.

Конете бяха неспокойни и Корсаков едва удържаше своя. Опитваше се да го завърти настрана, за да метне жената на гърба му, но жребецът непрекъснато се изправяше на задните си крака, а другите животни около него се мятаха като развълнувано море.

С извадена сабя Дюра се носеше към него. Молеше се да не обуздае коня, преди да го е достигнал.

С грубост Корсаков сведе най-послед главата на животното, метна жената на гърба му, скочи зад нея и я изправи като щит. Грабна юздите, заби пети в хълбоците и полетя напред.

Дюра не откъсваше поглед от беглеца. Вече нищо нямаше значение: нито сцената, на която бе станал свидетел, нито войната, нито заплахата на Суворов от юг. Мислеше единствено за мъжа, когото бе дошъл да убие.

— Корсаков!

Гласът му прокълтя над изстрелите и писъците и се понесе в нощта.

Мощният гневен рев на Корсаков разцепи въздуха.

— Умри!

Впусна се към Дюра като разярен бик.

Дюра спря и вдигна сабя. Наблюдаваше как Корсаков скъсява разстоянието помежду им, без дори да трепне. В последния момент замахна и отскочи встрани.

Предните крака на коня бяха прерязани. Животното се срина, хвърляйки Корсаков и жената. От удара тя остана в безсъзнание на земята, но руснакът с изненадваща за едрата му фигура лекота се изправи на крака. Зъбите му бяха оголени като на хищник, а очите — тъмни от омраза.

Все още беше с червената роба, която стигаше до глезените му. Съдра я с един замах и я захвърли настрана. Откри се грамадното му тяло само по казашки панталони и ниски ботуши. На кръста му висеше кинжал. Сабята, която измъкна от ножницата, бе по-дълга от обикновено.

— Ела и ме хвани — изрева той, изтегляйки кинжала. Със силно зачервено лице, разчорлени сламени коси и огромен бял гръден кош, приличаше на мечка-албинос.

На ръст Дюра бе висок колкото Корсаков, но руснакът бе грамаден. „Има по-дълги ръце от моите“, прецени французинът, „но в замяна на това е по-дебел и по-трудно подвижен.“

Изведнъж Дюра долови, че изстрелите са намалели, а писъците и виковете — затихнали. Но едва когато Вижe се появи в полезрението му, осъзна какво става.

— Той е мой! — извика генералът, завъртя се бързо, за да огледа касапницата наоколо и да види къде са разположени хората му. — Никой да не го пипа!

Настъпи странна тишина. Дюра се обърна към мъжа, който го бе отдалечил толкова много от задълженията му, и обяви:

— Взимам съпругата ти!

— Невъзможно, тъй като си мъртъв — отвърна самоуверено Корсаков.

— Дай знак и ще го довърша — предложи Вижe с вдигната пушка.

— Не!

Дюра тръгна към противника си.

— Тогава вземи това — провикна се Вижe и му метна един кинжал.

Дюра го вдигна и бързо го погледна: дръжката му бе излъскана и гладка от употреба. За миг се запита дали и той не е варварин като Корсаков, припомни си всички мъже, които бе убил, и се зачуди каква е тази примитивна потребност от отмъщение.

В този миг Корсаков обяви:

— Ще убия и безсрамната си съпруга, след като свърша с теб.

Тогава Дюра разбра защо бе стигнал толкова далеч.

Див пламък проблесна в очите му. Пристъпи напред, твърдо решил да премахне Корсаков от живота на Тео. Двамата започнаха да обикалят в кръг. Скъсяваха постоянно разстоянието, дебнеха се, гледаха се, преценяваха силните и слабите си места, изчакваха възможността да нанесат удар. Корсаков първи се хвърли напред.

Отскачайки встрани, Дюра избегна смъртоносното острие и на свой ред замахна с кинжала.

— Убий го! — изпищя някаква жена.

Един от войниците на Дюра мигом заглуши вика ѝ. В края на импровизираната арена започваше да се събира публика. Французите се впуснаха да озаптяват жадните за кръвта на Корсаков жени.

— Дали не е по-добре да те дам на тях — подхвърли Дюра.

— В такъв случай ще се погрижа някои от тези кучки да загинат заедно с мен — презрително изсумтя Корсаков и отново нападна, след като се бе разсеял за момент от гледката на окървавените голи жени, жадни за възмездие.

Дюра успя да се извърти, преди сабята на руснака да разреже рамото му до кокал, но от пронизващата болка падна на колене. Добре трениран обаче, се довери на инстинкта и рефлексите си и се измъкна от обсега на следващия удар. Опита се да притъпи острата болка. Лявата му ръка все още стискаше кинжала, но всяко движение беше истинско мъчение.

Пригответи се да посрещне следващия удар на Корсаков, който вече насочваше едрото си тяло към него. Остриетата на сабите им останаха опрени едно в друго. Дюра вече не усещаше раненото си рамо.

Този път не успя да се отдръпне достатъчно бързо — болката забавяше рефлексите му, а погледът му започваше да се замъглява. Корсаков поряза дясната му ръка.

Дюра отстъпи и увеличи дистанцията.

— Май няма... да вземеш съпругата ми! — Корсаков триумфираше. Лицето му стана моравочервено. — Тя ще е отново моя собственост... Ще правя с нея каквото си искам.

Дюра остана съвършено неподвижен, за да съхрани силите си.

— Ще те убия — тихо промълви той.

В следващия миг в съзнанието му прозвуча гласът на баща му — припомни си как го учеше, че е глупаво да се проявява благородство спрямо безчестни хора.

Колко пъти се бе сражавал с нож и сабя на страната на баща си срещу пиратите варвари, втурнали се да завземат територията на баща му? Нашествениците бяха безмилостни и жестоки като Корсаков. „Убивай ги бързо — постоянно повтаряше баща му, великолепно подготвен да се справя с враговете си. — Това не е джентълменска игра!“

Корсаков забеляза, че ризата на Дюра е подгизнала от кръв и се усмихна.

— Ако се бе забавил само секунда, щях да ти отсека ръката — подхвърли той самонадеяно и застана разкрячен, сигурен в победата си.

— Ако беше по-умен — отвърна Дюра спокойно, — нямаше да спреш, преди да стигнеш Русия.

— Ще остана, за да те гледам как умираш от загуба на кръв. Джентълмени като теб — Корсаков стана саркастичен, — вярват, че сами трябва да се изправят срещу врага си.

— Споменах ли, че съпругата ти е бременна от мен?

Устните на Корсаков се извиха в невероятна гримаса. С див рев той се хвърли в атака. Два невероятни скока и острието на сабята му се стрелна към главата на Дюра.

Той се извърна наляво, за да предпази обездвижената си ръка и с всички сили атакува. Не обръщаше внимание на белите искри пред очите си, нито на нетърпимата вече болка. Бе насочил сабята си право в корема на Корсаков. Тя проникна чак до гръбнака. Едрото тяло рухна като канара. С широко отворени от ужас очи Корсаков щеше да умре в страшна агония. Но, като човек на честта, Дюра пусна сабята, взе кинжала в дясната си ръка и прободете сърцето му. *Coup de grace* — милостивият удар, както му казват някои.

Жените искаха да разкъсат тялото на парчета и да ги хвърлят на кучетата. Ала Дюра, залитайки, се изправи на крака и уморено нареди:

— Не им го давайте. Нека всички да се облекат. Тръгваме след десет минути.

После падна на колене, преви се на две и се строполи на земята.

— Някой да зашие рамото ми — едва произнесе той, загледан в притичалите до него войници.

Беше в пълно съзнание, докато разкъсваха ризата му и най-опитният войник на Виже промиваше раната с бренди, а после правеше равните шевове по загорялото рамо. Почувства се по-добре от двете щедри дози алкохол, които притъпиха усещането от убождането на иглата. Превързаха го и той се изправи неуверено на крака.

Виже сам му нахлузи внимателно нова риза и се усмихна, докато я закопчаваше.

— Без да се обиждаш, но щях да го убия, ако се беше оказал в опасност.

— Знам, Виже. Затова те взех със себе си.

Оставиха Корсаков и казаците му да лежат мъртви в зловещия амфитеатър и разрешиха на отвлечените жени първи да отмъкнат някаква плячка в замяна на преживявания кошмар.

Невероятно удовлетворение сгряваше душата на Дюра, когато поемаха обратно. Срамно удовлетворение, съзнаваше той, но въпреки това му се наслаждаваше. Ако имаше някаква съвест — което не бе сигурно след двадесет години водене на война — вероятно щеше да се утеши, като си припомни, че Корсаков заслужаваше да умре заради поне още хиляда причини, освен Тео.

Той се усмихна при тази мисъл. Навярно любовта го бе променила. Естествено, че го бе променила. По време на краткото пътуване обратно към Цюрих, удоволствието му се съсредоточи върху мисълта, че вече няма причина, която да го държи за дълго разделен от Тео.

Лекурб удържа Дяволския мост цели четири дни, през които Суворов не престана да го обстрелва. Теренът се покри с трупове. Руските войници преминаваха през тях и бавно напредваха.

Накрая мунициите на французите привършиха и те се оттеглиха зад моста. Суворов отново хвърли хората си напред. Още стотици загинаха. Тогава руснакът атакува френския фланг. Лекурб си даде сметка, че повече не е в състояние да удържи. Доволен, че е нанесъл сериозни щети на Суворов, той се оттегли на север, за да изчака подкрепления от Дюра.

Два дни по-късно части от дивизията на Султ се присъединиха към силите на Лекурб. Те пристигнаха съвсем навреме и подпомогнаха да се спре настъплението на руснаците към Цюрих.

Именно тогава Суворов научи за поражението на Корсаков и разбра, че Дюра в най-скоро време ще го нападне. Реши да поведе войниците си в отчаян поход на североизток, за да стигне до Германия, преди французите да го хванат в капана на снежните Алпи.

Оказа се обаче прекалено късно — вече беше паднал в капана. Десният фланг на Лекурб бе отрязал пътя за продоволствия. А Дюра така премести дивизиите си, че той вече трудно напредваше.

Разбрал, че няма да успее да се измъкне на североизток, Суворов се насочи на изток към Гризон. Изостави артилерийското си снаряжение и ранените и поведе изтощените си хора по невероятно трудния маршрут. Останалите без сили войници газеха сняг до колене. Често някой се сриваше на земята и повече не се надигаше. Постоянно ги съпътствуваха вихрушки. Редиците им все повече оредяваха и се проточваха с километри, но най-накрая стигнаха до Германия.

Руските сили бяха почти изцяло унищожени.

В момента, когато военният и политическият жребий на Франция изглеждаше най-лош, Дюра спаси нацията.

Това бе най-големият му триумф.

Но скоро съдбата се намеси, за да промени пълните с надежда планове и хода на историята. На 9 октомври, след като успешно избегна фрегатите на Нелсън в Средиземно море, малък кораб пристигна в Сен Рафаел.

Бонапарт се бе завърнал.

Месец по-късно превратаджиите разпуснаха двата законодателни органа на Републиката и дадоха властта в ръцете на трима консули — Бонапарт, Роже-Дюко и Сейес. Вторият и третият не оцеляха дълго. Само след месец Бонапарт управляваше еднолично.

Дюра бе призован в Париж, за да получи командването на армията в Италия.

Отначало отказа: имал лични планове и нужда да се възстанови след десетмесечната кампания. Ала Бонапарт настоя. Армията се

намирала в окаяно състояние, липсвала всякаква дисциплина. Дюра бил единственият, комуто можел да повери възстановяването ѝ.

— Твой дълг е — подчерта той. — Франция има нужда от теб.

Съвестен и отговорен, Дюра съзнаваше, че наистина няма кой друг да се заеме с тази задача.

С огромна тъга писа на Тео: обясняваше ѝ защо не може да отиде при нея и защо тя не може да дойде при него засега. След няколко дни заминавал за Италия. Разполагал с изключителни правомощия, за да възстанови реда в армията. Дори старият му враг Бертие, сега министър на войната, се държал дружелюбно — това също подсказвало колко е окаяно положението там. Ще ѝ пише отново скоро. Но всъщност знаеше, че ще минат месеци, преди това писмо да стигне до нея. Не е чул още нищо за детето им, допълваше той и умоляваше да му съобщи как са. Писа и за огромната си обич към нея. Питаше се дали ще се срещнат някога отново.

За пръв път мислеше за раздялата като за нещо реално и трайно. И за миг почувства, че не може да диша. Винаги си бе представял как скоро — следващия месец, или може би по-следващия — отново ще бъдат заедно. Дори когато Бонапарт го извика в Париж, той си измисли десетина причини, за да откаже онова, което дочуваше, че ще му бъде предложено. Можеше да откаже. Съзнаваше го. Но когато се запозна с цялата надвиснала опасност, разбра, че нищо няма да попречи на австрийците в Италия да нахлуят в Южна Франция, освен армията, която той трябваше да събере до март.

Затова и замина. Каретата и багажът му бяха готови, помощниците му вече пътуваха на юг, а Боней го чакаше във временния му щаб в Ница.

С цялото си сърце мечтае да я види, продължаваше той в писмото си, и се надява всичко да е наред с детето. Но пред тези изпълнени с надежда мечти стоеше една армия, чиито войници не бяха получавали заплата от шест месеца, армия, част от която плячкосваше, а друга — просеше за хляб и покрив. Нямахме никакви продоволствия, никакви болници, никакви боеприпаси и дрехи. И като добавка, в Ница върлуваше епидемия от тиф — четиринадесет хиляди войници бяха болни. Неговият предшественик, генерал Шампионет, бе умрял от коварната болест.

Изпращаше ѝ цялата си любов. „Ти си в сърцето и душата ми“, пишеше той. „Ти си моето сърце и душа. Помни ме!“ Чувстваше се безутешен и поразен. Накрая написа: „Корсаков е мъртъв“. Поне това направи за нея, помисли си с горчивина.

Отчужден и мрачен, седеше в каретата, докато пътуваше на юг. Пиеше повече отколкото трябва, беше раздразнителен и почти не разговаряше с никого. Дори вида на Ница не го развесели, когато каретата запрепуска надолу по хълма, а лазурното море проблесна на ослепителното слънце.

Но Боней, давайки си сметка защо е в толкова лошо настроение, се отнасяше търпеливо с него. И на втория ден, затрупан от работа, той вече нямаше време да мисли за миналото.

Бе му нужен цял месец, за да се справи с най-големите трудности. На 10 февруари Дюра премести щаба си в Генуа.

През пролетта вече нямаше време да мисли нито за себе си, нито за нещо друго, освен за огромната армия, която стоеше пред тях. Нападнаха ги по три фронта едновременно. На 1 април численото превъзходство на противника бе толкова голямо, че до 24-ти Генуа бе обсадена и напълно откъсната от света.

22.

Писмото на Дюра пристигна до Тео четири месеца след написването му — накрая бе носено и пеша през гъстата тайга.

Поемайки го в ръце, тя си даде сметка, че не е готова да понесе удара. Това писмо, получено в топлия пролетен ден, я върна към тъжната нощ в Базел, когато хората на Дюра чакаха долу, а времето им бе така оскъдно. Сега отново изпита същата горчивина и мъка. Врълхлетяха я спомени.

Взираше се в писмото. Името и адресът бяха изписани с изящни извивки и решителни черти. Нежно прокара пръсти по измачканата хартия. Вълнението от обзелия я спомен можеше да се сравни само с представата за почти физическото усещане, че той протяга ръка да я докосне.

Показа писмото на малкия им син в люлката. Детето се усмихна, чуло гласа на майка си, която му разказваше за баща му, и протегна пухкавите си ръчички.

— То е от татко ти — повтори тя и в съзнанието ѝ оживя картината как Дюра стои до вратата и ѝ благодари за детето. Беше дълбоко признателна, че е жив. И печели за Франция. Изпита огромна радост.

Ала докато четеше писмото, усмивката изчезна от лицето ѝ, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Не си бе представяла, че ще ѝ бъде толкова болно, но се оказа, че е грешила. От мъка едва си поемаше дъх. Не преставаше да си напомня как отдавна, като разумен човек, уж бе решила въпроса с Дюра. Винаги си бе повтаряла възможността той да загине или просто никога вече да не го види. Беше се подготвяла за това. Но не се бе подготвила достатъчно да бъде изоставена.

Прочете писмото докрай и го остави на масата. Взе гукащото момченце и го притисна в обятията си — детето не понесе силата на чувствата ѝ и се разплака. Тамир притича от кухнята, където угощаваше вестносеца с чай и хляб.

— Той те е натъжил?

Изпитваше раздразнение, че Дюра бе разплакал момичето й. Авторът на писмото се обсъждаше във всички пощенски станции. Тамир прекоси лъснатия под, покрит с кожи, и прегърна и двете си чеда.

— Пак е отишъл да се бие — прошепна Тео, а сълзите се стичаха по страните й.

— Ще дойде, когато му е възможно — утешаваше я Тамир.

— Вярвах му.

Гласът на Тео преливаше от горчивина.

Тамир никога не бе допускала, че Андре Дюра наистина ще остави начина си на живот, за да отиде накрай света заради Тео.

— Ще дойде, пиленцето ми — залъгваше я тя. — Щом войните свършат.

— Те никога няма да свършат.

Беше я оставил преди седем месеца. Седем месеца, през които да го забрави.

В този момент бебето реши, че прекалено дълго е стояло кротко — изви се назад, размаха ръчички, зарита с крачка и заплака с цяло гърло.

— Дай да изведе Паша навън и да му покажа новото теленце. Той обича да го водя в обора — предложи Тамир. — А ти седни и пиши на генерала. Тюмен ще го отнесе.

Тео прочете повторно писмото. Отчаяно искаше да повярва на любовните излияния, но думите вероятно не представляваха нищо повече от безсмислени любезни фрази, свидетелство, че славата на Дюра на непостоянен любовник е напълно заслужена. А тя бе проявила такава наивност!

И все пак му писа — той обсебваше сърцето й, бе част от нея и тя не бе в състояние да отдели напълно живота си от неговия. „Нарекох детето ни Андре Павел“, продължаваше тя. „Павел се казваше дядо ми. Всички го наричаме Паша. Руското умалително му подхожда. Вече командва цялата къща. Прилича на теб.“ После описа скромния им живот и дребните събития, които изпълваха дните й. „Тук е много спокойно“, разказваше тя, „по нищо не прилича на твоя бурен живот. Желая ти мир и щастие“, добави накрая и усети как отново я обзема тъга.

Той отново се намираше на огромно разстояние от нея, отново въвлечен в битки. Малко вероятно бе някога да види сина си.

„Мисля за теб, когато го държа“, дописа отдолу, но после, препрочитайки го, се запита дали не е по-добре да пропусне това признание, дали няма да го смути с постоянството на чувството си, когато най-вероятно вече нова жена сгрява леглото му. Знаеше колко неестествена за него е верността.

„Искрено съм благодарна за свободата си“, увери го тя в послепис, вече по-официално. „Научих за смъртта на Корсаков.“

След колебание завърши с думите: „Вечно ще те обичаме“.

Подписа го просто Тео и Паша. Прибави отпечатък от палеца на момченцето и кичур от косата му. После го запечати.

След това животът продължи. Андре Дюра винаги щеше да обмисля някоя следваща кампания или подходяща стратегия, за да съхрани Република Франция. Животът му не можеше да мине в усамотена къща сред тайгата, далеч от тътена на оръдията, не можеше да се отдаде на съпругата и сина си... Да създаде семейство.

В момента домът в тайгата щеше да се стори изключително привлекателно нещо на Дюра. Генуа беше без храна близо от месец, дажбите бяха сведени до минимум. Войниците получаваха вече само парче хляб, няколко резена конско и чаша вино. Цивилните граждани — половината от това, а военнопленниците — още по-малко. Започваха да ядат и кучета, котки и плъхове.

Направиха няколко опита да пробият блокадата. Австрийците обаче бяха много силни, а малобройните войниците на Дюра — прекалено изтощени физически, за да се бият.

На 28 май Дюра заповяда на Миол да предприеме опит за изтегляне на североизток. Оказа се невъзможно. Веднага щом узна за завръщането на Миол, Дюра лично поведе два батальона, прикривайки отстъплението си. Това бе последният опит, който направиха.

На 30 май очакваха пристигането на Бонапарт и свалянето на обсадата. Тайно внесеното в града съобщение предишната седмица съдържаше тази новина. Дюра твърдо реши да издържи.

Но тридесетият ден дойде и отмина. После и тридесет и първият. Войниците на Дюра започваха да дезертират, цивилното население

губеше присъствие на духа. Стотици умираха дневно от тиф и глад.

На 1 юни Дюра изпрати полковник Андрьо, началник на генералния му щаб в момента, до щаба на австрийците, за да уговорят условията за капитулация. Разполагаше с храна само за още два дни. Преговорите обаче продължиха три дни повече от предвиденото, защото Дюра не отстъпваше по няколко пункта. Отказваше да подпише какъвто и да е документ, в случай че съдържа думата „капитулация“. Настояваше няколко френски плавателни съда да останат в негови ръце, за да извози ранените си до Антиб. И войниците му да излязат от гарнизона с оръжието си и багажа.

На 4 юни условията най-после бяха уточнени и документите — подписани. Дюра, щабните офицери, хиляда и петстотин войници и двадесет оръдия, се натовариха на пет френски мобилизирани търговски кораба и отплаваха за Антиб.

Упоритата съпротива на Дюра в Генуа допринесе за успехите на резервната армия на Бонапарт. По-голямата част от австрийците бяха ангажирани и Наполеон навлезе в равнините на северна Италия почти безпрепятствено. А когато заетите с Генуа войски се устремиха натам, вече бе прекалено късно.

Наполеон току-що бе спечелил битката при Маренго.

Ала политическата обстановка в Париж бе тревожна. Фуше, Сейес и Талейран продължаваха да заговорничат. Чрез брат си Люсиен — министър на вътрешните работи — Бонапарт узна в колко опасно положение се намира.

Няколко дни след Маренго той извика Дюра в Милано.

Възложи му командването на армията в Италия и на резервната армия, след което замина за Париж да защити мястото си на Първи консул.

Никой друг висш офицер нямаше способностите и опита на Дюра. И затова отново го натовариха да реорганизира и преоборудва армия, на чийто войници не бе плащано от месеци. Финансовият проблем се оказа сложен и отегчителен. Скоро Дюра влезе в конфликт с военното министерство. Многократно писа за невъзможността да се поддържа армия, без да се отпускат средства, а в отговор получаваше единствено оплаквания. След два месеца спорове и опънати взаимоотношения, военният министър Карно уведоми Дюра, че му

изпращат нов комисар, който да прочисти административните му служби от излишните офицери.

— Време е — сподели генералът пред Боней една сутрин, хвърляйки писмото на Карно, — да помисля за излизане в пенсия. Нека някой друг се справя с политиците. Съжалявам, Боней, но ще те изоставя.

Беше към края на юли. Преговорите с Виена около демаркационната линия вървяха мудро. Липсата на пари си оставаше постоянна грижа, а сега пристигаше и някакъв си комисар, който щеше да му определя каква да бъде администрацията на армията му.

— И аз искам отдох — увери го Боней с бегла усмивка. — Амали ми съобщи, че отново ще ставам баща. Тя има нужда от мен.

— Не се налага да се оттегляш, Анри. Дипломатическите ти умения ще ти помогнат да се справиш с всеки изпратен от Париж кретен.

— Не, време ми е! — И двамата изстрадаха достатъчно при обсадата. Да умираш от глад не беше славно, а безжалостният начин, по който Бонапарт пожертва армията в Генуа, въпреки възможностите да им се притече на помощ, остави и у единия, и у другия трайно разочарование. — В Ница ли отиваме?

— Не съм сигурен — отвърна бавно Дюра. Не виждаше никаква цел и радост в живота си.

Напоследък се бе върнал към старите си поразпуснати навици, обезпокоен заради липсата на вести от Тео. Размишляваше и над възможността да си е намерила някой друг. Чувстваше се гузен, задето я изостави. И понеже жените, жадни за вниманието му, бяха в изобилие, се оказа лесно да заживее както преди. Студеното му отчуждение обаче бе така видимо, че Боней се питаше дали генералът отронва по някоя дума на жената в леглото си.

— Добре си дошъл у дома.

Западно от Париж Боней притежаваше замък, където живееше през лятото.

— Опасявам се, че е прекалено спокойно за моя вкус. Но ти благодаря. Може да отскоча до Истанбул. Майка ми имаше роднини там.

Рискувайки да го засегне, Боней предложи:

— А защо не и едно лятно пътуване до Сибир?

Известно време Дюра продължи да гледа през прозореца. Когато се извърна към него, очите му бяха пусти.

— Не съм сигурен доколко ще съм добре дошъл. Стана почти година...

— Детето вече трябва да е...

— ... на осем месеца.

— Редно е да отидеш.

Дюра се усмихна.

— Помня, че ми каза същото и първата вечер, когато Тео пристигна в Сарган.

— И се оказах прав.

— Прекалено романтичен си, Анри. Тя вече е забравила дните в Швейцария.

— Ще ти извадя документи за пътуването. Вече не сме във война с Русия. — Подсмихна се. — Поне за момента. Ха, та ти дори можеш да минеш през прохода Сен Готар, без да те е страх, че ще те обстрелват.

— Приятно би било. — Дюра остана смълчан известно време, не преставаше да барабани леко с пръсти по лакираната повърхност на бюрото, а в главата му се въртяха всевъзможни опасения. „Та тя може вече да се е омъжила!“ Изруга и прогони всякакви подобни неканени мисли. Вдигна поглед и тихо каза: — Дай ми карта.

Боней уреди документите за пътуване след три дни и много рано една сутрин Дюра напусна Милано. Три спирки по-нататък го догони куриер с важно съобщение. Генералът отвори писмото със знака на Боней и откри към приложеното писмо от Тео кратка бележка: „Надявам се новините да са добри“. Такива бяха.

Точно за каквито мечтаеше. Тя все още го обича, долови той между предпазливите и добре обмислените фрази. Това му донесе утеха и надежда. Имаше и син, когото бе кръстила на него. Улови се, че се усмихва. А когато със загрубялата си ръка докосна дребния отпечатък от детското пръстче, очите му се насълзиха. Постави копринената къдрица в джоба до сърцето си и изпрати каретата обратно в Милано заедно с куриера. Купи бърз кон и ограничи багажа

си до онова, което се побра в дисагите. Само след двадесет минути бе отново на път.

Нетърпелив, яздеше по двадесет часа на ден. Спираше само колкото да поспи, да купи нови коне при нужда и да хапне на крак. Прекоси границата на Русия седмица по-късно. След още шест дни стигна Москва. Забави се половин ден в града, за да си набави карти, защото сибирските простори бяха необятни.

Пътят от Москва до Нижни Новгород през Казан, Перм, Екатеринбург и Тоболск бе добре поддържан. Станции имаше на всеки десетина километра. Преминаваше през гъсти иглолистни гори. Дните бяха красиви и слънчеви, сякаш времето му помагаше в бързото препускане на север. Тук-там проверяваха паспорта му, ала Боней се бе погрижил за всички необходими документи.

В Тоболск нае хотелска стая за няколко часа, изкъпа се, избръсна се и нареди да почистят и изгладят дрехите му, подряза си и косите. Насили се да хапне, защото след като обръсна брадата си и се погледна в огледалото, видя прекалено изпъкнали скули, а не искаше да изплаши Тео.

Само още два дни му трябваша, за да стигне до Самаров — последното селище преди тайгата. Там щеше да потърси водач. Тео живееше в област, необозначена на картите.

Пристигна късно вечерта, след като бе пропътувал близо пет хиляди километра за двадесет и четири дни. И за пръв път откакто напусна Милано, спа през цялата нощ.

На следващото утро се облече с особено старание. Дори с ирония си помисли, че се държи като юноша преди първата си среща. Три пъти сресва косите си, накрая реши да смени самото — облече лепеното. Панталоните и ботушите му бяха здрави и удобни за път. Вече не бе генерал, а мъж, който се завръща при семейството си.

Изведнъж изпита желание да пийне нещо — не бе сигурен как ще го посрещнат, не знаеше дали Тео не е намерила някой друг да я утеши. Все пак писмото ѝ бе отпреди четири месеца.

Двете питиета успокоиха нервите на мъжа, който безстрашно бе водил войниците си срещу дулата на оръдията. Беше готов за последната част от пътуването.

Пътеката през тайгата минаваше между гъсти тополи и брези. Изникнаха и борове. Денят бе прекрасен. Пееха птички. Водачът му яздеше дребен кон с дълга грива. От време на време се обръщаше към него и му се усмихваше, сякаш да го окуражи. Не се разбираха. Служителят в хотела обаче му даде подробни указания, а когато се спомена името на Тео, човекът започна енергично да кима и да се усмихва.

Пет часа яздиха през гори, пресичаха поточета, прекосяваха клисури. Най-сетне водачът спря до малко пасбище и изчака Дюра да се приближи. Местният човек посочи напред и бързо изрече три думи. В края на ливадата край брега на сребристо езеро се виждаше дървена къща, заобиколена от помощни постройки.

Макар и отдалечена в необятното пространство, сградата бе впечатляваща: на два етажа, с няколко каменни комина и широки прозорци до пода — човек можеше да мине направо през тях. И цялата в богата дърворезба. Каменни пътеки прорязваха цветните градини наоколо. Дача на аристократи.

Съвсем по друг начин си бе представял убежището ѝ в този затънтен край. За момент се стъписа, но си припомни, че руският дядо на Тео е бил принц, макар и в изгнание, а другият ѝ дядо ежегодно е плащал на Корсаков в злато. Сега, когато се изправяше лице в лице с благородническият ѝ произход, републиканските му възгледи бяха поставени на изпитание.

Водачът му обаче вече препускаше напред и той го последва нетърпеливо. Тъкмо слизаха от конете, и на вратата се появи Тамир. Тя подкани някакво момче да се погрижи за животните и след като се поклони леко на Дюра, бързо заговори на местния човек. Изражението ѝ бе непроницаемо. Покани ги да влязат. Посочи на водача един коридор, а Дюра въведе в гостната.

— Чай?

Думата прозвуча познато. Дюра свъси вежди.

— Не. — Не бе изминал всичките тези километри, за да пие чай.

— Тео тук ли е?

Тамир отговори с порой от неразбираеми думи и му направи знак да седне.

Той поклати глава и мина край нея. Излезе в преддверието и погледна широкото стълбище към втория етаж. Извика я.

Звучният му глас предизвика шум от трополене на стъпки. Само след миг по перилата на стълбището и в преддверието изникнаха любопитни хора, които се вторачиха в него.

Изруга тихо и отиде до входната врата. Отвори я със замах и от верандата повторно извика:

— Тео!

Стори му се, че чува ехо. Отново извика.

Този път отговори гласът, заради който бе яздил почти цял месец. Хукна към езерото. Продължаваше да я вика, а сърцето му лудо биеше.

Тя изникна сред брезите. Тичаше и му махаше. Викаше го.

Само след секунди се озова в обятията му, а той я завъртя — целуваше я и се смееше, обзет от неописуема радост.

— Ти дойде — прошепна тя, мислейки си с благодарност колко прекрасни същества са боговете на Тамир, защото все пак го доведоха тук при нея, когато почти бе загубила всякаква надежда.

— Съмнявала ли си се?

Остави я да стъпи на земята.

— О, да... Дълбоко. — Сети се за писмото му и как бе затворила душата си за любовта и спомените. — Но се радвам, че съм сгрещила. — Нежно го гледаше. — Разкажи ми как се реши да дойдеш, как ме намери, откога пътуваш! Увери ме, че продължаваш да ме обичаш лудо!

— Обичам те! Не може да не го знаеш!

— Десет месеца са изпитание — отбеляза тя, но не спомена нищо за жените.

— Отначало не можех да тръгна... Писах ти.

Той също не спомена нищо за тях.

— Значи ли, че войните са приключили?

Зададе въпроса безизразно. Съзнаваше, че в тези първи, секващи дъха мигове, когато току-що ѝ беше повторил колко я обича, не биваше да пита точно това, но трябваше да знае.

— За мен — да. Ще ти разкажа всичко по-късно. За мръсната политика, за циничната дипломация. Не ми се мисли за това сега. Говори ми за нашия син.

Отговорът не бе изчерпателен, но достатъчен за мъж, прекосил половин Европа и Русия, за да се върне при нея. Чувстваше се утешена.

— Ела да го видиш. Тъкмо пиехме чай долу при езерото.

Докато говореше с гордост за сина им, се опитваше да осъзнае напълно реалността — Дюра беше при нея. Проведе го през брезовата горичка към зелената морава, оградена с върби. Дебел ориенталски килим бе проснат на тревата, а на масата до него имаше огромен сребърен самовар и чаен сервиз. Небрежно седнал върху килима, някакъв привлекателен мъж си играеше с едно пълничко бебе. Късо подстриганите кестеняви коси на мъжа проблясваха на слънцето, стройното му мускулесто тяло бе изтегнато свойски. И той бе бос. Като Тео. Бебето си играеше със сребърните копчета на ризата му, а той му отвръщаше с усмивка и му говореше.

По силата на навика Дюра посегна към липсващата сабя.

— Кой е този? — изръмжа той.

— Лекарят на Паша.

— Тук ли живее?

— Естествено. Каква полза, ако Паша се разболе, а той пристигне след пет часа?

— Можеше да наемеш по-възрастен лекар.

Очите ѝ леко се разшириха. Нахлуването на деспотичен мъж в уединеното ѝ убежище сигурно щеше да промени начина ѝ на живот.

— Ревнуваш ли?

— Дяволски си права — ревнувам!

— А не бива. Ние сме само приятели. Ела да те запозная със сина ни и Константин.

„Тя е невероятно наивна“, помисли си той, едва сдържайки гнева си. „Няма жив мъж на тази земя, който да се задоволи да бъде само приятел с Тео.“

Докато ги запознаваше, тонът му остана грубоват.

Гласът му дори стресна Паша. Макар че се загледа в Дюра с изпитателните си тъмни очи, малкият остана вкопчен в Константин.

Андре посегна да го вземе, ала малчуганът се развика и така силно се притисна към лекаря, че той неволно трепна.

— Да го заведе ли в къщата? — попита младият мъж.

— Не — рязко възрази Дюра.

— Дай го на мен — предложи Тео и се отпусна на килима. — Това е татко ти — тихо промълви тя и го целуна по меката бузка.

— Бих искал да остана насаме със семейството си — обяви троснато Дюра.

След двадесет и пет дневна езда не му бе до банални любезности.

— Не бъде груб, Андре!

— Извинете ме, докторе. — Дюра стана толкова саркастичен, че бебето го погледна с любопитство.

— Благодаря ти за компанията, Константин. — Тео не желаше да има публика на подобно властно настроение. — Нека Тамир предупреди готвачката, че вечерята ще е с час по-късно.

— Или два — промърмори Дюра, защото възнамеряваше да се люби с Тео веднага.

Без да му обръща внимание, тя се усмихна топло на лекаря, което още повече го ядоса.

— Добре ли си? — попита тихо Константин, докато се надигаше, и хвърли предпазлив поглед към ядосания Дюра.

— Да, не се безпокой. Андре просто е забравил, че тук няма армия. Ще бъдеш ли така любезен — продължи тя, без да обръща внимание на свъсеното изражение на Дюра, — да кажеш на Тамир, че си представям патица за вечеря. Обичаш ли патица?

— Не храната е най-важното за мен в момента — отвърна суховато Дюра.

Паша вече бе изцяло заинтересован от необичайната интонация и от съвършено непознатите му резки нюанси на думите. Наблюдаваше открито непознатия мъж, но не пускаше рамото на майка си.

Щом Константин се отдалечи, Тео разпалено се нахвърли върху Дюра.

— Не можеш да се държиш така грубо с хората, които съм наела. Нищо не те извинява. Надявам се да успееш да се контролираш по време на вечеря.

— Не разчитай. Много ми е неприятно, че този млад лекар живее с теб.

Очите ѝ заблестяха от възмущение.

— Той *не* живее с мен.

— Напротив. Живее под един покрив с теб и съм готов да се обзаложа, че би искал да те опознае по-добре.

— Не всички мъже са като теб, Андре. — Говореше тихо, за да не плаши Паша, но тонът ѝ бе леден. — Константин е истински приятел.

Дюра изруга тихо пред тази глупава женска логика.

— Чудесно. Значи не би възразил, ако не му позволя да се люби с теб!

— Не си въобразявай, че ще се появиш отново в живота ми и ще започнеш да раздаваш заповеди! — Трепереше от гняв. — Едва се спасих от такъв брак.

— Не ме сравнявай с Корсаков! Той беше животно. Между другото — можеш да ми благодариш, че го убих.

Тя трепна неволно, забелязала зловещото му изражение.

— Господи, Тео — прошепна той разкаян и се отпусна на колене с тъжно изражение. — Близко месец яздих денонощно, за да дойда при теб. А те заварвам с този... този...

— Лекар.

— Не. С този мъж, който те гледа похотливо. Не ми казвай, че не го забелязваш.

— Нищо такова не съм забелязала. Как си позволяваш да говориш така? Ти винаги си бил единственият мъж, когото съм желала.

— Тогава го отпрати.

— Не е честно.

— Не ме интересува кое е честно и кое не. Искам само той да си замине. Ще намерим някой възрастен лекар.

— Константин остава!

Брадичката му се вирна, челюстта му се стегна. Не откъсваше от нея блесналите си очи.

— Ти не си генерал в моето имение. Собственица съм на територия, която се обикаля на кон за два месеца. Тук заповядвам единствено аз.

Той въздъхна бавно и продължително.

— Защо се караме?

— Защото настояваш Константин да напусне, а аз не съм съгласна. Не очаквай да приема подобни ограничения. Кажи ми, че си ми бил верен през всички тези месеци, и после ще говорим. — Зелените ѝ очи го гледаха предизвикателно.

Той не отговори. Само се извърна, за да седне малко по-далеч от нея. Накрая обяви:

— Не желаеш отговора, уверявам те.

— Е, добре — отвърна тя, изненадана колко неприятно се почувства, макар през цялото време да бе знаела, че в живота му има и други жени. — Тогава няма защо да го обсъждаме.

— Съжалявам. *Истински* съжалявам — промълви той, обзет от копнеж да ѝ сподели как си е представял, че всяка жена, с която е бил, е тя, но съзнаваше колко нелепо би ѝ прозвучало подобно нещо. — Нямам никакво оправдание.

— Благодаря ти. Много мразя оправданията.

— Боней ме убеди да предприема това пътуване.

— Не съм сигурна дали имам желание да чуя историята.

— Чакай, не исках да прозвучи така. Просто бях убеден, че вече си се омъжила.

— Получих *няколко* предложения. Константин, между другото, е единият.

— Знаех си, дявол да го вземе — избухна Дюра. Сляпа ревност измести цялото му смирение. — Знаех си!

Тео поклати глава.

— Просто искаше да направи нещо мило за мен, след като Паша се роди, а аз все плачех за теб. Предложи да се грижи за нас.

— Много мило от негова страна.

— Минген обаче му обясни, че трябва да се нареди на опашка — продължи тя закачливо и весело. — Самият Минген предложи да заеме мястото ти на баща, както впрочем и съседът ми принц Дуков, и...

— Господи! От всички ли трябва да се пазя?

— Няма нужда да се пазиш от никого, скъпи. Аз искам единствено теб.

Замисли се върху последните ѝ думи, изречени с такава простота. Не откъсваше очи от нея, сякаш по лицето ѝ щеше да се изпише дали говори истината.

— Май е така. — Вече се чувстваше по-спокоен.

— Така е, разбира се. От вечерта, когато влезе в трапезарията на кметската къща в Сарган, знаех, че съм загубена.

— И ти ми направи силно впечатление.

Тя се усмихна.

— Помня.

— Е, готова ли си да се омъжиш, след като си отказала на съперниците ми?

— Предложение ли ми правиш? По този обикновен начин? Ние жените предпочитаме малко романтика.

— Мислех, че да прекося пет хиляди километра за двадесет и пет дни е достатъчно.

Тя се засмя и след секунда към нейния смях се присъедини и този на Паша, който безпогрешно долавяше, че майка му е щастлива.

— Умиловивена съм. Дори малко ме е срам от недосетливостта ми. Още един въпрос обаче. Двубрачие ли имаш предвид?

— Не.

Очевидно нямаше да ѝ каже друго.

— Клодин всичките пари ли ти взе? Заплашваше да те остави без пукнат грош.

— Има ли някакво значение?

Пак никакво обяснение.

— Естествено, не — увери го Тео, развеселена от нежеланието му да обсъжда Клодин. — Напомни ми да ти покажа златната мина, която притежавам.

— Все си така съблазнителна — изведнъж смени темата Дюра.

— Шшт... — Тя погледна към детето. — Паша слуша.

Дюра се наведе.

— Ще ми позволи ли да го докосна? От галене изтрих отпечатъка на пръстчето му върху писмото ти.

— Щом те опознае. Забеляза ли колко е смугъл? Съвсем като теб. И също толкова привлекателен.

— Забелязах.

— Нагъл тип — засмя се тя. — Но той ще е определено поскромнен. Много е умен, вече почти ходи и обожава да цапурка в езерото. Дори вече казва *мама*.

Дочул познатата дума, Паша я повтори, а когато Дюра се засмя и изрази одобрението си с ръкопляскане, той го потрети. Двамата родители щастливо се засмяха. Усещайки, че Дюра е приятел, Паша се пусна от рамото на майка си и изпълзя по килима, за да стигне до него.

Баща му протегна пръст като подкрепа. Малчуганът се вкопчи в предложената опора и се усмихна. Гърлото на Дюра се сви от силно

вълнение. „Какъв щастливец съм, помисли си той — имам здрав син, жив съм в този топъл летен ден и любовта на Тео ми принадлежи.“

— Е, лекарят може да остане, предполагам.

— И аз така предполагам — отвърна Тео, — освен ако не искаш да спиш сам довечера.

— Не възнамерявам да чакам чак до довечера. Виж колко е мек килима.

— *Андре!* Няма ли да проявиш поне малко дискретност?

Не, естествено.

— Бебето не спи ли понякога тук, на открито? — попита той спокойно.

Тео се усмихна, сетила се за упоритостта, която проявяваше от време на време.

— Ако го поносиш, ще заспи.

— Смятай го за сторено.

Взе сина си на ръце и енергично се надигна, което предизвика възторжения кикот на Паша, а на устничките му се появи слюнчесто балонче.

— Лигави се и ще те намокри.

— Свикнал съм. Жените така се държат с мен през цялото време.

Тя се приготви уж да го удари и той се престори, че избягва удара.

— Чакай, чакай... Ей сега ще съм в ръцете ти. Но преди това трябва да обсъдим с Паша въпроса за едно следобедно дремване.

След това я смая, тъй като изпя няколко приспивни песни така сладко с пресипналия си глас, че сърцето ѝ трепна.

„Това е същият човек, който повеждаше войниците си в бой, мина ѝ през ума, и е предизвиквал смъртта хиляди пъти; човекът, победил армиите на съюзниците, когато всички смятаха каузата за обречена.“ Сега той държеше сина си с такава нежност. Миглите на Паша потрепераха, очичките му се затваряха, дишането му ставаше равномерно и дълбоко. Дюра ѝ се усмихна над главичката на детето и ѝ изпрати въздушна целувка.

После положи внимателно Паша на килима, а Тео покри бебето с шала си.

— Мислех си, че би дошла да набереш малко рози с мен — промърмори Дюра, посочвайки храстите в края на моравата.

— Някой може да се появи.

— Затова ти предлагам уединение.

— Не би искал да изчакаш до довечера?

— А ти искаш ли?

Тя се усмихна.

— Мисля, че ще свърша само от едно докосване.

— Сигурно — кимна той, припомняйки си страстта ѝ. — Но ми хрумна да опитаме един малко по-дълъг сеанс.

— Колко по-дълъг? — Вече усещаше пулсирането между краката си.

— Ти ще решиш. — Протегна ѝ ръка.

Щом пръстите ѝ докоснаха неговите, тя започна да потреперва.

— Много време мина — тихо отбеляза той и ѝ помогна да се изправи.

Взе я на ръце, целуна я и я понесе към розовите храсти.

Плъзна тялото ѝ бавно надолу по своето и се наслади на усещането. Тя прокара длан по слабините му и усети твърдостта на ерекцията му. Изпълнено с надежди, тялото ѝ сякаш го разпозна и се разтвори. Посегна към копчетата на панталона му.

Ръката му я спря.

— Недей така бързо. Толкова отдавна го чакам.

— Но Паша може да се събуди.

Той поклати глава.

— Не знаеш... — Гласът ѝ бе станал дрезгав и нисък, както винаги, когато умираше за него.

Дюра хвърли поглед към детето.

— Току-що заспа. Разполагаме с достатъчно време.

— Андре!

— Просто ми дай минутка. Все пак яздих пет хиляди километра...

— Ще ти се нахвърля!

— Интересно би било. А после какво ще предприемеш?

— Ами ако те помоля?

Дюра се засмя, вдигна ръцете ѝ към устните си и ги целуна.

— Мислех, че искаш по-дълъг сеанс.

— Промених решението си.

— Разполагаме ли с достатъчно време да свалим дрехите си?

— Знаеш ли колко време мина? — едва успя да каже тя — имаше чувството, че дъхът ѝ секва. — Единадесет месеца...

— Ще побързам. — Забелязваше, че тя вече почти не издържа.

Пусна ръцете ѝ, само за да съблече самото си и да разкопчае ризата, за да я изхлузи през главата си. В това време Тео трескаво се бореше с копчетата на якичката. Дюра, захвърляйки ризата на земята, предложи:

— Дай на мен.

Разкопча я и плъзна дрехата надолу по раменете ѝ.

Тя му помагаше: придърпа ръкавите и вдигна муселиновите поли нагоре по бедрата си. Залови се с панделката на долната риза, но от нетърпение само затегна възелчето и раздражено изруга.

— Дай на мен.

— Прекалено си овладян и хладнокръвен — отбеляза тя, докато той майсторски се справяше с развързването.

— А ти никога не си. Това е една от многото ти прелести — прошепна той и докосна набъбналите ѝ гърди над украсеното с дантела деколте. — Толкова са красиви! — Бавно плъзна ръка по закръглената ѝ плът. — Много са впечатляващи!

— Не мога повече да ги побирам в дрехите си — измърка тя приглушено, замаяна от усещанията, които допирът на ръцете му предизвикваха. — Откакто бебето...

Той повдигна наедрелите гърди и се наслади на тежестта им.

— Май вече не кърмиш! — Прокара пръст по набъбналите зърна.

— Спрях... — тихо простена, усетила как из слабините ѝ се разлива топлина, — ... преди три седмици.

— Значи съм изтървал момента да се нахраня от тях. Как ли са изглеждали, когато са били пълни с мляко? Нищо. Следващият път.

Загледа се в нея — цялата бе поруменяла от желание, а очите ѝ искряха от страст. Зачуди се как е живял толкова дълго без тази жена.

Лек ветреца премина през върбите, листата им проблеснаха на слънчевата светлина, а ароматът на рози изпълни въздуха. Тео, полугола, приличаше на нимфа, която не откъсваше от него пълни с копнеж очи.

— Изпитвам желание да рецитирам Овидий — прошепна той и се наведе да я целуне.

— Или да съчиниш сонет — промълви тя с устни допрени до неговите.

— Трябва да благодаря на Боней — призна той искрено и почитателно.

— Ще му изпратим нещо... разточително щедро.

Сега тя разбираше какво е накарало Дюра да предприеме това дълго пътуване.

— Дори да ти поднеса целия свят — заяви той и млъкна, за да си поеме въздух, докато свличаше долната риза към бедрата ѝ, — пак няма да е достатъчно.

— Добре дошъл в Сибир — прошепна Тео.

— Гледката ми харесва!

— А сега е твой ред!

Преди тя да завърши, той вече смъкваше ботушите. Излегната върху ризата му, тя не откъсваше очи от него и гледаше как играят мускулите по раменете му.

— Готово. — Освободи и последното копче на панталоните и бързо ги свлече надолу.

Ерекцията му бе огромна.

Някаква червеникава мъгла започна да обагрят заобикалящия я свят. Голото му тяло бе прекрасно. Плъзна поглед по корема му и надолу към слабините. Задържа го върху набъбналата му ерекция, красива и смайваща.

Потрепери, когато той се настани между краката ѝ.

Сякаш се разтапяше. Усещанията ѝ от него ѝ бяха така познати, така естествени. А напрежението между краката ѝ бе така силно, че имаше чувството как всеки момент ще се пръсне.

Той я целуна нежно и бавно, и постепенно започна да се отпуска в нея. Мускулите на ръцете му се стегнаха, за да се задържи и да забави проникването си във влажната ѝ горещина. Когато главата на пениса му бе вече в нея, тя простена, а цялото ѝ тяло потрепери.

Притискаше се в него, плъзгаше ръце по гърба му; надигна таза си, за да усети пениса му още по-дълбоко в себе си. Оргазмът ѝ започваше, преди той изцяло да е влязъл в нея.

Отвори уста.

— Бебето — прошепна той и покри устата ѝ с ръка.

Тя се вкопчи свирепо в него и го задържа между краката си. Той също усети, че е готов да свърши. Не можеше да се контролира, държеше се като юноша. И на него времето на раздялата им му се бе сторило безкрайно дълго.

— Моля те, моля те, моля те! — Беше готова да експлодира.

И той се вслуша.

Секвац дъха оргазъм ги разтърси едновременно. Стори им се, че трае цяла вечност.

— Ти си така великолепен, както те помня.

Той се усмихна, но не отвори очи, нито помръдна.

— Жив ли си?

— Не съм съвсем сигурен.

— Ще останеш ли?

Това бе най-важното за нея.

Членът му вътре в нея набъбна, наедря, помръдна и я изпълни с шеметни усещания.

— Да. — Най-последно отвори красивите си очи. — Оставам! — Възбудата му растеше, докато ѝ отговаряше, и предизвикваше неволни тръпки по тялото ѝ. — Нужен ни е свещеник.

— По-късно.

— Напротив — възрази той, готов отново да я обладае. — Съвсем скоро.

— Добре — съгласи се тя блажено.

Отново я люби. Вече бавно и с пълна наслада — първоначалната неконтролируема жажда и на двамата бе отчасти утолена. Накрая лежаха върху хладната трева, лъщящи от пот и все още задъхани. Тя прокара пръст по влажните му гърди, облиза една солена капка от шията му. Бавно придвижваше устни по тялото му. Неговите пръсти ровеха в косите ѝ.

А когато докосна пениса му, дъхът му секна. Отново усети възбуда.

Възседна го и той се плъзна в нея.

— Господи...

Телата им се сливаха. Кожата на Тео бе изпотена и това затрудняваше Дюра да задържа ръцете си върху бедрата ѝ, за да я направлява и забавя. Но накрая се сля с ритъма ѝ и се потопи в най-чувствените усещания.

Летният следобед под върбите стана кътче от рая.

Доста по-късно, когато шумът от счупване на порцелан им подсказа, че синът им се е събудил, Дюра бързо целуна Тео и усмихнат прошепна:

— Облечи се, скъпа палавнице!

Навлече панталоните с вещица, придобита в безбройните будоари през годините, прескочи розовите храсти и успя да вземе на ръце сина си, точно преди малчуганът да изсипе захарницата върху главата си.

— Ела да видиш мама — предложи той на Паша и го поведе към Тео. — И тя се събужда от дрямка като теб. Ободри ли те сънят, скъпа?

— Обожавам да подремвам — измърка Тео все още не съвсем облечена: полите на роклята ѝ бяха разбъркани, а копчетата на врата — незакопчани. Тя се завъртя по корем и наедрелите ѝ гърди почти изскочиха от ризата като узрели плодове. — Какво ще кажеш — прошепна го дрезгаво, — ако ти съобщя, че изпитвам странно усещане? — Клепачите ѝ все още бяха полуспуснати над прекрасните зелени очи. — Едно безпогрешно чувство — продължи тя, протягайки се с наслада, — че отново съм бременна?

Веждите му се стрелнаха нагоре за миг, а после по лицето му разцъфна широка топла усмивка.

— Този път ти вярвам, *ma chere*.

ЕПИЛОГ

Дъщеря им се роди през пролетта в Ница под грижите на новия фамилен лекар Антон Минген. Одил Аврора прекара първите шест месеца от живота си, плавайки из Средиземно море със семейството си. Но Франция се нуждаеше от Дюра и той трябваше отново да се сражава срещу съюзниците. През следващото десетилетие на няколко пъти се посвещава на отечеството си, но с оформянето на империята, все повече се разочароваше. Всички републикански принципи, за които бе рискувал живота си, бяха унищожени от диктатурата на Наполеон.

Тогава се оттегли при семейството си: петте му деца бяха радостта на живота му. Сезоните диктуваха избора им на дом: лятото прекарваха в дачата на Тео, зимата — във вилата на Дюра в Ница, пролетта — в Париж, а есента — в провинциалната къща на брега на Сена. Понякога се качваха на яхтата и плаваха месеци наред.

Не обръщаха внимание, доколкото бе възможно, на политическите боричкания, заговорите и конспирациите.

Любовта им ставаше все по-дълбока; радостта от общия им живот беше всекидневен подарък от съдбата. Често си припомняха случайните обстоятелства около запознаването си и се считаха за най-големите късметлии на този свят, задето се бяха открили един друг.

Ала един ден непредвиден инцидент помрачи радостта им. Най-голямата им дъщеря, Одил, се запозна в един парижки литературен салон с мъж със съмнителна репутация и обяви на родителите си, че възнамерява да се омъжи за него.

— Прекалено млада и уязвима е, а той е на четиридесет и осем — разтревожи се Тео, след като получи пламенната бележка от дъщеря си в извънградската къща.

Дюра се отдръпна от прозореца, откъдето наблюдаваше Сена. Изражението му бе мрачно.

— И още по-лошо — лъже на карти!

— Ланжелие има и любовница — обади се непринудено Паша и като вдигна дългите си крака от дръжката на дивана, се намести поудобно. Започваше да усеща умората от предишната безсънна нощ. — Одил не бива да се заблуждава от привидния му чар и от способността му да цитира Гьоте.

— Знаеш колко е важна поезията за нея — напомни Тео, разтревожена за бъдещето на дъщеря си. — Този мъж съвсем е завъртял главата й.

— Да се надяваме, че това е всичко, което негодникът е направил — изръмжа Дюра. Високият му силует се открояваше на фона на сивото небе. — Май е време да го посетя.

— Ще дойда с теб — предложи Паша. Прокара ръка през черните си къдрици, протегна се мързеливо и добави със зловещи пламъчета в очите: — Чух, че го бива с рапирата. Защо не ти бъда секундант, татко? Или ти на мен? Така ще сложим край на това увлечение на Одил.

— За бога — възкликна Тео. — Без толкова драстични мерки! Вие двамата просто бихте могли да поговорите с него. Сигурна съм, че Одил е поредният му флирт.

Паша знаеше, че не е съвсем така. Познаваше Филип Ланжелие. Играеха хазарт в едни и същи клубове и се засичаха от време на време в заведения за развлечения със съмнителна репутация, както бе станало и снощи.

— Сигурен съм, че един разговор ще бъде достатъчен — заяви той, защото не искаше да тревожи майка си. — Струва ми се, знам къде можем да го открием сега, татко.

— Не стой будна да ни чакаш — настоя Дюра и целуна Тео за довиждане.

— Добре — отвърна тя и се надигна от стола. — Но ми се ще да спя в Париж...

Дюра знаеше, че не бива да спори с нея, когато говори с този тон. Но сега не отстъпи:

— Няма да присъстваш на срещата ни с Ланжелие и няма да говориш с него.

— Явно не искате да ме допуснете в тази мъжка работа?

Дюра погледна сина си, който се усмихна.

— Каним се да го изплашим до смърт, мамо. Гледката няма да бъде красива.

— Стига да не прибягвате до насилие. — По лицето ѝ се появи бегла усмивка. — Едно сплашване ще свърши работа, предполагам.

Нещата се развиха по свършено различен начин.

Бащата и синът влязоха през отворената врата на апартамента на Ланжелие и откриха, че някой по-ядосан от тях вече го е убил. Красивата му любовница стоеше гола на леглото, а все още топлото му тяло лежеше в локва кръв.

— Един мъж с брадва стори това... Преди пет минути — обясни жената спокойно и отметна кичур медна коса от челото си. — А аз не мога да помръдна заради всичката тази кръв. — Очевидно бе посмутена от това да не си изцапа краката, отколкото от голотата си или от кончината на любовника си. — Ще ми помогнете ли?

Паша незабавно я вдигна на ръце — беше прелестна.

— Благодаря — промълви тя и похотливите ѝ виолетови очи останаха впити в неговите, докато той я пренасяше в съседната стая, където я остави на пода. — Представа нямам какво ще правя.

И без да се колебае, Паша любезно предложи:

— Ако разрешите, ще ви помогна...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.